

LUKNA

okoli leta 1972

Mndrejc Puved
november 2021

Table of Contents

november 2021.....	1
Tole sem nekje pobral:.....	3
Uvod:.....	4
Lukna.....	4
Šleva.....	5
Jure.....	9
Revma.....	12
Nerazumem.....	14
Mods.....	18
Novo leto.....	21
Drsam.....	24
Hepening.....	27
Rojstni dan.....	30
Rožnik.....	33
Rdeči bugi.....	37
Popravni.....	43
Rdeči križ.....	45
Vanski neprijatelj.....	49
Kisle kumarce.....	51
Sprejemci.....	53
Nevem.....	57
Vukojebina.....	63
Neki umes.....	67
Vedno ista špura.....	77
Vandram.....	84
Miklauž.....	93
Dodatek.....	97
Muzika 1972.....	97
A maš kej drobiža?.....	99
*** rajanja 74.....	102

Tole sem nekje pobral:

Tole sem nekje pobral, pa se mi je tako fino zdelo, da še tu limam.

Otroštvo je ali je bilo ali pa bi moralo biti velika prvobitna pustolovščina, povest o izgubi, pogumu, nenehni pazljivosti, nevarnosti, včasih katastrofi, vzponih in padcih, hrepenenju in sanjarjenju.

Par fotk iz unih cajtov:

[1972 mal prej in mal poznej](#)

[1972 before and after](#)

Uvod:

Sem Pedro Polpeteta, pek po poklicu in pet čez polpeto, v parni pekarni, pečem preste po 50 para.

Kar sploh ni res, ker sem v resnici Podbevškov Pero zvani Dasa. Kar tudi ne stoji, a nekakšen uvod je potrebno narediti in je kakor je.

Ne moreš kar na sredi začeti:

Grem jest dol po ulici.

No, lahko.

A kot prispodoba, ker ne vem če je kakšna višinska razlika od Opekarske ceste, po Veliki Čolnarski, do veslaškega kluba.

Ok.

Seveda voda slej ko prej odteče in ponikne iz česar se da komot sklepati da visi, tako da niti ni samo prispodoba, ampak je zares, grem jest nekega lepega dne dol po Veliki Čolnarski na veslaški klub.

A tisto je bilo že čisto na koncu, začelo se je pa precej drugače.

Lukna

Saj vem, napisati bo moral luknja, a ravno v tem je pojanta. Namreč luknja se je godila v obdobju ko mi je bilo za slovnico malo mar, zato pa za vse ostalo, za luknjo sicer ne, ker se je nisem zavedal in ravno zato bi rad navrgel par na to temo.

Seveda sem razumel, da sem pred pomembnimi odločitvami v življenju, a ravno s tem se nisem strinjal. Namreč, biti pred velikimi odločitvami so mi podajali drugi. Še največ mama, fotr samo občasno, potem, ko je že fajn zagustilo in seveda vse možne in nemožne tršice (tovarišice (učiteljice (danes gospe(sicer pa šice (večinoma pa tastare))))).

Zdej.

Kar se tršic tiče je bilo več ali manj floskula na floskulo, ker to je bil še vedno veseli čas socializma in bratstvo in enotnost, da ne omenjam neomajne ljubezni našega ljubega vodje, so razžarjale obzorja.

Seveda so mi šli glih vsi po spisku na jetra.

Zdej.

Ali ima kaj veze z sistemom ni povsem jasno, ker to je pač čas ko dobiš prvi mozolj, no že kar nekaj njih in sploh imaš probleme z odnosi z javnostjo, pa še najbolj z nežnejšim spolom.

Tako da.
"U, bi hotel.
Ka?
Ja veliko.
A kaj?
Pojma nimam, a sigurno kaj."

Tako da sem se pač prepuščal svakojakim (razno raznim) vplivom in grupam.

Šleva

V resnici se mi niti pod slučajno ne sanja, kaj v resnici pomeni.

Velikokrat so bile kakšne izpeljanke iz nemščine, a kakor se meni sliši tale ni.

Al pa?

Die schleven.

Schleven mir niht.

Mogoče francosko, žabrtma, kontravaje, l'schlevel, a če že kaj bi lahko bilo tudi madžarsko, ker ta mi je bil še najbolj tuj.

V resnici povsem nepomembno.

Ja izvor besede, pomen pa, u matr, včasih celo krvavo, a tisto je potem že od situacije odvisno, in verjetno sploh ni bila samo šleva, ampak potem še cel repertuar, vse tja do mamicu ti (ja poljubim, ka pa drucga).

A kot rečeno je to od situacije in koleričnosti udeležениh odvisno.

Meni pa.

Meni pa, ne vem če ni bila ta beseda angel varuh v tistih turbulentnih časih.

Ne nima veze s sistemom.

Ma tudi, a to je iz tistega štoša, ali bi bila kaj drugačna reakcija, ko dobiš prvi mozolj in misliš da te vsi gledajo, izbranke se pa izogibaš, da te ne bi videla takega, če bi se to godilo v trulom kapitalizmu, kakor se je v veselem socializmu.

Po moje lih nima veze.

Ima pa, da so se takrat okoli mene zbirali oblaki.

Ne, nič še ni imelo z digitalno dobo, ali pa vsaj v smislu, je še vse v oblakih, razumem pa itak nič.

Je rekel Frenk da gre računalništvo študirati, a njega smo imeli vedno za mal fiu-fiu, pač od situacije in obdobja odvisno.

Večinoma malo, včasih pa tudi total.

Ja fiu-fiu, kva pa?

Sam pojma nisem imel ne o računalništvu ne o ostali dekadenci kapitalistični, menda so takrat naredili prvi HP žepni računalnik,

kateri mi je čez 5 let precej pomagal, a takrat pa, oh, takrat, pa pojma nisem imel, da je, da bo in vse ostalo.

Pa ne da sem bil kakšen seljačina iz kmetov, kateremu še 10 let po dogodku ni jasno kaj se dogaja.

No, iz kmetov sem bil, vsaj gensko, če že fizično težko navržem. Ampak kulturološko pa ziher.

Tudi nisem rabil 10 let, kot rečeno jih je na koncu nanoslo 5, a tisto je potem že kompletno druga zgodba.

Oblaki.

Pa sploh ne morem reči da nevihtni ali črni, čeprav je tudi tega bilo na ostajanje, a sploh ne odločilno.

Se je pa povečeval pritisk, to pa ni debate.

Podobno kot pred spremembo vremena, ko še lastovke pri tleh letajo, tolk majo vsega dost.

Če sem prej kar bil, ne glede na tok dogodkov ali prostorov, se je potem vse večkrat kazalo da je odločilno.

Kritično nikoli, ali pa vsaj ne total, mogoče malo, pa me je potem večinoma sreča skozi spravila.

A če sem se zavedal?

Redko česa.

Bilo je kakor plavanje med oblaki.

Dol spodaj se je kaj vse ne prepletalo in pretakalo. Tudi reakcije so bile svakojake in marsikatera situacija je potem proizvedla potrebo ali nujo, na primer še en oblak, občasno celo nevihtni, tako da se je zdelo da se približuje nevihta.

Ne ni imela teže.

Ker sam sploh nisem klonil pod težo argumentov, se pravi nevihtnih oblakov.

Ker.

Ker, kdor je že kdaj opazoval oblake, so sicer različnih oblik, nekateri celo malo spominjajo na kaj, pač od domišljije odvisno, a nisem hotel o tem, temveč o tem, da so eni, meni sila ljubi, vsaj likovno, če te zajamejo, je povsem druga zgodba, spodaj lahko zelo temni, včasih celo s strelami, a kar bi rad povedal je, da so te isti tudi z višino vse svetlejši in na vrhu zelo veseli kosmi sladkorne pene in tam zgoraj sem plaval in se seveda ne zavedal teže tega istega tam spodaj, z gromom in bliskom.

Jih je bilo pa vse več, vse tja do obzorja in verjetno še na drugem koncu, a tako daleč pač nisem gledal, samo tu in sedaj, kako najlažje mimo, če mi je že slučajno kateri zapiral pot, a to je bilo redko, ker sem zares bil visoko nad vsemi problemi.

Mogoče v nebesih, a se kot nekrščen tega seveda nisem zavedal in je bilo kakor je pač bilo.

Ja, sem opazoval, pa bolj post humno, to zadnje sicer ne, ampak post pa ziher, da bi lahko bilo čisto drugače in sem jo dobro odnesel, pa makar se sploh ne zavedal pasti, katere ti postavlja življenje.

Po svoje sila fajn, ker ne pušča ne vem kakšnih brazgotin, pa spet na drugi strani, ko sem primerjal ostale mučence, kateri se niso premaknili niti za ped in branili stališče in mnenje tudi s trdo pestjo, sem si pa tudi svoje mislil.

"Ka so pa fakjeni."
Še največkrat.

To je pa tko.

Gor na oblaku sem verjetno ležal na trebuhu in se s petami tolkel po riti, glavo naslonjeno na rokah sem opazoval, daleč spodaj kje so bili oblaki povsem črni, občasno pa še grmenje in bliskanje in si mislil, kaj vam je ljudje, zakaj ste tako zategnjeni in živčni, saj problemi so tako mali, da se jih skoraj ne opazi, če pa kaj, pa sigurno ni potrebno tako zares jemati, ne samo to, še katastrofalno reagirati.

Pa ni tako.
Al pa sila redko.
Pa še to samo pri nekaterih, večinoma pa.

Večina jih pa pride do določene faze razvoja, ali pa samo življenja, se potem razživi in obstane. Takrat super fino fajn, čez čas še vedno fajn, pozneje pa kaj sem že hotel, pa se večina več ne spomni in potem goni tisto do bridkega konca.

Sam pri sebi, ne vedno katastrofa, nekateri se niti ne zavedajo da so ostali v času, drugi se, a ne znajo nič drugega kot primerjati z njihovo zgodovino in je večinoma, ko smo bili pa mi mladi, je bilo pa vse drgač.
Pa še res je, samo da ni vrednostna sodba. Še to ne ali je sedaj boljše, ne samo občutek, da te je čas povozil.

Taki smo.

Večinoma.

Ko pridemo do neke faze, ali celo odgovora, potem je sila težko zamenjati perspektivo, ali celo okolico.
Zato je toliko primerov, da se niti od doma ne odselijo, ker je edino domače tisto, kar poznaš od vekomaj, pa magari samo nadstropje, od kjer so se odselili starši, ko so njihovi starši odšli.
V resnici nič nenavadnega in za nekatere edino pravilno.

Nič ne rečem.
Pač vsakemu svoje.

Al kaj ko je med njimi tudi veliko, če sem kritičen bi rekel 3 četrtine, katerim vsaj nekaj ne štima, če ne že bolj radikalno, nekaj fali.

Glede na to da ne obvladajo drugih horizontov in relacij, se potem občasno kateri zakalkulira in izpade cela drama, včasih pa še trilogija. Zopet od karakterja odvisno, ne toliko od situacije.

Tako sem tudi sam opazoval iz situacije v odboje, kako so nekateri sotrpini takrat naredili veliko, potem pa tam ostali. Mnogi za vedno.

Pol me pa sreča po 40 letih in izvali:

"Joj, koko si se pa ti spremeni, saj te sploh več ne poznam!"

Nima veze s predznaki.

Čeprav večinoma negativni.

Češ, včasih je bilo tko fajn, zdej pa poglej.

Potem bi se spodobilo priznati, da se situacije in obdobje sploh niso nadaljevale po vrsti kakor so hiše v Trsti.

Ne.

Prelivale so se, sobivale, včasih celo ponovno vzniknile, to je redko, večinoma pa je začetno navdušenje splahnelo in se je začelo ohlajati. Sicer od situacije odvisno, nekatere precej hitro, sicer pa po večini po malem. Tako da se je potem tam vmes pojavila že nova dejavnost ali frustracije, ali navdušenje ali akcija, ali pa kar kaj.

Tudi težko povem, ker imam zares sila zameštrano, kdaj je bilo kaj. A če po občutku naštrikam, bi lahko bilo nekako takole:

71:

pinkponk,
ZSMS Kolezija,
srčna revma,
hribi,
trojke,
košarka TVD Partizan,
pivo v garaži,
poni expresi,
Vanda.

72:

visenje na garažah,
disko ogenj,
disko voda,
trnovska banda,
valeta pri Sokliču,
Tatjana,
popravni iz risanja,
časopisi,
Fiesa.

V resnici je večina že opisana, a ne tako v enem kosu, ker zaradi tega sem se spravljal ponavljati. Ker bi se lahko marsikaj zelo drugače končalo, če ne bi bil taka šleva.

Jure

Tisto poletje smo se dobivali na ploščadi pred Juretom. V resnici je bila njihova hiša na eni stranici, a smo vedno podajali da gremo do Borata, kar je pomenilo njegov dom, se pravi njegovih staršev hiša, a smo abstrahirali vse fizične in psihične, da o materialnih in pravnih niti ne govorim, kamoli o ideoloških ali na koncu partijskih relacijah.

Samo pr Juretu, Boratu, Tomažu (čeprav sta bila brata in smo s tem delali krivico Nenotu, a kdo bi se s korektnostjo bavil, saj ni bilo časa).

Seveda smo počeli tudi vse drugo, na primer Kolezijo (bazen), Mali graben, košarko (takrat še pred šolo (pred stavbo (da ne bi kdo mislil da pred začetkom pouka))), kino tudi, a to so vse bile vsakodnevne dejavnosti, čeprav se tudi tem samo tako reče, ker je vse eno bilo vezano vsaj na vreme, če ne celo na letni čas, na šolo pa ziher, a takrat so bile poletne počitnice in je vsaj iz tega konca bilo precej sproščeno.

Takrat si pa šel zjutraj, no dopoldne, zjutraj jih skoraj ni bilo, menda sem bil edini jutranji tip, če ni kaj nepredvidljivega vmes prišlo, sem prvo napravil pregled terena s kolesom, vse tja do Kolezije, malo špejal (kukal) skozi ograjo tekmovalce ne treningu, sem le bil včasih celo plavalec, a ne prav dolgo in ne prav uspešno, mi je pa vse eno ostala topogledna zvedavost, velikokrat tudi Solatendorfa *, ta je takrat še kraljeval v vsej gloriji, me je vedno privlačilo, sem bil le globoko v duši še vedno iz kmetov, tam pa je bilo tudi kar nekaj sošolcev, če ne direktno iz razreda pa iz paralelk in je bilo tudi po tej strani zanimivo.

Tako da sem tam nekje ob desetih, če sem bil zgoden, ob 11h pa ziher pogledal tudi na ploščad pred Juretom in večinoma je bilo že živahno. Na začetku s cicibani, potem pionirji, nato pa mi mladinci, se pravi sani stari mački.

Ploščad ni bila večja kot za dve pink-ponk mizi.

A veš kaj dobiš če stolnemu tenisu zamenjaš T z P?
I duša pokvarjena!
Pink-ponk vendar.

Pa je bila samo ena miza, prostora dovolj da smo se celo lovili okoli, to je takrat, ko lahko 5 igralcev na enkrat igra, mogoče celo 6, a se ne spomnim. Na levo in desno po dva ali trije naslanjači, taki iz kampiranja, pijačo in jedačo nam je nosila Juretova mama, nas je imela pred kuhinjskim oknom in je lahko urejala promet, pa še fino se ji je zdelo, da se ne klatimo stalno okoli, kakor je znala povedati.

Do sedajle sploh nisem razmišljal, zakaj Jure ni bil član naše bande. No, družčine, banda je čisto preveč teatraličen izraz, pa še po novem je dobil povsem drug pomen, od kar je tako nevarno ponoči v mesto iti.

A o tem kje drugje.

Jure je bil v resnici stalno tu nekje. Sam se mu nisem posebej posvečal, še po navadi iz vasi, ko nismo nič spraševali, kako in kaj, pač vsak je bil po svoje vaški posebnej ali original in se s tistim sploh nismo obremenjevali. Pač eni so bili za kaj uporabni, drugi pa kaj drugega, multikvika pa nobenega.

Tako Tudi Jure.

Smo šli za Mali graben, pa je rekel da mora v trgovino.

Smo šli na Kolezijo, pa je prišel ko smo že domov šli.

Smo šli s kolesi na Turjak, pa je kar doma počakal.

Smo šli v Iški Vindgar, pa je edini štrajkal.

Smo šli v kino, pa ga mama ni pustila.

Ne, sploh se nisem ukvarjal, pa menda nihče drug tudi ne, zakaj je tako. Pač, en je za eno nadarjen drug pa za drugo.

Tako da je mama prav z veseljem nosila pijačo in občasno tudi jedačo, ene 3x celo malo špilala, se pohecala z enim in drugim, pa potem zopet odšla gledat skozi kuhinjsko okno ali se lepo obnašamo.

Ne nič ni bilo alkohola. Še kadit sem hodil, med ta velikimi pavzami, sicer je bilo pa 100% špilanje. Tisto poletje mi je za čuda šlo in sem bil na koncu celo prvi, kar je bilo menda čisto prvič in zadnjič v življenju.

Če sem se že s kakšnim športom tudi v tekmovanju skušil, sem bil ene 2x v življenju drugi, ene 3x tretji, sicer pa večinoma v zlati sredini.

Ne štejem fuzbala.

Tist je blo čist mim.

Tu pa prvi in to brez posebnega naprezanja.

Po moje je v tem grmu zajec. Ker nekaj se jih je kar trudilo, ne vem če niso doma v steno nabijali, da bi jih potem tam med neskončnimi turnirji, čim bolje šlo.

Pogoji niso bili najboljši, Jure je sicer imel [lopar](#) z dvema plastema, kar je bilo takrat še eksota, tak gladek, brez [pikic](#), z zelo mehko gumo, je lahko take rezane dal, da je žogica naredila luknjo v mizo, no skor, a mu vse eno na koncu ni pomagalo, ker vse eno je tu tudi vztrajnost, hitrost in predvsem taktiziranje. Ne vem če nisem vseh na taktiziranje dobil, tisto ko mu na začetku malo pustiš, da ga proti koncu pritisneš in redko kdo zdrži pritisk.

Če mu je na začetku tako dobro šlo, sedaj pa samo še zobe stiskam, pol pa kola.

Zdej.

Jure je bil drugi, tudi sicer sploh ni slabo špilal, tako na splošno, a se mu je videlo, da mu fali agresivnosti in napadalnosti, to pri tekmi precej šteje. Ne samo to, lahko je povsem nasproten rezultat, a tako na splošno pa ja. Poleg kilometrine, ja pa tehnike tudi, ni debate, je potem odločilno, koliko napadaš in koliko braniš.

Za psihološki rat je obramba in zavlačevanje najboljše, za napad pa agresivnost, seveda tudi presenečenje, a slednje deluje samo na

turnirju z neznanci, če pa celo poletje špilaš z istimi, pa poznajo vsako finto, vsak gib, še reakcijo, tisto, ko fališ po pa ne smeš zakleti, kakor se ob takih prilikah spodobi, če je pa Juretova mama stalno v pozoru, tako da potem namesto odkritosrčne, sočne kletvice nekaj nedefiniranih, pihajočih in piskajočih glasov, za katere ne more nihče reči da ime koren pri 3,14 in USA.

Ma sedaj pa je že veš, za to kodo.

A. ne?

Oh, to gre pa takole.

3,14 je matematična konstanta imenovana PI.

USA je po ameriško Združene Države Amerike.

Zdej pa skupaj preberi uno od prej.

Sicer iz drugega štosu, pa menda ene 4 leta pred tem, smo se tudi zezali.

Ponavljaj!

V šoli sem podpis dobil.

Jure se ni smejal že pred 5timi leti, kakor tudi sedaj ne. Nisem nikoli pogruntal, a mu je sploh kaj smešno, ali pa ceno nikoli nič.

Verjetno če bi se mu kdaj bolj posvetil, bi mogoče lahko kaj bilo, a kot rečeno, to je bil tip, za katerega nisi vedel ali je zraven, če se ni kaj okoli njega zgodilo.

Midva sva vse eno imela skupne točke. Karakterno ne, ampak pri risanju sva imela pa podobno izobrazbo.

Kva?

Oh, mal se hecam.

Obema se je fajn zdelo, takrat precej popularen psihadelični slog grafike. Saj ne vem če se tako reče, a je malo na uni strani.

Tako sva kar tekmovala, kdo bo prerisal boljšo grafiko. Tuji avtorji, so večinoma delali v tiskarskih tehnikah. Midva sva sicer z temperami ali tušem, a ni bilo nič manj razburljivo.

Tudi učitelju se je fajn zdelo, ker v resnici je malokdo razumel, vsaj v razredu, ali med poznanimi, da je risanje fajn, da pa take neumnosti rišemo, pa sploh, tako da so se večinoma sprdovali ** na temo, po ne samo nad najinimi umotvori, tudi učitelj ni nič kaj bolje skozi prišel.

Jure me je v tem prehiteval. Bil je iz bogatejše familije, njegov ata je precej potoval in mu prinašal plakate in knjige.

Sam se se še kar upiral, a sem kopiral iz knjig iz knjižnice, doma sploh niso imeli posluha za moja stranpota.

Ta dejstva so imela precej teže, a je še nekaj.

Njegovi umotvori skoraj niso bili popackani, moji pa obvezno. Bilo je samo vprašanje kako, ali mal, ali še kar, al pa čist. Tako da je tastar (tovariš (učitelj (danes gospod))) preferiral Jureta, ne samo to in mene zatiral, sploh ga ni ganilo, da se na zobe mečem in da sem par krat boljšega prekopal.

*

Solatendorf ali Solatna vas.

Meja med Krakovim in Solatendorfom je bila, je in vedno bo, Gradaščica, kapiš? Ta je v resnici edina pomembna, saj so ostale nepomembne ali celo nedefinirane. Na vzhodu Ljubljana, na jugu, današnja gostilna Pod vrbo, takrat imenovana Pr Soklič. Zahodna meja mogoče za trnovsko cerkvijo.

Že za časa Valvazorja so bili tu opisani boji čolnarjev, a so se tudi vsi ostali redno dogajali, pa čeprav nimajo zapiskov v analih zgodovine. Verjetno bi se kaj našlo v policijskih dosjejih, a se včasih tudi policaji niso upali blizu, tako da ni vse dokumentirano.

*Sprdovali ***

Moralo bi stati zmrdovali a se bistveno bolje sliši uno prej.

Revma

Srčna revma mi je dala mislit.

Ma ne toliko bolezen, čeprav tudi, a to šele s cajtom, ker takrat ko so me obtožili da imam srčno revmo, se zares nisem počutil bolano. Vse ostalo prej in je bila topogledno tudi katastrofa na to temo.

Takrat so pričakovali, da bom povsem pri miru, ko sem bil v bolnici, naj bi celo lulal v flašo.

Bil sem pa dete, ki še ni pozabilo da nimaš časa hoditi in zatorej stalno tečeš, ker je toliko stvari stalno povsod.

Ja, v mestu smo manj tekali, a zaradi forme, ne da ni bilo več toliko stvari stalno. No, mogoče ne več stalno, a še vedno ogromno.

Teči mi ni bil problem, čeprav se ni spodobilo. Ok, sem not prinesel s poni kolesom, nas je bili posod dosti, od trnovskega morosta, do viških travnikov, podutikških holmov, rožnikških potk, golovških kolovozov, centrovih alej.

"Pa lih alej.

Brť vidu!"

Ne takrat še nismo obvladali Šiške in Bežigrada, če jo sploh kdaj sem, pa vendar, s časom so se dimenzije precej podaljšale, a to je bilo kmalu po tem, ko naj bi samo hodil.

Pa kdo je še kdaj videl, kaj takega.

Je pa bolezen relativizirala mnogokaj.

Večinoma privzgojene cilje in ideale.

V smislu, kdor ne dela naj ne je.

Ok, ampak eni stalno delajo, eni pa celo garajo, pa lih za glih sestavijo konec z začetkom.

Ja, eni so levaki, tiste ne štejem.

Eni so nadarjeni in vso nesrečo nase vlečejo.

To mi sicer ni nikoli postalo jasno, zakaj, a glede na potek, je pa le nekaj na tem.

Pa sem hotel bolj o onih, ki so se pridno učili, hodili na šiht ob 6h, garali cele dneve, pa se jim ni nabralo za rezervo nič.

Ok, eni veliko zapravijo, pa se ne zavedajo. Tega je ogromno.

Že takrat, danes pa še toliko bolj.

Ja, alkohol je velikokrat vzrok, pa spet si mislim, kako da taka poštiršana familija premore tako uspešno mamo, direktorico v ne vem kakšnem tozdu, doma pa menda stalno kričijo, zaradi njenega alkohola.

Pol eni pravijo da jih veliko je mamila.
Ja, mulci. Tudi sam bi kerga zvil, pa je čisto predrago.
Da pa zobozdravnik to počne, pa nisem mogel verjeti.
"A dej ne seri, zobar, brt vidu."

Pa to bi še pokonzumiral, če že razumeti ne morem, a kaj ko je nič
koliko založenih zgodb, družin, posameznikov, katerim, vsaj na
ven, čisto nič ne fali, še reči ne moreš, da je bil vedno mal
čuden, ker tudi take smo poznali, ali vsaj vedeli zanje, a si tudi
svoje mislili, kot tista pesem, enkrat takrat (1991), [bube u
glavi](#).

Saj smo vsi mal fiu-fiu.
Je rekel en velik Slovenec:
"Ker ni bebast je pa trobast!"
Pa nihče noče biti bebast.
Iz česar komot sledi, da smo vsi trobasti.
Vprašanje je samo kako in koliko in veliko bolj bistveno, kako to
obvladamo ali celo skrivamo.

Tako da je bilo vprašanje,
zakaj pa bi se učil,
zakaj pa bi še v šolo hodil,
zakaj pa bi sledil svetlim idejam sistema,
ta me je še najmanj intrigiralo, v resnici nisem nikoli zares
jemal, bolj v smislu, pejmo raj košarko, če je kateri kaj na tej
strani nastavil.

Pa ko bi bilo samo to.

Kot rečeno, sam se nisem nič kaj bolano počutil, vsaj v zvezi z
srčno in sklepno revmo. To so mi drugi zakuhali, češ da je tako
nevarno, da lahko samo še hodim in še to počasi, vsi športi so
preteklost.

A dej, dej.
Pa ne jest.

Že res da sem se spremenil, po vrnitvi iz [senatoria](#). Če so pa vsi
samo sedeli, največ kar je bilo sprehodek po parku, pred zgradbo,
potem pa raje nazaj v posteljo.
Že v bolnici nisem pasal, a je bilo samo mesec, tako, da sem vse
eno preživel, ostali okoli mene pa večinoma tudi.
Takle navit, je bil trn v peti dežurnim sestram preko noči, ko naj
bi vsi spali, pa se tam v črni nočki plazi prikazen na dekliški
oddelek.
U, pol je bil pa vik in krik in kričanje, pa sem jo samo za kite
pocukal.

Zdej.
Preživel sem zato, ker nisem bil edini z šili v riti. Že res da
smo bilo v težki manjšini, ker še tistih nekaj, ki bi z nami
navijali, so bili pa zeres nekaj bolni in razen nasmehov nismo
bili deležni.

Sploh pa, če je res tako zaguleno, zakaj bi se pa sploh pazil, če
bom škripnil pri prvi obremenitvi.

Tako da sem tiste ospene še leto zobal, a tudi po malem začel z športni. Sicer odpadel iz vseh tekmovanj, ker so me vrstniki povsem prehiteli, da bi pa z otroci špilal, mi pa ni bilo.

Tako da sem, potem nekega lepega dne parkiral kolo na ograji veslaškega kluba.

U, iz tistega se je potem kaj vse ne razvilo.

Ne takoj, a z leti, se je nabralo, za zajeten koš spominov. A do tja je še daleč. Tedaj sem pa samo zrl v zamolklo zeleno Ljubljano in opazoval ponirke, kateri so krožili med privezanimi čolni. Ne, nikogar ni bilo na klubu. Žive duše nikjer, a se mi je globoko vtisnilo v spomin, moje prvo srečanje z reko, na samem, samo ona in jaz.

Oba sva molčala in si svoje mislila.

Sedaj sem pred vprašanjem, ali nadaljevati življenje v ustaljenih in predvidenih okvirjih, ali poslati vse u tri krasne in videti kaj se bo razvilo in kako končalo.

Slednje sicer ne, ker za konec še nisem bil pripravljen, ostalo pa kar.

Nerazumem

"Ne razumem se s šošolci!"
je rekla.

Karmen.

A če bi se meni dogajalo pol tega, se tudi nebi. Že če je pol tega kar je meni delala, potem verjamem, da je nihče ne sprejema.

A kaj?

Ja, tisto, da bi, pa tudi nebi, da sem in da nisem, da mogoče, al pa sigurno ne, reje umrje, kot prizna in take.

Če se nama ne bi dogodil spontan razvoj dogodkov, bi jo verjetno, kaj verjetno sigurno ob prvi priliki odpikal, tako pa, ja so bile stalno situacije, ne samo za odpikal, ampak tudi v remlne poslat, al kaj ko so bile vmes in večinoma prvo to, situacije, katere so bile, kako čem reč, več kot pozitivne.

Ok, nima veze, nisem hotel o Karmen, samo kot ilustracija, da so svakojake postavitve.

Ne, Karmen ni bila sošolka, čeprav je stanovala blizu Maje, v resnici ne blizu, a če gledaš iz Trnovega, sta bili pa obe iz istega konca.

Karmen je hodila, se ne spomnim, čeprav mi je gotovo povedala, verjetno na [OŠ Bičevje](#), takoj pri parku Svoboda, vsaj takrat se je

tako imenoval, danes je verjetno sponzorsko ime, na primer NK Sanitarije komerc, al pa kaj takega.

Ok, nima veze.

Ima pa, da sam nisem imel nikoli problemov na to temo.

No, tko na splošno, sicer pa stalno kaj. Večinoma nategovanje med podpornimi grupami.

Na primer, punce so bile po difoltu nasprotni spol.

Ja, ker pa?

Ja, biološko, a tudi sociološko.

Posamično smo se celo občasno kaj zmenili, dočim grupno pa tut pod slučajno ne.

Iz česar komot sledi, da se nisem razumel s puncami.

Ja, načelno, v resnici jih še danes ne razumem, a tisto je tudi povsem druga zgodba, takrat pa, u, kaj vse ne.

A so bile vmes tudi katere malo manj zoprne, nekaj pa celo fajnih, tako da je občasno le prišli do pozitivnih vibracij, parkrat pa še iskrice v očeh, a nismo vedeli kaj s tistim početi, tako da se je ohladilo.

Med puncami je bila tudi vodilna grupa zoprnic. U, tiste so skupaj držale in težile glih vsem po spisku, še tršice so jih komaj dohajale.

Tako da, ja komot bi lahko rekel, da se ne razumem z sošolci.

Pa ne rečem.

To je tudi od karakterja odvisno.

Eni se ne, pa sploh ne vejo, eni se zavedajo, a iz tega ne delajo drame, eni se zavedajo, pa jim je malo mar, eni malo dramtizirajo, eni, fejš, eni pa na sploh.

Sam se sploh ne prištevam v nobeno od teh kategorij. Sem bil čisto preveč prilagodljiv, to je namreč od hotenja odvisno.

Če nočeš, pol ne, če hočeš, je pa tudi veliko variant in možnosti.

Ne vedno, a velikokrat sem bil pa sam pobudnik, za kakšno diferenciacijo, in se potem drugi niso razumeli z nami.

Nami pobudniki, nečesa.

Večinoma lumparije.

Pa ni bilo zanalašč.

Čeprav so nekatere tršice točno to.

Zanalašč nagaja, nagajajo, so nemogoči.

Sam bi raje nastavil, tako kot je motivacija tista, da se priključiš eni od grup, eni od akcij, eni od lumparij, ni nič drugače tudi pri pouku.

Če je dolg cajt, pol je vse ostalo pomembno.

Tako da nagajal sigurno nisem zaradi nagajanja, sem pa zato, ker se naš koncept razvoja dogodkov ni poklapal z tovarišičinim (učiteljica (gospa (tastara))).

Po je pa blo kakor je pač blo, od situacije in obdobja odraščanje odvisno.

Tam proti koncu so se le začele kazati nepremostljive razlike.

Ne začetku, nisem iz tega nikakršnih zaključkov delal.

Se spomnim še na vasi, je samo ena od hiš še imela zemljo v kuhinji.

Ja, na tleh kje pa?

Mimogrede, sedaj je zopet moderno. Ne sicer v kuhinji, v vinski, in ostali kleti pa.

Tam pa ni bilo razlik med shrambo in kuhinjo, eto, so bili že takrat po zadnji modi.

V vasi ni bilo velikih kmetov. Ja, eni so imeli več kot drugi, a daleč od kakšnega panonskega veleposestnika.

Se ni dalo.

Je bila dolina čisto premala za resno kmetovanje. Tako iz dneva v dan, ali iz rok v usta pa ravno pravšnja.

Vsi ostali smo imeli lesena tla, katera so z leti spreminjala materiale. Linolej je bil nekaj časa velik hit.

Pa mama, takrat so bili vsi starejši tete in strici, pa ni imelo veze z sorodstvom, tako je tudi mama takrat pomenilo

"mistres of the house",

skratka šef šefofa, ni nikoli delala problemov iz tega. Kakor tudi vsi v vasi ne, saj ni dolgo ko so redki imeli lesen poden v kuhinji.

Ok, hitri kurs arhitekture.

V starih cajtih, ko se je vedelo kdo pije, kdo plača, je bilo kaj navadno, pri teoriji arhitekture smo celo rekli, tradicionalni slovenski tloris, čeprav sem z leti pogruntal, da so Slovenci bili po celem svetu znani, al pa ni samo slovenski.

Ok, nima veze.

Ima pa, da je bilo kaj običajno, da je bila hiše narejena iz treh delov. Srednji je bil kuhinja, veža, shramba, vse v enem. Ta je tudi naj dlje ostal pri tleh, skratka z zemljo na tleh.

Na eni strani je bila hiša, tako se je reklo osrednjem prostoru, tam kjer se je spalo, jedlo in živelo socialno življenje.

Na drugi strani kuhinje, pa hlev.

Hlev se je že za časa Slovanov, preselil v poseben objekt, tisto kar je bilo pa včasih hlev je bil pa s časom štiblc.

V resnici nima veze, gre samo za to, da tak tloris še danes ni nič nenavadnega, pa magari je 5x večji in so iz kuhinje, hiše in štiblaca, nastali še ostali prostori.

Že spet nima veze, ima pa, da so mama, bili, ne glede na zadnje v vasi z zemljo na tleh, sila ponosni, na hčeri dvojčici, kateri študirata za kmetijskega tehnika v Maistu.

V tem primeru Novo mesto, a smo ga skrajšali na mesto, pa še izgovorjava je v tistih časih bila še avtohtona in sem z svojo ljubljansčino precej izstopal.

Kar hočem reči je, da so bili časi, ko materialno stanje ni bilo tako pomembno, so bile perspektive dosti bolj in smo se vsi čudili,

"u, kaku je pa tu fajn, ti kuga je že tu kemtski tehnik?"

...

"A taku, u, tu je pa hadu kunštnu."

In zemlja na tleh v kuhinji ni pomenila nikakršnega predznaka.

Ja, časi se spreminjajo in je tudi to postala zgodba za diferenciacijo, a so tudi tam dobili lesen podn, ko sta hčeri doštudirali, tako, da ni da bi iz tistega krizo delali.

Tako tudi sošolci iz osnovne šole, niso bili vsi najboljše situirani.
Pa tudi tisto ni nikoli bil problem, ali pa vsaj precej dolgo ne, če ne celo do konca.

Ja, vedeli smo, ker je iz Konjušnice*, ker pa iz Solatendorfa*, ker iz Morosta*, ker pa iz Opekarske*.
Nas priseljence, so na začetku precej nezaupljivo gledali, a ker sem bil z dušo in telesom iz vasi, sploh ni dolgo trajalo, ne glede na vsebinske razlike. Ipak so oni iz mesta, pa makar iz predmestja, takrat še povsem ruralnega Trnovega.

Takrat so bile v Trnovem še njive in par pravih kmetij, Solatendorf je pa vse do izgradnje trnovskih blokov pomenil statusni simbol.

Ja, smo jih fejest zezal, a vsaj meni nikoli ni bil problem se z njimi družiti.

Tako da socialno, razredne razlike so bile, a niso do konca veliko pomenile.

Lujz je naznanil da bo po osnovni rože za stolnico prodajal, Frenk, pa da gre računalništvo študirat na Josef Stefan, ker takrat še ni bilo šole, ki bi vedela, kaj je to računalništvo, mi pa tudi ne, tako da smo ga kot marsovca gledali, ne glede na to da je bil iz Solatendorfa.

Vse socialno, razredne razlike niso bile niti blede senca, kar se je istočasno dogajalo v gnilem [kapitalizmu](#), pa pojma nismo imeli.

Problem je nastal, ko sem se sam začel družiti z nepridipravi. To so drugi rekli, meni se niso zdeli kaj poseben čudni.

Takrat sem potem začutil, da se sošolci niso več tako zanimali zame, pa tudi sam nisem več toliko sodeloval v razrednih lumparijah.

Pač zatežen bitles (roker) so si mislili in me večinoma pustili pri miru.

V resnici se je kar samo razvilo.

Iz tiste družčine, ki je nekoč trenirala orodno telovadbo, smo se čez čas potem nekateri prelevili, v mulce s poni ekspresi. Čez čas smo se začeli nekateri, dobivati na garažah in tam je potem iz tistega druženja nastalo kaj vse ne.

Če smo hoteli v kino Šiška, smo se morali združiti v čredo, da je bilo manj možnosti da nas Šišenčani ne namahajo.

Nekateri smo včasih odšli v takrat tako popularen disko [Ogenj](#), pod halo Tivoli.

Tam se ni dalo niti stati, kamoli plesati, tako da je eno z drugim, kmalu prišla ideja, da ustanovimo svoj disko klub [Voda](#). Neslaven konec nas je dohitel, menda že tretji večer. Na otvoritvi, so bile ene tri punce, pol pa nikoli več nobene.

Potem smo nekateri nadaljevali z neumnostmi in smo se šli lumpe. Pa nič takega.

V resnici težko rečem da smo imeli bando.

Pač če smo hoteli na drug konec Ljubljane, je bilo potrebno v jati. Se je pa potem tam marsikaj godilo. Mene so precej kmalu nagnali, ker nisem hotel stražiti, ko naj bi avto ukradli.

Kr tko, da se gremo mal peljat.

Tko de.
(Tako, da.)

Ja sem bil razred zase.
Ne, da se sošolci niso z mano pogovarjali, seveda so se, normalni klepet, kadar je bila priložnost, da bi se pa potem iz tistega kaj razvilo, je bil pa ene vrste neviden prepad med nami.

Ne nisem pogrešal, bilo mi je celo odveč, čeprav v resnici sploh nisem vedel kaj hočem, a vse je postajalo totalno brez veze.

Sem taval malo po Trnovem, Viču, celo v center sem občasno prignal, ja picikl, ka pa, a mi nikjer ni bilo obstanka.

Sem poiskal Karmen, pa me ni sploh hotela videti, je že imela kakšno svojo jebo.
Živa se že dolgo ni z mano pogovarjala. Ne, da sva bila skregana, sploh ne, a ona je že imela pod kontrolo širne horizonte, dočim sem sam šele spoznaval, da bi bilo potrebno nekaj ukreniti. Kaj, ne, tudi ne, zakaj ne, a nekako je bilo prazno, to v resnici še najmanj, ker se je stalno kaj dogajalo, a vsebina je falila, pa pojma nisem imel kakšna.

Muska, mogoče.
Šport, brez veze.
Kaj pa še ostane?
Knjige. A dej ga sekat, ker je pa še kdaj knjige bral, če je bil zatežen.
No, verjetno kdo, kapaveš, mogoče pa probam.
To da stalno isto musko poslušam, to je fejest mim, pa tako fino mi je šlo, od goveje, do đeza, včasih, sedaj pa samo rock, pa še to stalno isti.

Bo potrebno spremeniti.

*

Konjušnica

ali kasarna. Mi smo ji rekli konjušnica. Takoj med Partizanom (TVD) in gostilno Soklič, danes Pod vrbo. Takrat je med njima zevalo precej veliko križišče. Mi ni nikoli uspelo pogruntati zakaj. Mogoče je zares bilo kaj z vojaškimi konji, ti pa rabijo več prostora, za parade na primer. Če je, so tu samo vadili, paradirali pa potem v centru.

Kapavem?

Tu so stanovali proletarci, v tistih časih v najemnih stanovanjih. V konjušnici je posnet film To so gadi.

**

Solatendorf.

Kontrapod od Krakovega. Ne tako poašlihtan, a sila podoben. Rivalstvo med le tema je opisano celo v Slavi vojvodine kranjske. Ergo so še Angleži vedeli ker je ker.

Solatarce so od tu vozile cize na tržnico.

Opekarska.

Kakor že ime pove, so tu kopali glino in posledično naredili celo vrsto opekarskih delavnic. Nekaj jih je še bilo, čeprav se ne spomnim ali še aktivnih, v času tega naslova (lukna okoli leta 1972)

Morost.

V resnici pomeni barje, katero je pa že večinoma izsušeno, a ime je ostalo in je pomenilo območje takoj za strnjeno pozidavo. Kmetije torej.

Mods

Še ena o mojem bandanju.

V resnici je o splošnem, mojega je bilo tako malo da ni da bi omenjal, vsaj če bi katerega od pravih protagonistov vprašal, verjetno se niti ne bi spomnil, tam enega ob strani, ki je samo gledal, v resnici pa nikoli nič naredil.

Se ne spomnim, verjetno, tako kot vse, ali večino ostalega, ene 5 let za cajtom.

Kva to?

Enkrat smo videli film, se mi zdi, da ene 5 let po tistem, ko so tudi v Ljubljani bande bile samo še spomin, o Angležih, kerih pa, se mi zdi da se je reklo Quadrofonija (Quadrophenia).

Čeprav le to sem vedno povezoval z tehniko muhično, enkat so se pač pojavili 4je zvočniki.

Do takrat smo rockerji poslušali stereo, koliko ga je sploh bilo, če ni bil mono iz dveh zvočnikov.

Ok, nima veze.

Ima pa, da so v filmu, tisti mulci, če si imel veliko fantazije, spominjali na ljubljansko bandanje.

Zdej, to je tko.

Ker je na kerga spominjal.

Film je prišel 1975 (posnet 1973), ker je kot vse ostalo prišlo z določenim zamikom.

Dogajanje v filmu pa je iz 1964, tako da, če je že kaj bilo primerjav, potem smo se mi, no, to se tako reče, oni seveda, sam sem samo gledal, zgedovali po njih.

Zdej, zgedovali.

Angleži ne bi bila Angleži, če ne bi poleg ideologije in pravil umešali še modo.

Če je med nami bilo nekaj ohlapnih pravil, na primer, če je je ker kerga na gopc, pol je pa un obležal, je bilo ene vrste konec. Ja, obilico psovanja in kdaj še kakšen pljunek, a načelno je bilo pretepa konec.

Za ideologijo, pa sam ne vem. Med nami, Trnovčani, se ni nihče o tem menil. Nisem se družil z Savčani in Šišenčani, tako da v resnici ne vem, če so tam kaj natolcevali na take in njim podobne neumnosti.

Angleži, pa oh, Angleži, tak so luštni, so pa, poleg, ideologije in pravil, zelo resno jemali še modo.

Tako je ena grupa, so se imenovali Mods, bila oblečena po reglcih, poslušala zaukazano muziko, se drogirali z zaukazanimi mamili, vozili zaukazane motorje.

Uni ta drugi, Rokerji, pa nič drugače.

Ja, seveda vse kontro od Modsov, a v bistvu pa zelo podobno, tako da je čez leta celo ratała blagovna linija od enih in drugih, skratka so postali tržno blago.

Ljubljansko bandanje se ni moglo pohvaliti z nobenim od opisanih atributov.

Edino kar je bilo skupnega, je bilo pretepanje zaredi pretepanja, vse ostalo pa vsak po svoje.

Glede na to, da sem o bandanju že velikokrat kaj navrgel, tu ne bom ponavljal, tako posebno pa spet ni bilo.

Oh, to je una.

Se spomnim na vasi, ali potem v Ljubljani, so mulci iz sosednjih vasi, v Ljubljani, so bili Trnovčani in Ižanci, ali pred tem, Trnovčani in Krakovčani, stalno v laseh.

Tako da ravno inovativni niso. Razen da je bilo mestno dogajanje, drugih posebnosti ni bilo.

Angleži temu danes rečejo urbana subkultura, pri nas se pa o tem sploh ni govorilo, ja v časopisu in tv, na ulici pa precej in še dolgo po tem ko je ostal samo še spomin.

Ne, vem če ne potem več.

Ko je doba bandanja minila, sem še par let poslušal interpretacije zakaj.

Eni so trdili, da so ta nore pretepače zaprli, ta hude zaposlili v policiji v enotah za posredovanje, čeprav se ne spomnim, da bi jih sploh kdaj uporabili, če so sploh obstajali.

Nekaj jih je mama za ušesa, nekaj nam je bilo pa že takrat tu mač in smo imeli pač druge opravke.

Samo kadar smo šli v Šiško v kino, sem še vedno gledal iza katerega vogla se bodo prikadili.

Pa se niso.

Tule so [fotke](#) angleških mulcev:

Pri nas ga ni bilo, ki bi slikal, ker bi dodali, ker smo živeli v nedemokratskem sistemu. Pa nima veze z demokracijo ima pa, da bi mu vsaj fotoaparatus razbili, če ne še nosu, če bi že lih ker poizkušal.

Tule so zbrane beležke o tistih časih v prejšnjih pisanjih, če bi že lih kerga zanimalo:

PARECKEJ

A maš kej drobiža

VRATA

Rajanja 74

(Sem na koncu prilimal, da ti ne bo treba iskati, če te že prime.)

Novo leto

1. januar - Kurt Waldheim postane generalni sekretar OZN.

Charles Mingus - [Let My Children Hear Music](#)

4. januar - na trg pride [HP-35](#) proizvajalca Hewlett-Packard, prvi znanstveni žepni kalkulator na svetu.

5. januar - ameriški predsednik Richard Nixon podpiše ukaz o razvoju programa Space shuttle.

12. januar - František Čap, češki režiser in scenarist (* 1913)

26. januar - srbska [stevardesa](#) Vesna Vulović preživi padec več kot 10.000 m po eksploziji potniškega letala nad Češkoslovaško zaradi terorističnega napada.

30. januar - krvava nedelja: britanska vojska prične streljati na protestnike v severnoirskem mestu Derry in jih 14 ubije.

Ležal sem pod odejo, skrčen v fetus položaj, ta mi je precej blizu, večinoma spim tako, ali pa vsaj precej blizu, menda S položaj, samo občasno se stegnem, večinoma če se mislim obrniti, takrat mi noge pogledajo izpod odeje, kjer je pa precej mraz, nič precej, za pošizit mrzl, tako da hitro na drugo stran, v vprašaj, samo da je brez pike, ker tudi glava je pod odejo. Puham v prazno, to mi je ponavadi pomagalo v svinskem mrazu, sicer sedaj to ni, a je kar konkretno. Okno imam odprto od zjutraj. No, zjutraj, to se samo tako reče, ker sem se šele proti jutru primajal domov, odprl okno, da bi vsaj glavčina hlapov odplavala v nebo, kar je bila pa samo pobožna želja, a o tem bolj pol, ko je v sobo prihrumela mama in iz začetnega prijaznega srečno novo leto, takoj prešaltala, ne vem če ne celo med stavkom, kako pa tu smrdi in nato cela salva vprašanj, na temo, alkohola, alkoholizma, zasvojenosti in kroničarstva, u, matr mi je šla na jetra. A kot rečeno to je bilo bol pol, sedaj sem pa še užival, to je sicer samo literarna prisposodba, ker v resnici me je tiščalo na stranišče, me zeblo, da sem kar drgetal in žejalo zgleda je bila le napaka toliko različnih pijač, v sicer kar dolgi noči, za kar sem si predstavljal, da ne bi smel bil tak rezultat, a kakor že tolikokrat zadnje mesece, se sploh ne razveže po pričakovanjih, večinoma točno nasprotje, včasih pa še drama.

Nč. (nič)

Kar drgetal sem in si predstavljal, vse mogoče in nemogoče izgovore, katere bo potrebno natresti, ko se mama prikaže, da ne rečem, da bo sila sitno še s fotrom, še vedel nisem kaj me bo vprašal, pa sem bil že slabe volje, ker bo sigurno katastrofa.

Ne glede na dramatičnost trenutkov so mi misli vse eno uhajale, tudi na nežno stran, sicer sila zmešano, sploh ne vem kaj si naj mislim, zadnje dni, tedne in mesece imam sicer ogromno načrtov in zamisli, a potem tam, ko se le zgodi, zgodi se pa ne takrat, ko sem si napletel, ampak potem ko sem mislil da je prošo voz, ko itak ni nobenih šans, ko me ima da bi se kar pod kovter ulegel in zaspal za vedno, potem, se včasih zazdi, da le kaj bo, kaj sicer ne vem, no, sanjam, kaj vse ne, a se zavedam da sanje so eno, življenje pa vse drugo, a si vse eno želim, da bi vmes bilo tudi kaj sanskega življenja, vsaj drobtinice.

Novoletna zabava je bila, no, uredi, nič nenavadnega, po malem se ponavlja in je več ali manj pričakovano, vse, ves program, pa magari ga ni bilo.

Pričakovanje je bilo seveda veliko in precej smo govorili kje bomo imeli žur, če ga sploh bomo imeli, ali se pa v najslabšem primeru, dobimo pod kozolcem na barju, se ga total ulijemo in gremo spat.

To smo že izvedli in je bilo najbolj bedno mogoče. To sploh ni bil žur. Ja smo ga tako imenovali, v resnici je bilo pa totalno brez veze. Sicer ni nihče navrgel, ker smo pač na začetku, a po mojem se ni samo meni zdelo podn od podna in sem si na tiho želel, da do takega žura več ne pridem, se raje vržem v Ljubljano, Mali greben je sicer bližje, a več kot prehlada ne bi bilo, ajd, še poprask, potem ko bi ven lezel in bi se gotovo na blatnem bregu zataknil za vejo in krask, al kako se že napiše, ko se ti odlomljena veja zabode v stegno in zaradi mokrih hlač še te pretrga, tako da je poprask, po goli koži, se pravi skozi golo kožo po goli krvi.

Ej, že zaradi tega ne bi samomora delal v prenizki vodi.

Če že mora biti vsaj čisto, če menda že brez bolečin ne gre.

Mogoče pod vlak, a tisto potem izgleda ajnapetitlih.

Tako da ostane samo Ljubljana.

Kadar koga potegnejo ven niti ne izgleda tako hudo. Sicer ga še nisem v živo videl, a si predstavljam, če ne celo z nasmeškom na obrazu, če se ga je prej total nacolou.

Skratka žure sem si precej dugače predstavljal, kakor se zadnje čase kažejo.

Že to da ni niti blizu nobene bede, je čist mim, med samimi mulci je sicer zanimivo, a se tudi to ponavlja, tako da nekaj bo potrebno spremeniti.

Potrebno bi bilo Rim porušiti, si je mislil Kaligula, al ker je že bil, pa še to ne vem, če si je mislil, kar ne bi nikoli nihče vedel. Verjetno je na glas povedal zato je pa prišel v anale zgodovine.

Ne vem če ne tudi zaradi abstinence bed na žurih, tako da ni samo žure spremenil, celo mesto je zažgal, u je moral biti žur.

Ne, nič nimam z ognjem. Tisto ko bi me veselilo da bi kaj zažgal. Ga pa sila rad gledam. U, me prevzame, tisto pa znam odtavati za par ur, no literarno povedano, verjetno pa ene pol ure gotovo, ampak 10 minut pa ziher. Me odnese, v neznane kraje in situacije. Podobno kot pri sanjah, si sploh ne znam razložiti od kje mi. Ja, je veliko tudi precej nepričakovanih.

Ma, ja, ko si nekaj zelo želiš, potem sanjariš in potem tudi odsanjaš.

Ne bi v detajle.

Ma, saj veš.

Plučka pa to.

Z Živo nama ne gre. Sicer se občasno nekaj gledava, a je kot zakleto, kadar sem ji zanimiv, imam polno glavo vsega drugega in obratno.

Sanjam pa veliko, to pa ni debate. U, saj je kaj sanjati. Čeprav mi je že nekaj časa jasno, da nimam nikakršnih šans.

Ma, tisto zares.

Na hitro pa niti ne znam.

Si sploh ne predstavljam, ja, v sanjah, tisto zna biti zelo intenzivno, a v stvarnosti je pa povsem druga zgodba.

Smo bili lani poleti na Koleziji (bazen), smo kartali, spodaj med drevesi, na Koleziji sta dve območji. V resnici jih je več, a dve povsem nasprotni. No, nasprotni je mal težka, a kot ilustracija pa naj tako ostane, čeprav se ne izključujeta.

Kakor smo večinoma na tribunah preživljali odraščanje, se je včasih primerilo, da se je kakšna popularna ulegla na drugo stran bazena, na lesene podije, pripravljene točno v ta namen, a so bili večinoma uporabljeni od starejših, ali celih družin, mularije pa tam ni bilo.

Večinoma.

Če pa se je kdaj katera tam ulegla, verjetno da bi imela mir, pred nesramnimi pogledi.

Kakšen je pa nesramen pogled?

Ja, včasih je katera super, fino, fajna, na drugi strani pa ne izurjen smrkavec, kateri zija v tisto razkošje kot tele v nova vrata, potem zna biti precej sitno.

Mi stari mački smo znali tako gledati, da si se delal, da te sploh ne zanima, ampak vse ostalo okoli in da jo ne stalno v določene dele gledaš, ter je večinoma kar delovalo.

Ne vedno. Včasih si pa tudi imel občutek, da bi katera rada pokazala in je potem res bedno da je noben ne oblaja.

A tisto je potem že ena druga zgodba.

Skratka.

Se sicer ne spomnim katera se je tam ulegla, a mi špilamo tarok tam na tistih podijih, ležalnikih, v resnici je bil samo eden a precej prostoren, v resnici so bili mišljeni za družine, verjetno 3 do 4 kom., kar je še kar butasto početje, ker moraš sedeti tako, da imaš noge na tleh, kar pomeni, da si z nogami drugje, zgornji del telesa pa kakor se spodobi pri taroku nasproti ostalim igralcem. V resnici so samo štirje, v najbolj zagretilih postavah 5, s tem da vedno en pavzira. Itak pa je pravi tarok v tri, kar mi pa nikoli ni leglo. Zame je bil tarok vedno družabna igra, tako da v parih še najbolj špila.

Veze nima.

Ima pa da smo na enem teh podijev špilali, pa še ene tri punce so bile, pa se razen Žive ne spomnim.

Prišla je zadnja, ko smo že igrali in to brez modrca.

Živa je bila že zgodaj bolj razvita od večine.

Precej interesantno za pogledat.

Pa ne samo to.

Še zavedala se je, da je fajna, ter precej na to temo delovala.

S časom je postala prava profesionalka, v vrtenju moških.

A takrat je bila še na začetku.

Takrat še mulcov ni vrtela zanalašč, ampak so se sami dali vrteti, branila se pa tudi ni.

Ok, nima veze.

O Živi sem že veliko in velikokrat.

Kakor veš, si nisva bila mrska, usojena pa tudi ne.

Ne, nikoli se ni nič resnega razvilo, zezancije pa stalno.

Včasih fejest začinjeno, večinoma pa kr mal tko.

Ok nima veze.

Ima pa da sem o njej precej sanjal.

Pa kot rečeno sanje in stvarnost se redko, če sploh kdaj poklopijo.

Ja, v smislu, še slepa kura zrno najde.

Da bi pa napletal, pa nikoli.

Ok, nima veze.

A iz sanj bi se komot dalo zaključiti, da mi je bila objekt hrepenenja in občudovanja.

Skratka.

Moja reakcija takrat na tistem taroku je bila pravo nasprotje od tistega kar sem sanjal.

To je bilo pa približno tako.

Špilamo.

Živa nekaj teži okoli, menda ker nismo prekinili špila, a sredi taroka, pač ne nehaš, pa tudi če gori voda.

Mogoče jo je to motilo, al pa je kr mal na splošno težila, to je je tudi fajn obvladala, a večinoma kadar je bila tečna, tako na splošno, pa ni veljala za kompletno tečko.

Verjetno so ostali argumenti prevagali, da smo ji dopuščali tudi tečno stran.

Kapavem?

Potem se niti ne spomnim, sem bil preveč vpet v igo, a izgleda je šla nekemu fejest na jetra, ker je že kdaj prej težila, pa je še nihče ni polil z vodo zaradi tega.

Tako da se razleže tisti falzetični aaaAAAaah, ne vem če ni celo muzike iz zvočnikov preglasila, tako da ni ostalo drugega, kot da smo vsi pogledali na un konec podija, kjer je sedale ona.

Kot že prej omenjajo, prišla je brez modrca, tako da je potem tista polita majica izrisala vse detajle.

V cajtngih, celo zanalašč polijejo pupe, menda je to še bolj seksi, kot brez vsega in seveda je vsa množica, vsaj naše družbe obnemela ob pogledu na tako krasoto.

In.

In, sam butl, namesto da bi zijal končno, v tisto kar sem sanjal tolikokrat, takoj pograbim brisačo in jo ogrnem.

Ne samo to.

Poiščem svojo majico in ji jo brez besed podam, da se je lahko šla preobleč v slačilnice.

Bi človek pričakoval, da bom zaradi tega imel poseben kredit pri Živi, pa razen že ustaljenih občasnih pozitivnih vibracij se ni nič spremenilo.

Sama ni nikoli omenila dogodka, klapa, je pa še malo komentirala, ker so pa videli mojo reakcijo, so menda neslutene imaginacije za mojim hrptom izvajali.

Drsam

- 2. februar - na Irskem izbruhnejo množične protibritanske demonstracije, med katerimi je požgano britansko veleposlaništvo in več poslovnih prostorov.
- 3. - 13. februar - v japonskem Sapporu potekajo XI. zimske olimpijske igre.
- 4. februar - sonda Mariner 9 pošlje na Zemljo prve fotografije Marsa.
- 17. februar - Volkswagnov hrošč preseže prodajo Fordovega modela T.

V resnici se ne spomnim kakšne vrste zima je bila, namreč ene so sila radodarne s snegom, občasno katera skoraj brez, v večini so pa tiste brez izrazne, ko je sicer mraz, a ne svinsko, večinoma je vlaga in veter, ki ti da vetra, če že moraš kje koga čakati. Če kero je malo lažje, vsaj prvih pol ure, potem je pa že brez vseh spolnih razlik, samo "matr je svinsko mraz."

Kar sem hotel navreči je, da me veseli sneg kidat. Sicer je bolj teoretična izjava, pač glede na vpetost v kontekst, ampak načelno pa ja. Še potem, ko jih večina samo še kolne, še takrat mi ni odveč, preden grem v šolo še skidam potko do ceste, pa magari bi jo moral samo v dolžini svoje hiše, naprej pa sosed, a tisto ne špila vedno. V resnici je precej zoprno, še posebej zvečer, ko se ti kam mudi, al je pa samo tako mraz da lahko samo hitro hodiš, da bi se vsaj malo ogrel, takrat potem stopiti na pasažo neskidanega, čez dan pohojenega in zvečer zaledenelega, ti pa v supergah, se zvrneš kad kažeš keks, pa magari na tistih delih vsaj v teoriji precej počasi in previdno. A kakor že mnogokrat podano, teorija je eno, praksa se pa redko na luštno obrne, raje obratno in potem se tam pobirati, je kaj zoprno, še posebej če kdo vidi. Sicer glede na poledico tudi precej pozno uro je malo možnosti, a se tudi to zgodi.

Ja da kdo vidi, kva pa drucga?

Že kot otrok sem pri babici rad ceste delal, sicer se je hudovala, zakaj kopljem v vse druge smeri, razen v tisto katera je potrebna, a se nisem dal prepričati in delal križišča in slalom proge, glede na intenzivnost zime pa tudi drsalnice.

U, to smo bili kar zverzirani.

V resnici se je to dogajalo pri enem, ker v resnici drsalnica ni drsanje. No, je, a je tudi druženje in to drugo je menda bolj pomembno, ker če si drsalnico sam narediš, je sicer fajn, a ne prav dolgo časa, potem je pa že vprašanje kaj pa Marjan dela?

Tako da so bile večinoma drsalnice pri nekom, u tisto pa ure in ure, včasih pa celo dni. Velikokrat smo jo naredili na klančku in je znala drsati ene 10 m in dalj. Zvečer smo jo polivali z vodo tako da je bilo dogajanje več dni, uredili smo si tudi počivališče, to je bil večinoma kakšen hlod, ali vsaj debelejša palica kjer smo potem med pavzami čepeli, kot kakšni vrabci na ograji.

Tako da, ja v načelu imam zimo rad. Vaj tisti motorični del, u kaj vse se nismo šli.

A današnja je posebna. Kakor je sankanje in smučanje, da o kepanju in postavljanju snežakov in bunkerjev ne govorim, univerzalno, se potem loči glede na teren.

Otroci s precej strminami, se osredotočijo na igre po bregu. Ja, smučanje, sankanje, kotalikanje, metanje se dol in take. Tisti z jezerom ali mlako, na drsanje, tisti na kanarskih otokih pa ne delanje potičk iz peska.

Takrat pa.

Drsal sem že prej. Sicer redko, a mi ni bilo tuje. Drسالke sem imel verjetno od kakšne stare tete, ker so se dale na čevlje z jermeni pritrditi. Tisto sicer ni ne vem kaj držalo, a za začetek je bilo že tisto sila razburljivo. Tako da sem se seveda naučil ustavljati z zobci na začetku krivine drsalkine. To za umetnostne drsalce samo umevno, al kaj ko sem vse katere sem poznal videl na hokejskih drsalkah. Kar je pa kot bi primerjal, krompir in ribe.

Oboje lahko leti, če jih vržeš, sicer pa ne.

Tako sem potem zares hecno izgledal, ko smo igrali hokej in so vsi ustavljali s celo drsalco, sam pa sem dvignil stopalo in s prsti ustavljal. Ne rečem da ni bilo učinkovito, a izgledalo je pa zares mimo, predvsem za hokejske navijače, kateri so pa bili v večini.

Ok, nima veze.

Ima pa, da sem si si na bovšjaku kupil drسالke za umetnostno drsanje, kjer je bil čevelj pritrdjen na drسالke in je bilo celo precej udobno. Predvsem ...

Ko sem zajadral proti obzorju.

To pa dobesedno.

To sem sam počel, ker so me vsi hokejisti, že po 100 metrih zapustili, češ da je dolgčas in brez veze in da sem butast, kaj mi pa sploh je?

U, pa je bilo super, fino, fajn.

To se pa ni zgodilo veliko otrokom.

Ma unim od začetka razlage.

Namreč.

Živel sem na barju.

Se sedaj ne pomnim, do katere faze je že bilo pozidano, verjetno druge, skratka morost se je začel zelo zgodaj in je trajal vse do obzorja, se pravi Krima. Je sicer bila Ljubljana vmes, a dokler so bili potopljeni travniki, je šlo v neskončnost.

Je bilo sicer redko, ker se je moralo poklopiti poplave in mraz, kar pa ni bilo vsako leto, na ene 3 leta pa vejetno, na 5 let pa sigurno.

Ljubljana vsako leto poplavlja. Vprašanje je samo koliko.

Večinoma je okoli Lip. To je naselje na barju, nekje na sredi med Plečnikovo cerkvijo in Podpečjo. No, mogoče malo bolj proti Podpeči.

Nimam veze.

Ima pa, da so poplave lahko trajale več mesecev, če je zalilo še večino Črne vasi, kar je pa že skoraj večina barja.

Mi smo bili sicer na drugi strani Ljubljane, a tudi tu ni bilo bistvenih razlik.

Tako da so lahko bili travniki tik za naseljem, naselje so gradili na metru nasipa, tako da do hiš ni nikoli prišlo, že pod vodo. Sicer samo par centimetrov a dovolj, da se je tvoril čisto pravi led.

Med ledom je bilo veliko trave in šavja, tako da sploh ni bilo tako enostavno, a ko si osvojil osnovno tehniko je zares bilo čarobno.

Par krat sem se podal za več ur na led in vijuganje med drevesi in grmovjem je bilo čarobno.

Seveda je bilo potrebno paziti, posebej čez kanale, kateri prečkajo barje in naj bi služili za odvodnjavanje. Menda so pomagali, čeprav meni ni tako izgledalo, kajti do vrha in še čez so bili večino časa zaliti z vodo. Samo poleti ne do vrha, sicer pa vedno leglo žab, ne tišine na barju pa ni in komarjev je na ostajanje, katerih se navadiš, če jih sprejmeš kot nujno zlo. Sam sem imel nad posteljo obešeno zaveso, tako iz čipk, seveda niso bile čipke, ampak imitacija, a je 99% služila namenom, samo občasno si je kateri iznajdljivi utrl pot celo skozi mrežo, a ni da bi dlakocepil, se pravi komarje lovil.

Ok, nima veze.

Ima pa da je se je celo to zgodilo, da je kdaj kateri tam v kanal padel. Sicer ne znam pojasniti, kako da se je led prej udrl nad kanalom kot nad travo, po moji logiki bi moralo biti ravno nasprotno, a smo tudi vlekli enega ven, z dolgo vejo smo ga še kar uspešno rešili.

Ni šel nikoli več drsati z nami.

Takrat se je pa postavilo vse v vrsto, led je bil še kar gladek, imel sem tudi že precej izkušen, tako da je drsanje trajalo par ur. Občasno sem se ustavil in poslušal, prvo svoje dihanje, potem srce, katero je butalo, čez čas pa veter v krošnjah golih hrastov in murv. Sicer ne vem katera drevesa so sadili naši predniki na barju, a so različni nasadi, večinoma ob [mejah](#) posestev, al kakšna parcelacija naj bi to bila. Nekakšne vrste, verjetno so včasih bili večji lastniki, ker ni okoli vsake njive, kakor je sedaj lastnikov in tudi ni ob kanalih. Verjetno ker jih je potrebno na vsakih par let poglobiti, ker blato v njih sili.

Kaj pa vem, ko premišljujem take, med tem ko se tudi že sapa pomiri in me po malem začne zebsti.

Moral bi naprej, da se ne prehladim.

A ni samo to.

Misli mi uhajajo na ...

Hepening

Protest študentov proti podiranju dreves na Vegovi ulici (»Happening na Vegovi«)

2. marec - NASA izstreli sondo Pioneer 10, ki bo kasneje postala prvi predmet človekove izdelave, ki je zapustil Osončje.

16. marec - jugoslovanske oblasti razglasijo izredne razmere zaradi izbruha črnih [koz](#) na Kosovem, zadnjega velikega izbruha črnih koz v Evropi.

24. in 26. marcem prvo Svetovno prvenstvo v smučarskih poletih

1. Walter Steiner

10. Peter Štefančič

23. Bogdan Norčič

30. marec - vietnamska vojna: severno vietnamske sile vstopijo v demilitarizirano cono Južnega Vietnama in sprožijo t. i. velikonočno ofenzivo.

Načelno nisem poslušal poročil v tistih časih. Sigurno si nisem vzel časa za dnevnik. Še cik-cak sem povsem zapustil, čeprav glede tega mi je bilo malo mešano pri srcu, v možganih, no problem, a je le cik-cak, leta sem ga spremljal, včasih je bil celo vrhunec dneva, če je Muster kakšno novo reklamo naredil, u, a si vidu, smo se potem naslednji dan menili.

Sedaj sem že prevelik za take štose, za une pa še preetročji, da bi me kaj od dnevnih dogajanj zanimalo, da o politiki sploh ne razpredam. Pa ne da sem bil vaški posebnež, ali original.

Ne, sploh ne.

Tak kot velika večina.

"Kerga pa briga politka_

Lih nobenga!"

No, mogoče kakšnega piflarja, da lahko takoj roko dvigne, če tastara kaj na to temo serje. Piflarce ne, ker jih je v tistih časih vse eno bolj zanimalo kje bodo nove šolnce dobile.

Ravno suša ni bila, izbire pa tudi ne veliko, sigurno pa veliko manj kot v Trstu ali Gorici, kamor se je vse več hodilo.

Ja, celo piflarce.

Vsaj večino njih.

Ok, nima veze.

Ima pa, ja veze, kaj pa, da sem imel radio prižgan, ma to se samo tako reče, seveda ni gorel, a je podajal tisti značilni zvok.

Zdej, značilni?

To je spet tko.

Tranzistorje smo imeli, take male za v žep, a je večinoma hreščalo. Za fuzbal tekmo niti ne nemogoče, al kaj ko me tudi to ni zanimalo.

Sam ga sicer že dolgo nisem s sabo nosil. Sem ga vedno pozabil, iz česar bi se takoj lahko zaključilo, da me ni tako veselilo.

Saj me res ni.

Je bilo vsega drugega toliko, da ni bilo časa muzike poslušati.

Sem pa zjutraj, ko sem v torbo zlagal, kar naj bi med poukom potreboval, imel prižgan radio. Tak ogromen, lesena kišta, se mi zdi da je na njem pisalo Nikola Tesla, babi mi ga je dala, ker je dobila modernega od Ei Niš.

Ta leseni radio me je fasciniral še v ranem otroštvu, ko sva v temi poslušala, za lahko noč otroci, potem me je pa zmanjkalo. Ko sem malo zrasel, sva v enaki poziciji poslušala Četrtekov večer domačih pesmi in napevov, se mi zdi da se je oddaja imenovala.

Na desni strani je imel skalo, seveda ne kamnito, a črto narisano na temnem steklu, ta črta je bila razdeljena na nekakšne dele, mi ni nikoli uspelo ugotoviti ključa, a smo se pri fiziki učili, da so radijski valovi samo del spektra, menda jih je levo, ali desno, seveda če v horizontali gledaš, še cel haufen, pri meni je bilo pokonci, pa bi moralo stati zgoraj in spodaj, zdej, koliko in česa, bo potrebno kakšno radio literaturo v roke, a kar bi rad povedal je, da mi ni uspelo nikoli pogruntati, po kakšnem ključu

so nanizane postaje. V resnici niti ne postaje, čeprav tudi nekaj njih, BBC je bil ziher, pa verjetno še ker, večinoma so bila pa mesta.

U, mi je domišljija delala.

Čez dan se je slišalo bore malo, namreč takrat ni bilo postaj na ostajanje, ko je v vsaki drugi hiši radijski oddajnik, včasih pa še v prvi, da lahko drugemu nagaja, tako da na kratkih valovih so bili Slovenija, po pa ne vem če še ker, na srednjih se mi zdi da se je Zagreb slišal, na dolgih, pa tudi, samo en ali dva, hreščeča primerka nečesa, verjetno Moskva, pa še ker tak zagrizen, se je pa zato ponoči, takrat se nekaj spremeni z nebesnim svodom, ali celo nebesi, kapaveš, a se od tam odbije, tudi za to bo potrebno v kakšne debele bukve pogledat, a takrat se pojavi postaj na ostajanje. Sicer jih je samo za vzorec z jasnim signalom, hreščečih po kokr češ.

Kar me pa seveda sploh ni oviralo v mojih sanjarjenjih o tujih krajih in običajih. Sicer to poslušanje je bilo redko, ker je babi stalno tečnarila, da naj ugasnem, ker ne more spat, ker sva hodila s kurami spat, kure pa imajo verjetno tudi kaj z radiografijo in hočejo imeti mir, verjetno da poslušajo kurji val, al kaj, da ne omenjam, ne glede nad fascinacijo tujih krajev in običajev, sanjarjenj in bloden, me je vse eno zmanjkalo, ker sem menda tudi sam na kurje valove naštiman.

Tega sem imel vključenega ko sem se pripravljaj za šolo, val 202 je bil takrat moderen in se je celo slišal kakšen rok. Sicer daleč od tistega kar sem hotel, a vsaj nekaj na temo, tako da sem med tem slišal tudi kdaj pa kdaj tudi dnevne dogodke in zunanje politike.

Za zasedbo Vegove vse eno nisem slišal iz uradnih virov, o takih pač niso poročali. Če se o čem ne govori, pol ga ni in obratno, če dovolj dolgo ponavljaš, bo še laž resnica postala. Slednjega se je menda že Gebls zmislil, čeprav za to sem slišal vrsto dolgih let po tem.

Za hepening na Vegovi sem slišal od brata, češ da bodo Vegovo zasedli.

"Kva bote?"

Vegovo zasedli.

Kera je že ta?"

Una zraven šole. (Šola za oblikovanje v Križankah)

Zakapa?"

Ker nameravajo drevesa požagati.

A so drevesa tam?"

Ja, a ne veš?"

Mogoče. Sploh pa od kdaj pa tebe drevesa zanimajo?"

Do sedaj si jih črtil po dolgem in počez, ker je bilo potrebno listje pograbit v jeseni.

Vosu.

Butl."

Zdej to je tko.

Sploh se ne spomnim, kako je bilo z črnimi kozami. Se pa spomnim da se je o tem veliko govorilo. Verjetno veliko tudi na poročilih in časopisu, še več pa med narodom.

Pa se vse eno ne spomnim da bi nas cepili.

Menda so jih 18 milijonov, koliko je pa bilo jugoslov? Pojma nimam.

(1989 nas je bilo 23.724.919)

Rojstni dan

10. april -

70 držav na čelu z ZDA in Sovjetsko zvezo podpiše Konvencijo o biološkem in toksičnem orožju. potres z močjo 7,0 po Richterjevi lestvici prizadene iransko pokrajino Fars in zahteva okrog 5000 življenj.

16. april - proti Luni je izstreljena odprava Apollo 16 z astronauti Johnom Youngom, Kenom Mattinglyjem in Charliejem Dukeom na krovu.

21. in 22. aprila Pop Bum Festival Ljubljana 72

April je pri meni bil vedno poseben mesec. Ja, zato ker se takrat ptički ženijo, v resnici ne vem kdaj začnejo, ne vem če ni že marca, a nekaj je v zraku, vsaj pričakovanje maja. Ne čakaj na maj, zato april.

No, pa ni to, sem samo malo naložil na temo.

V resnici ker imam na začetku aprila rojstni dan. Kot ciciban, je to pomenilo višek življenja, no, še dedek mraz, ja, pa morje tudi, seveda tudi sankanje in kepanje. V resnici je vedno fajn, samo kadar ni, ni, a nisem hotel o tem. Ampak, o vznesenem pričakovanju proslave rojstnega dne in seveda darilih. U, Gorenjka z velikimi lešniki in velikokrat še autoček, pač od obdobja odvisno.

Z leti se prioritete menjajo, s časom pa celo pogled in trenutno sem v fazi, da mi je rojstni dan povsem odveč.

Mama mi stalno teži, pa nima veze z rojstnim dnevom. Verjetno bo vsaj dobro jutro iskren, pol se bova pa že skregala.

A zakaj?

Ej, pojma nimam, a bo gotovo našla kaj, to je pa vedno znala. Tako od daleč opazovano, ne vem če ni vesela da se lahko krega.

Ali pa celo bolešno odvisna.

S čim le?

Priznam, ne trudim se dovolj.

Zakaj bi pa se?

Sedaj je veliko stvari relativnih.

Fazo, da sem častil za rojstni dan, smo že obdelali in mi v resnici ne leži.

Ker nima veze z rojstnim dnevom. Pač še en razlog za pijačo.

Če ga pa ni bilo, je bil pa tudi zadnji petek v tednu in so se zopet nalivali.

Ne, rečem.

Na začetku je bilo fajn, se počutiš pripadnik skupnosti, a se je z časom pokazalo da je povsem brez vsebine, tako da mi tudi po tej stani rojstni dan odveč hodi.

Mogoče bodo pa pozabili?

Muzično sem povsem popustil. Med klapo se vrtil samo še [Black Sabbath](#) in [Deep Purple](#), vse ostalo je pa povsem nepomembno. Ne samo to povsem brez pomena.

Ene vrste vakum, če ne celo lukna.

Tako da.

Tako da je kar počilo.

Je reku en:

"A veš da bo še en [woodstock](#)!

Ja in?

In to v hali Tivoli!

A dej ne seri!

Če ti rečem.

Bojo sicer sami naši, ampak skor tko kot na vudstoki."

Pol se je pa začelo in nehalo ni.

Ideje in domislice so se nadgrajevale, dopolnjevale, izpodrivale, tako da kmalu ni bilo jasno, kaj naj bi bile pobožne želje in kaj stvarnost.

Tisti večer pa.

Ne vem če ni bil popoldan.

Se ne spomnim, se pa, da smo prišli popoldan, da bi med pripravami not smuknili, preden začnejo karte grist.

Velikokrat, no, velikokrat sigurno ne, ker se takih nismo šli, a se je že dogajalo in to par krat, da si se ob bademajstra postavil, potem tam malo napletal in klepetal, izmenjal cigareto ali dve, ko se je pa klepet bližal koncu, pa ne odšel od koder si prišel, ampak mimo vunbacitelja, v halo.

Ponavadi, na kakšni tekmi, so bili zici, gor pod stropom še prazni in v resnici ni bil problem, bilo je bolj vprašanje principov, zastonj pa že ne bodo not spuščali, vsaj ne vsakega, če je pa kje ker od koga prijatelj, pa tudi ni ne vem kakšna kriza. Pa še od Bobita stric, je bil vodja tehnične ekipe haline, tako da smo tudi ta adut kdaj unovčili.

Takrat pa.

Ej sem že celo škatlo cigaret potalal, pa ga ni bilo ki bi se omehčal. Sem videl, da tudi ta velikim džekom ne gre, tistim, kateri so ponavadi kar mimo kartogrizcev šli, saj se jih ni nikoli nihče ni upal vprašati, kako in kaj. Gotovo se tako obnašajo, ker imajo strica pri pulcajih, al se pa vsaj pišejo, Dolanc, al pa Šetinc.

Ja, gotovo, je bil vmes tudi kakšen blefer, a je moral imeti jajca, ker v tistih časih se izdajati za udbaša, pa to ne biti, ni bil mačji kašelj, samo ta največji frajerji, al pa idioti, so se take šli.

Takrat pa ni pomagala ne mila ne sila, še udba ne, so izgleda imeli ene druge vun bacitelje, verjetno so vedeli, kako se mi

obnašamo, mogoče so jih pa še novačili, med takimi, pol ga pa seveda nisi mogel nafintat, če je bil pa naš, je vse finte poznal, glede na to da starejši, še z več kilometrine.

Tako da ni bilo druge, kot v vrsto po karto in tazadne dinarje postrgat iz vsej žepov in skrivališč.

Pa je bilo vse eno sila vzneseno.
U, smo pričakovali.

Že ko so imeli saundček ([soundcheck](#)) je bilo razburljivo.

Sami hipiti in dougolasci:

"Jen dva, jend dva tri, čeking, čeking. Mile pojačaj ljevog!"

Pa je zatulilo, se je cela hala stresla.

U, je bilo že tisto super, fino, fajn.

Pol ko je pa še kitaro priklopil, je bilo pa že ekstazi.

Ne glede na razburljivost trenutkov, v resnici je kar trajalo, saj so še začetek zamudili, vse eno ni bilo vse po planu, so tisti v prvih vrstah že nekaj skakali.

Ka pa veš, kam tole pelje?

Začel sem na tribuni, ziher je ziher, uni dol v parterju so bilo sumljivi. Ej, naroda iz vseh koncev, sploh nisem vedel da je toliko rokerjev v Jugi, niso bili samo lokalni težaki, ka pa veš, če so iz Kočevja, bodo še Šišnčane sesul.

Pa ni bilo večjih izgredov. V resnici sam sploh nisem registriral kakšne prave gužve.

Oh, gotov je bla, sem potem, ko sem že odhajal, videl, da so jih iz bifeja prav porezane nosili, a tisto je potem že druga zgodba, kaj pa veš, če pride kakšen ogromen Dolenc iz Novega mesta, pa še to ne iz centra, ampak iz Kandije, al pa še to predmestja Kandijinega in tuli tam čez glave, kakor je navajen v lokalnem bifeju ali gostilni, tri pire in to čez Ferota, izivalca Bežigradjčanov, seveda jih dobi, ja Fero, ker pa, ker Dolenjci se pač ne dajo zajebavati močvirnikom, pol pa ni čudno, da je razbita pirovska flaša takoj pri roki.

A tam pred odrom, kjer sem pričakoval, da se bodo garbali, pa sploh ni bilo ne vem kakšnih izgredov, vsaj iz tribune gledajoč in sem zato v drugi polovici prvega dne, tudi malo v parterju stal, da vidim, kako to izgleda od spodi, kar me ni fasciniralo, se je še manj videlo kot iz tribun. Iz tribun se je videlo, vse, ali pa vsaj večina, a je bilo daleč in zato, malo mim, če si hotel bližje, si jih pa samo iz levega krila videl, če si bil na levi tribuni seveda, iz sosednje pa sosednje.

V parterju je bilo glede tega bolj preskrbljeno, a so vsi stali in bi moral skakati, da bi čez videl, pol bi me pa še ker po pameti povprašal,

"kva pa je temu modelu,"

tako da sem se delal, da sem kul

in zaradi občutno predolгих pavz med izvajalci, resno razmišljal, če ne bi šel raje na koš metat, bi bilo bolj zanimivo.

Menda je bil Pop bum fest 72 prvi na ovim prostorima, vsaj v naši dolini, sigurno pa prvi katerega so v živo posneli in so se še učili in izvajalci in tehnične ekipe.

Na naslednjem pop bum festivalu, so imeli dva odra in so naslednji, med špilom rihtali, kar so pač imeli za zrihtat. Tudi potem so bile pavze a občutno krajše, pa so se vse eno pritoževali. Ko bi vedeli, kako je bilo ko smo bili pa mi mladi,

na prvem festivalu, ko smo več čakali kot poslušali, pa se nam je vse eno super zdelo.

Tudi tega se ne spomnim, ali je bil mogoče pred tem kakšen rock festival v Jugi, Novi Sad je nekaj časa pomenil terno, pa verjetno še kateri, a sem zaplul že v druge vode in se s takimi nisem več bavil.

Do takrat pa.

Menda so nastopali po dva benda. Taka je navada. Nastopajo veseli Gojzarčki, predskupina je pa veseli Ventilčki, da bi jih bilo pa več pa nisem zaznal. Tako in tako so špilali na veselicah in plesih, še največ po šolah, kjer so novo nastajajoči bendi rasli kot gobe po dežju. Sicer jih ni bilo veliko, da bi zapustili šolsko telovadnico, a so bili in so potem z leti nekateri celo postali popularni. Kot že večkrat rečeno, za fakte bo potrebno kero drugo branje.

Takrat pa.

Tam nekje ob 10h sem zapustil kraj zločina, ter se napotil, skozi, presenetljivo prazen Tivoli, prav počasi, mimo ribnika, premišljajoč, u kaj vse ne, a ni bilo glede muzike, čeprav, v resnici ni bilo napačno, a glavo sem imel drugje.

Rožnik

15. maj - oborožene sile Združenih držav Amerike formalno vrnejo otok Okinava Japonski po 27 letih zasedbe.

21. maj - duševno moteni Madžar Laszlo Toth napade Michelangelov kip Pietà v Rimu z geološkim kladivom in ga močno poškoduje.

22. maj - s sprejetjem nove ustave je Cejlon preoblikovan v republiko Šrilanko; za predsednico vlade je imenovana Sirimavo Bandaranaike.

26. maj - Richard Nixon in Leonid Brežnjev podpišeta dogovora o omejevanju strateške oborožitve in protibalističnih izstrelkov ter več drugih med srečanjem v Moskvi.

Herbie Hancock - [Crossings](#)

Prvi maj mi ni nikoli legel.

Na vasi se sploh ne spomnim, da bi ga praznovali, čeprav dvomim da ga niso, verjetno v Trebnjem, doma pa pojma nimam.

Verjetno je babi imela prižgan radio, a se ne spomnim, da bi bilo kaj drugače, kot ostale dni, vsaj v nedeljo dopoldne, ko je bila oddaja Še pomnite tovariši. Po njej so ponavadi vrteli par partizanskih, kapavem, a smo vse eno vsi, vedno čakali da dajo Sleke gor.

No, pa Avsenike tut kakor tudi vse ostale.

Za prvi maj pa pojma nimam.

Potem v Kamniku, mi je šel fino na jetra, ker so sredi noči nabijali pleh musko. U, matr so bli tečni, ostalega se pa ne spomnim, v zvezi s praznikom.

V Ljubljani je bilo malček lažje. Po naši ulici niso hodili, ja, pleh banda, ker pa, sicer pa vse možno in nemožno in me posledično niso razpenili za dobro jutro. Je pa zato mama not prinesla, a tisto ni imelo veze z sistemom. No tudi, a ne političnim, ampak hladna vojna med lenim sinom in preveč avtoritarno mamó, katera je morala imeti o vsem svoje mnenje, seveda večinoma tudi diametralno nasprotnega.

So pa zato mulci v šoli in kasneje v naselju, velikokrat povedali kakšno na temo prvega maja.

Seveda večina na pitje.

U, tega je bilo precej.

Od, do.

Povsem osebne, no ne med nami, a v smislu, so ateja prinesli že dopoldne, ker je že ob 5h zjutraj na Rožniku bil, do kok so se ga ulili delavci iz Hoje, al pa katerega drugih obratov, pač glede kje je delal, kateri od svojcev.

Do takih, da je kateri celo tam bil in da so vmes tudi super fajne mačke in sploh je sedaj v Dragico.

Dragica je bila iz paralelke, v katero so bili vsi večino časa.

Ma ne paralelko, ampak v Dragico.

Meni jo je tudi uspelo zacahnati, a je potem ko se le zbral dovolj poguma in ji le listek z srčkom v knjigo dal, izjavila, da miloščine ne jemlje.

Kva?

Sploh nisem vedel kaj je rekla.

Tako da sem potem par krat, pač glede na obdobje, celo sam gor bil.

Ja, na Rožniku za prvi maj.

Na Rožnik smo tudi hodili, tako da mi sploh ni bil tuj, pa spet ne vsak dan. A ene 3x na leto bi pa že kar stalo.

Tam, levo od Čada je travnik, tam smo se sankali. Čez leta so celo naredili vlečnico, tako doma narejeno, ne vem če ni bila od fičota mašina, vsaj tako se je govorilo. Se pa tudi ne spomnim, da bi sam tam kdaj smučal, kar pa sploh ne prejudicira da nisem, samo ni bilo ničesar, zaradi česar bi se mi zapisalo globlje v možgane, nego sedaj in tu.

Poleti, med šolskimi počitnicami, smo par krat, verjetno je bilo res samo 2x, v živalski vrt iz Cankarjevega vrha šli. Tam pod gostilno je precej strm travnik in tam smo se spustili, vse samo zato, da bi v živalski vrt zastonj prišli. Seveda so nas zanimale tudi živali, a te bistveno manj, če bi bilo zastonj, ne ve, če bi bilo 2x, tako je bilo pa tako napeto, da smo že zaradi tega šli.

Tudi na Šišensko skakalnico smo šli par krat, a so jo potem kmalu ukinili, ali pa vsaj par let ni bilo snega, kapavem, a mi ni posebej vtisnjena v spomin, bolj v smislu, tudi tja, kaj pa smo tam počeli, pa pojma nimam.

Gotovo kaj.

Dolgčas ni bilo nikoli.

Potem v času poni ekspresov je bil Rožnik, bolj zaželen, ker se je krog kar sam naredil, ker na Golovcu si iz enega konca na drugega padel, tako da se je tam vedno še kaj zgodilo. Na primer Fužine, Kodeljevo pa ziher.

Rožnik ponoči, ko vidiš samo odsev luči, vse ostalo pa šiba mimo kot v filmih.

U, tisto je pa bilo super, fino, fajn.

A nevarno?

Verjetno, a se ni nihče tega spomnil in nismo iz tega panike delali.

Tako da.

Tako da sem se tudi sam par krat priključil proslavi za prvi maj na Rožniku.

Kakor se spomnim, je bilo prvič, še v časih ko smo s poni kolesi okoli skakali. To zadnje je bilo zelo zares. Kakor danes BMX-si, če mi je pa kaj žal, da sem sem prehitro rodil je pa bmx, no, pa rolka tudi, pa seveda še paraglaiding, a da ne naštevam, tako so v tistih časih podobno funkcijo opravljala poni kolesa. Ja, seveda blede senca bmx-sov, pa vendar, bilo je vse mogoče in seveda tudi skakanje. V resnici so bila prav trpežna kolesa. Ne, da se kdaj kateri ni sesedel, še bmx se, vsaj če ga valjar povozi, no, mi smo ga že pri skakanju. Včasih katerega, a je bilo zares redko, tako da se je to omenjalo, zares samo v presežnikih.

"Sem tok skoču, da je kr kolo razpadu!

U, a res, tis pa res največi frajer."

In tko mi enkrat, za prvi maj, ob ene 10h na Rožnik. V resnici niti nisem vedel kaj sem pričakoval. A da bodo vse ta dobre mačke v špalirju stale in nam mahale, ko se bomo pripodili na vrh?

Po pa tam.

Ne, sploh še ni bilo vse pijano, kakor se je potem čez leta razkrilo, a tisto potem proti jutru, do takrat je še par obiskov prvega maja na Rožniku.

Ljudje so precej mirno sedeli po klopeh ob mizah, roštilji so pekli z vso vnemo, ne vem če ni bil tudi janje, al kakor temu rečejo, sigurno pa ni bil vol, mogoče pujs, a se ne spomnim. Pač ene vrteče in precej smrdeče zadeve. Eni sicer pravijo da super diši, ko se pujs vrti, a meni ta vonj nikoli ni prijal. Malček zažgano meso, prepojeno z oljem.

Blek.

(Pa magari vsi prste oblizovali)

Na travniku na ravnini eni špilajo kratke domače, pleše še nihče, nekaj otrok se lovi pod odrom.

Izgleda da so oni od 5h že odšli, večernih pa še ni, tako da so večinoma penzionerji pomakali kranjske v zenf.

"Pojmo gor do cerkve, mogoče bo tam kera!"

Ni je bilo, ne glede na precej sproščeno vzdušje, nekaj jih je sedelo v travi na soncu in se še kar veselo pogovarjalo, se izgleda srečajo dobri znanci, ka pa veš, če ne od včeraj.

To mi ni nikoli šlo v lajšto, kako se imajo toliko za meniti, pa so se že včeraj, kakor da ni vsega povedal, al se je pa zmišleval in je sedaj novo verzijo podaja.

Tako da smo peš, ob kolesu hodeč odšli mimo gostilne, kjer pa tudi ni bilo nobene fajne, predvsem poznane, naprej preko Rožnika v Tivoli na igrala. Tam smo se precej razživelili, čeprav smo začeli z sarkazmom, kako je to za dojenlke, ko se takole po toboganu spustiš. Ta sarkazem nas je navduševal več kot pol ure, u je že dolgo od kar sem se guncal. Na ringelšpilu, v resnici je precej mali krog z štirimi stoli, a se vrti, če ga poganjaš z vso silo, pa leti, k sneta skira in se prav bojiš dol skočiti, mi je postalo slabo, tako da sem vse eno spustil in pristal v pesku popraskan. Vsi so se smejali na vse pretege, meni je šlo pa na kozlanje. Za mišiga je falilo da nisem bruhnil. Saj bi, pa mi je bilo še zaradi tega nerodno.

Drugi prvi maj, je bil pa povsem drugačen.

Takrat smo parkirali motorčke ob pot na ovinku, kjer se cesta dotakne ravnine. To je ene vrste vhod na žur plac.

Zasedba klasična, upokojenci so že odšli, nabiral se je ta prav folk.

Zdej, kaj to pomeni?

To so oni, ki niso prišli zaradi praznika, ali zenfa, ampak da kaj doživijo. Tam je potem povsem druga dinamika. Malček naelektrena in precej napeta. Vsi grdo gledajo, čeprav se eni po grupicah nekaj režijo, a je v pričakovanju, kdaj bo prvi pretep.

Tam smo sedeli na motorčkih, kadili in pili pivo, ter oblajali, vsako, obetavno, poznano, pa itak, a je morala biti brez frajerja. Tiste z, nekaj sploh nismo pozdravili, kapaveš kakšngħa butlna je dobila.

Zdej.

Če se ne bi ponavljalo, bi verjetno ostali dalj časa, tako smo pa po uri ali dveh odpeljali, ker je nastala nepopišljiva gužva in ni bilo več pregleda.

Smo pa potem v naselju še dolgo v noč komentirali vse po spisku. Seveda bede stalno, a tudi bednike, pa motorje, pa obleke pa ... Stalno kaj. Kdo katerega pozna, katetri je večji frajer, ker je pa vse zobe zgubil, ker so ga dobili Savčani. Al pa Šišenčani, da ne bom delal krivice, češ da so bili eni bolj šarf kot drugi. Ne vem če so uspeli razčistiti, keri so bolj, preden se je doba band prenehala.

A kako se je nehalo?

U, se je kar govorilo.

Variant, verjetno kot pravil pri taroku.

Meni je najbližja ona, da so jih nekaj, seveda zaprli, to je še najlažje, a je bilo takrat tudi moderno, da te, tako da to ni bil najboljši recept.

Ene so zaposlili v specialnih enotah policije, da so uradno topli razgrajače.

Tako da se je kar samo ohladilo.

Nekaj pa.

Enega sem potem še leta srečeval, sva si ostala na en način simpatična, čeprav je bil par let starejši in je zatorej čudno da

se z smrkavci pogovarja. Kapavem, a z njim sem občasno poklepetal, kadar je bil vunbacitelj ne kakšnem koncertu, ali disku, ali veselici.

Ta je menda prvi naredil špago, kot [Brusli](#), da je enga na zube speku.

Špaga je bila nekaj časa moderna, a kaj ko sploh ni tako enostavno kot v filmih. Če fejest treniraš, ga tam nekje nad popkom trofiš, če si dovolj hiter, kar je pa naslednji zajeb.

"Pučak, kaj se odmikaš!"

Tako so ostalih nekaj ukinili. Službe so jim dali. Tako da je doba bandanja kar sama odnehala.

A danes je o prvem maju in to na Rožniku.

Se mi je še par krat zgodil, menda res še 2x, a to se mora še dogoditi, Takrat sem pa korakal ob Ljubljani proti Špici, pod barakami, kjer so gate sušili Busanci.

Včasih so na bregu špice stale lesene barake, kjer so spali tuji delavci na začasnem delu in jim je bilo prvega maja malo mar, ker so imeli prost dan in so lahko končno sedeli ob nogavicah, da jim jih kdo ne sune.

Za druženje na Rožniku mi zares ni bilo. V resnici so mi šli na jetra. Vsi po spisku. Hotel sem biti sam. Upal sem, da na Špici ne bo nikogar, da bom lahko sam utapljal žalost.

Ma ni lih žalost, veselje pa tudi ne.

Ene vrste, vse je brez veze stanje.

Rdeči bugi

A zakaj so fotke [bugita](#) pri prvem maju?

Oh, to je blo pa tko.

Zgodba je se dogaja par let po mišljenem pisanju, no, pisanju okoli leta 72.

Pri rdečem bugitu sem pa že imel vozniški ispit, torej polnoleten, a je o Rožniku in prvem maju.

Torej.

Takrat sem se družil tudi z Sinetom. V resnici je bil nekaj drugega, a od kar pomnim smo ga tako klicali.

Pojma nima zakaj.

Verjetno ga je mama, pa se je prijelo.

Kapavem?

Sine je bil vaški posebnež ali original.

No, ene vrste, a daleč od Krjavla. Ni pa sodil v ustaljene norme takrat še povsem makadamskega Trnovega.

Trnovčani smo se imeli, sam sem dokaj hitro oblekel trnovska oblačila, pa magari bil priseljenec, kar se me je držalo menda do zadnjega, za nekaj posebnega. Zadnje je bilo takrat, ko so postavili trnovske bloke in je populacija doseljencev večkrat presegala lokalno, iz česar sledi da so takrat bili Trnovčani samo še manjšina, neka vrste ostalina iz preteklosti, folklor tako rečeno, aborigini.

Čeprav, če kaj, pa Trnovčani niso nikoli dali na folkloro. Ne, samo to, to je bilo za njih globoko pod nivojem. Saj smo vendar Ljubljjančani. Pa magari prišli v center z blatnimi čevlji, ker kakor nakazano, Trnovo še dolgo ni bilo asfaltirano.

Ok, nima veze.

Ima pa, da v Trnovem, takrat nisi mogel v kopalkah, bos po makadamu teči. Zatorej smo vsi imeli vsaj majice, raztrgane kratke hlače in opanke, ali japanke. Slednje še niso bile zelo razširjene, čeprav se jih je že videlo. Sandalov, pa lih kolikor si jih hotel. Vseh možnih in nemožnih oblik. Večinoma pa pošvedrane, raztrgane in včasih zašite. Ja, včasih nisi letel po nove, če se se umazale.

Sine pa.

Sine je pa imel take, ja kopalke vendar, kapa, kot takrat vsi, al pa vsaj velika večina. Ne, ni še bilo likre ([lycra](#)), ampak sešite iz platna, al kaj je tisto bilo, ker so te znale cele ožuliti, če si predolgo v njih bil, a to je bilo res eksta, sicer, pa preobleči se, da se ne prehladiš, je težila mama, tako da ni bilo časa za žulje kopalnine.

Model je bil večinoma tak z knofom na levi strani, da si jih sploh lahko slekel in črto spredaj.

Ja pokonc kam pa?

Te so bile ta frajerske.

Brez črte pa za rajo.

Sine je s tisto črto korakal po prahu Trnovega in bil deležen veliko, kaj veliko, stalnega posmeha in zbadanj.

A ni odnehal.

Za frajerstvo se je treba potruditi.

In se je.

Velikokrat je imel kaj, kar drugi nismo imeli in potem tisto kazal v šoli. Na primer uro, se ne spomnim da bi jo še kdo imel.

Večinoma so jo dobilo za birmo in jo potem hranili pod povštrom, saj je bila čisto preveč dragocena, da bi s tistim okoli hodil.

Z zlato verižico pa enako.

A ne sine, ta je imel namesto križa, kot večina, srce, u, je bil važen.

To so imeli samo ta veliki frajerji na Špici.

Ja, včasih smo se na Špici [kopali](#).

Al pa na Koleziji.

Al pa na Iliriji.

Tudi Kodeljevo ni bilo predaleč.
Pa Mali graben na Galjevici, no tam nekje proti Bokalcam.

V resnici ne morem reči da sem se z njim družil, ker je bil stalno tu nekje.

Hotel al notel.

In vedno nas je fasciniral z novostmi, s katerimi si ostali nismo niti upali sanjati, on pa takole.

Je pa tudi res, da kaj več od njega niti nismo pričakovali. V resnici se ne spomnim, da bi bil v kakršni koli kombinaciji pri vseh drugih opravilih.

Tako da sem ga jemal malo z rezervo.

Takrat pa.

Oh, takrat.

Kot rečeno sem že imel vozniški izpit, a še niti sanj o avtu. To je bila takrat kar normalna faza. Nas je kar kaj imelo izpit, a več kot peljati avto v garažo, se niti ni godilo.

Ja, tisto peljati avto v garažo, je bilo marsikaj in tudi je bilo, a sem o tem že par krat pisal.

Da bi imel pa svojega, kakor Martin, pa niti pod slučajno.

Že starši se niso zmišljevali z avti, pa so imeli redno službo, ne pa en takle srednješolec, brez dohodkov.

A ne sine.

Sine si je takrat preskrbel, pojma nima kako in kaj, a takrat ko sem šel mimo njegove hiše, proti domu, v resnici se niti tega ne spomnim, kam sem šel in zakaj, a več kot

"Živjo"

nisem pričakoval, no, mogoče še en na hiter klepet, v smislu, u, pišuka a si že slišu un kumat?

"tu, do, tu, tu, du.

Ne, ker so pa to?

Ja blek sabat, a ne poznaš.

Poznam a tega pa še nisem slišal.

Jest bom pa drug teden dobil plato iz Trsta, mi jo stric prinese."

Torej tam na dvorišču je stal rdeči bugi.

Tak doma narejen, sicer pa precej na taprave. Saj menda so bili v originalu, tudi doma narejeni. Se ne spomnim ali so jih takrat že množično proizvajali.

Zdej.

Množično nikoli, a neka vrste industrijska proizvodnja je pa bila, ker so se z časom začeli pojavljati precej uniformirani, al so pa vsi dele kupovali pri istem trgovcu v Trstu.

Kapavem?

Tisti bugi razen precej dobro speljane karoserije, eni so bili precej krampasti, ta je pa bil prav fino zaobljen. Vse ostalo iz drugih avtov deli. Na primer, luči od Dojca, odbijač mogoče od traktorja, kapavem, kolesa še povsem od hrošča.

In, zadaž v luft naštimana dva auspuha od motorja.

Tako da od pokromanih dodatkov še ni bilo ničesar, a kdo bi se s takimi bavil. Saj je bil pravi bugi. Sem ga čisto prvič v živo

videl. Se je videl v kinu, mogoče celo na TV, pa v avto reviji, a sem jih jemal kot neresnične sanje bogatašev, tako da se niti nisem skoncentriral na njih.

Lej, sam zjal sem.

Sine je prav ponosno hodil okoli vozilca, ga božal, no, dotikal in razlagal, kaj vse še bo zamenjal, da bo tak kot v filmih.

Čez par minut, mogoče celo pol ure, res ne vem, se sploh nisem ukvarjal s časom, ker se je na nek način ustavil, vprašam:
"A daš en krog?"

Ne sploh nisem pričakoval. Še nikoli v življenju ga nisem prosil za nič, za posoditi pa sploh ne, mi je bilo vedno povsem odveč njegovo napihovanje.

"Seveda.

A res?

Ja, seveda.

Ne zezi.

Evo ti ključi, sam pas na ovinkih."

Ej sem stal kot tele pred novimi vrati.

Kaj sem hotel, usedel sem se vanj.

U, je blo dobr.

Imel je samo dva sedeža, ampak dirkalna. Tisti, ki ne veste kaj to pomeni, oblika školjke, da ti objame tudi boke, kar naj bi pomagalo na ovinkih, da iz zica ne zletiš. Ja, tudi varnostne pasove, kar je bilo takrat eksota, čisto noben jih ni imel, mogoče piloti v avijonu.

Obrnem ključ,

"oooo kok dobr brunda"

in se zasliši, isto kot v filmih, globok zvok, mešanica med dizel žago, tisto, s katero so se nekoč od hiše do hiše jeseni vozili, da so drva [žagali](#).

Put, put, put.

Vendar precej hitrehje.

Zares kot v filmih.

Prav počasi zavijem na cesto, takrat še makadamsko, a se je takoj priključila Opekarski, takrat že asfaltirani. Dodajam gas.

Pospeški tudi kot v filmu, te kar malo dvigne.

A to samo na začetku, potem pri vožnji pa ni ne vem kakšne brzine.

Ne vem če jih je zmogel 60. Na števcu sicer 220, a to smo imeli celo v spačku, pa je šel največ 90, pa še to po klancu dol.

Krog je minil kot bi trenil.

"Na ovinkih je pa res hud.

Te kar malo zanese.

Ja ko speljuješ, moraš vedeti kaj delaš, sicer pa ni problema."

"A daš še en krog?

Ga lahko voziš celo uro, moram fotru pomagati.

Ampak ziher se vrni pred 12-to.

Ej sem samo zjal, če si pa česa nisem predstavljal, si pa tega nisem, da bi Sine kdaj kaj posodil. Sam sem ga povsem drugače

jemal. Verjetno sem mu delal krivico, ali pa ima danes ekststra poseben dan.

Kapaveš?

V tistih časih se je tam nekje pri današnjem križišču, no, malo gor, proti centru, odcepila od Opekarske, Cesta v mestni log. Tam kjer je danes Titova, se pravi Slovenska, je bil izvoz za Jesenkovo. To je včasih stalo med njivami. Takrat tudi, a je bilo od nekdanjega poljedelskega kombinata, ki je včasih zadruga bil, ostalo samo še za vzorec njiv. Če si se potrudil, ja s ponijem kako pa, se je dalo celo nadaljevati med njivami vse tja do Malega grabna, a ni bilo mišljeno, saj je bil kolovoz uporabljen samo ob spravilu pridelka.

Tam je stala Liljana.
Ma na križišču, ne na Morostu.

"Ti pa tut nč ne štekaš!"

Takrat še ni bilo prehoda za pešce. Če si rabil na drugo stran, si šel, ja, včasih je pripeljal kakšen avto, a redko, večinoma 9tka, se pravi vsake pol ure.
Tudi izgledala ni kakor da bi nadaljevala na drugo stran, pa še verjetno čaka, da bi kakšen avto prišel, da se bo lahko afnala, u, to pa je obvladala, ob prečenju ceste, na veliko veselje šoferjev.

To so bili še časi, ko se je znal kakšen tovornjakar ustaviti ob pogledu na krasote dežele in pokomentirati. Verjetno če bi bil za njim kiflc, menda bi vse eno zatežil, al pa bi še raje oba komentirala, ker pa večinoma ni bil, ne samo to, včasih še nobenega avta, pa iz tega nismo delali ekscesov. Ne samo to, še drugi so spustili šipe in žvižgali, če je bilo kaj za obžvižgat.

Je bilo redko, a ne nepričakovano.

Sploh pa ni vsaka za požvižgat.
V resnici so v manjšini, pa še tiste nočejo stalno čez cesto hoditi, tako da je bil vse eno prav dolgočasen, precej redek promet.

Liljana je takoj dvignila roko, ko me je zagledala, pa prisežem, sploh nisem vedel da me je že kdaj videla. To se samo tako reče. To je tisto, ko ima katero dekle toliko, stalnih spremljevalcev in občudovalcev, da sploh ne pomisliš, da te bo videla, še posebej ker se ne udeležuješ prej opisanega športa.

Ja, spremljanja in občudovanja.

Saj je vendar izvenkategorija in ni niti pod slučajno pričakovati, da bi se taka sploh ozrla za takim.

Se pravi mano.

Ona pa roko gor.

Sem celo okol pogledal, če ni kermu drugemu pomahala, pa sta samo dva upokojenca prav počasi pasirala v smeri Morosta, za tiste pa stavim da niso v igri.

Nč, kr ustavu sm.

Tam sredi križišča.

Ma, ne povsem na sredi, je bilo le bolj ob njej.

Še predno sem kaj rekel:

"A me pelješ?

Seveda, seveda."

Pol mi je pa že zmanjkalo teksta.

Kaj pa naj bi rekel?

A da je lepo vreme?

Saj je bilo in to vsak vidi, zato rej ni potrebno posebej izpostavljati.

Seveda sem bolj poskočno speljal, tudi na Kolezijski, brez zaviranja skrenil s poti, a se je samo smejala in njeni lasje so plapolali v vetru.

Ma res no.

Čist tko kt v filmih.

"Pejva na Rožnik"

je rekla, pa sem zavil po Gerbičevi proti Viču.

Liljano sem zacahnal že zelo na začetku, a se je menda že v tretjem videlo, da je iz drugega planeta.

Ma ne.

Seveda ne.

V resnici iz oficirskih blokov, kjer se je igrala Saša in Smiljana. A to so bile punce iz življenja. Z vsemi problemi in tegobami, katere prinese odraščanje. Pri Liljani, pa magari bili sošolci, pa kakor da ni od tukaj.

Ta pa je bila center sveta.

Dobesedno.

Pa izkoriščala je tudi.

Ne vem če niso celo tršice tako piskale, kakor je ona hotela.

No, ta del nisem nikoli niti poizkušal raziskati.

Pač eni ljudje niso moja številka in verjetno bi živela vsak svoje življenje, če ne bi bilo rdečega bugita.

Zdej, to je tko.

Sploh nisem vedel da je prvi maj.

No, to sem verjetno vedel, a da to pomeni blazno gužvo na rožniku pa ne.

Tudi to sem vedel, ker sem že par krat bil na Rožniku za prvi maj.

A takrat se nisem zavedal, ničesar od tega.

Pa ne zaradi Liljane.

No, verjetno tudi malo.

Mogoče pa ima tako čarobno moč, da je bilo vedno vse dogajanje okoli nje.

Kapaveš?

A kakor sem iskal prostor za obračanje, ker čim bližje Čadu sva prihajala, vse več je bilo ljudi na cesti. Avti parkirani na obeh straneh, tako da mi obračališča ni uspelo najti vse do Cankarjevega vrha.

Redarji so naju spustili, verjetno so mislili, da je rdeči bugi del programa, sicer kdo bi si pa upal v taki množici sploh gor. Še brez gužve je promet prepovedan, razen za lokalni dovoz, kar smo

pa vedno bili, ja lokalci, ker pa, kakor tudi široke ljudske množice. Vozil sem sicer po polžje, a je vse eno proizvajal tisti tut, tut, tut ropot in so se vsi umikali, ko sva lezla gor po klancu.

Pri gostilni bi se sicer dalo obrniti, narod bi se malo umaknil pa bi blo, a bi moral nazaj v gužvo, da ne rečem da ne bi še kakšen redar hotel pojasnil, zakaj že dol, če pa župan še ni imel govora.

Tako da sem nadaljeval čez cel rožnik, v podobni maniri, nekajkrat moral ustaviti, a zaradi klepetanja občudovalcev. Meni se je pa super fino, fajn zdelo, da ob meni sije taka lepotica, katera pa tudi ni odgnala nobenega.

Sem med vožnjo skozi Rožno dolino mislil, da me je samo izkoristila, da hoče na Rožnik za prvi maj, pa mogoče ni bilo samo to.

Kapaveš?

Mogoče je pa od vekomaj želela, da bi se z mano odpeljala novim doživljajem naproti.

Sanje svinje u kukuruzu.

Smo takrat rekli.

Popravni

- 1. junij - iraška vlada nacionalizira Iraško naftno družbo.*
- 2. junij - po strelskem obračunu v Frankfurtu je aretiranih več članov Frakcije rdeče armade z Andreasom Baaderjem na čelu.*
- 1. do 3. junija Slovenska popevka 1972*
- 8. svibnja - Sjednica Centralnog komiteta SK Hrvatske - iz članstva SK isključeni Savka Dabčević-Kučar, Miko Tripalo, Pero Pirker i Marko Koprtla.*
- 17. junij - afera Watergate: policija aretira pet operativcev Bele hiše zaradi vloma v prostore Nacionalne komisije Demokratske stranke.*
- 22. svibnja - Američki rock sastav Creedence Clearwater Revival svira svoj posljednji koncert u Denveru.*

V resnici se je nastavljal že dalj časa.

Bilo je samo še vprašanje v kakšni obliki bo izbruhnulo.

Ne, rečem, da sem imel pod kontrolo.

Sploh ne.

Zelo podobno, ali pa občasno celo dobesedno, kot nakladanje od začetka, tisto visoko nad oblaki, letijo trije Slaki. To zadnje sploh ne. Take me že par let niso navduševale. Vaj odkrito ne, da

mi je bilo pa še vedno podzavestno všeč, si pa še samemu sebi nisem priznal, kamoli v kakšni rokerski konotaciji.

Skratka visoko nad oblaki, sicer gledal nevihto pri tleh, a kakor da nima veze z mano, pa makar gledal enga čist istega, če ne že mojega dvojnika.

Dvojnika zato, ker tisto nad oblaki sem bil jaz, tu spodaj pa en butl, kateremu se življenje vse bolj zapleta in mu pričakovanja polzijo med prsti.

Ha, pričakovanja.

Ja, da bi bil težek frajer, da bi pa šolo naredil pa zadnje.

V resnici nisem nobenega obvladal.

Ne frajerstva, ne šole.

Tako da, kar biu sm.

Ne rečem. Nisem veliko naredil, da bi me imeli v šoli radi. Verjetno se je podajalo, da je ravno obratno in da vse naredim, da bi me vsi sovražili.

Ta je sicer pretirana, a kadar si jezen pač nisi vljuden, da ne rečem, da takrat sploh ne obvladaš in bi v kakšnih drugih časih in prostorih, povsem drugače speljal, tako je pa vedno hitreje tonilo.

Ja večina.

Posledično pa še ostalo.

Ne srečo imajo učitelji trdo kožo, eni bolj eni manj, nekateri se pa še zavedajo, da je to čas ko se v glavah mladičev godijo tektonski pretresi in potem ne jemljejo vsega za suho zlato.

Tako da se je potem kar samo postavilo, da bom vse eno zaključil razred, ne glede na vse poizkuse, če me kaj ne zanima je pa to točno šola.

Na grozo piflarc, ki so takrat kar blestele, kera bo imela lepšo prečko, in mašno na kikli, da o zvezkih ne govorim. Sploh ne vem od kje imajo toliko napisanega, sam se pa komaj kaj spomnim od snovi.

A vse to smo jemali?

Zdej.

Vedel sem da sem jim trn v peti. Pa ne samo zato ker me je razganjalo po dolgem in počez, tudi zato, ker je v tistem času bila moja ljuba mati, kakor je bila vedno tečna, le uporabna in je bila takrat urednik šolskega programa. Kot taka imela roko nad tem kdaj se bo kaj objavilo in predvsem kaj. To si sicer bili časi, ko je bilo potrebno bdeti nad nivojem, da ne bi kdo kaj takega objavil. Ma, proti systemskega, čeprav če primerjam z danes, se je pa lahko bistveno bolj zabavljalo, pa se ni nikomur nič zgodilo. Vsej ne, v smislu na Goli otok.

Če je moral na sestanek in obljubiti, da ne bo več takih pisal, pa živ noben ne prizna.

Ker, v resnici je vprašanje kakšnih?

Viš, tega se pa nihče več ne spomni.

Jaz, da sem bil zraven, no, sem, a nisem nikoli nič takega napisal, sem bil pa proti, vsaj zvečer v ogledalu ko sem si zobe krtačil.

A takrat nas je večina sila pogumnih,

kako je pa zjutraj od istem opravilu, je pa že vse drugače.

Ok, nima veze.

Ima pa da bi me eni vse eno zdriblali, pa me niso, ker so se bali, da ne bi bilo politično korektno, pa kar koli že to pomeni.

Tako da je celo kazalo, da mi bodo vsi po spisku šenkali tisti dvojko, vsaj tisti, ki bi v drugi situaciji precej drugače reagirali.

Pol je pa počilo.

Oh, tisti dogodek, pri likovnem, sem že pisal, da sem se najbolj na glas režal, ko je nekdo vrgel pikado mimo ušesa učiteljevega, potem pa ni bilo nikakršne raziskave, kdo in kako, ampak mene direkt k ravnatelju.

Je sicer hotel, da me izključijo, pa se je potem le končalo samo z popravnim.

Menda prvi in zadnji v zgodovini šolstva na slovenskem, popravnici iz likovne vzgoje.

Seveda sva se celo na popravnem udarila.

Problem je bil, da sem daleč najbolje risal od vseh, vključno z piflarcami, z odpetimi bluzami, z vsemi možnimi petkami in pohvalami in plaketami ter razstavami.

Sem narisal sončnice v olju, mama je rekla da boljše od Vangoga, a mamam ni vse vzet kot suho zlato, pri nizkem reliefu se mu je pa odpililo, ker sem prekopal eno renesančno, u fajno rt je mela, al kaj ko sem hotel, da ima nogo skrčeno in naj bi iz nizkega reliefa stala, kar je potem visoki relief, kar pa ne gre skupaj, če delaš nizkega, da ne rečem, ko sem mu razložil da bo to obešalnik, me je pa hotel pregrizniti.

Na srečo je tudi njemu postalo jasno, če me vrže, bo moral še celo leto trpeti od vse bolj nevzgojenem pubertetniku, tako da mi je le šenkalo pozitivno.

Rdeči križ

Nič ne rečem, takrat sem bil poreden.

Neubogljiv, neprilagodljiv, sebičen in verjetno še ene tri, če ne več, zraven.

Vendar.

Sam se tega sploh nisem zavedal.

Ne, samo to, imel sem celo občutek da sem fajni.

Tko načelno seveda, iz primera do primera, bi se lahko precej drugače dojemalo, a tisto ni generalna slika, je pa tam in takrat

zajeb, katerega je potrebno rešiti, obiti, pozabiti, skratka se izmotati.

V tistih trenutkih tudi o sebi nisem imel najboljšega mnenja, pa makar bil siguren, da so za vse težave krivi drugi.

Sam samo toliko, da sem se sploh dal vplesti in nisem že na daleč ovinka naredil.

Včasih se je dalo, a redko, ker veliko, mnogo, premnogo je bilo problemov povezanih z šolo. Tam pa sicer poizkušaš, krivine vatat, a ni velikokrat uspešno, včasih pa še toliko večja katastrofa. Ja, zaradi krivin, ne samo problema.

Starša sta verjetno izgubila vsako upanje, da se me bo sploh še kaj prijelo, ker je foter, verjetno v agoniji, se zmislil eno novo.

V starih cajtih me je red nažgal.

Zdej, rad.

Seveda ne rad, a je bilo kaj normalno eno okoli ušeš, ali tri po riti.

V resnici se je tudi meni normalno zdelo, če ga pokronaš, je pač posledica.

Seveda sem se izogibal, in lagal, da nisem bil jaz, pa makar sem imel marmelado okoli ust.

No, zaradi takih me že ni, so bile kere bolj nabrite.

Na primer takrat ko smo trije pobegnili od doma. Smo vzeli skirco in šli iz Trbovelj v Ljubljano. Več kod do Hrastnika, nam ni uspelo priti, pa je bilo že tisto dovolj za pas.

Menda niti pisnil nisem.

Tam v Kamniku sta pogruntala, da tepežkanje ne pomaga in sta se zmislila hausarest. V resnici dosti bolj učinkovito, glede na mojo pamet.

Tisto je bilo pa zares hudo, ko gledaš dvorišče polno razposajenih otrok in to v tlorisu.

Je bilo hudo, a tudi tisto ni zaleglo.

V Ljubljani sta mi poizkušala privzgojiti odgovornost, z đeparcem, (pocket money (žepnina po naše)).

Nekaj časa se mi je sila fajn zdelo in zares sem celo šparal.

Kupil sem si kolo, fotoaparati, pa ne vem če še kaj, ker gledati kamerade, kako ližejo sladoled, sam pa tišati roke globoko v žepih, da bi lahko tisti dinar v šparovec vrgel, ni bilo enostavno.

Da ne rečem, ko gledaš prijatelje na bazenu, skozi ograjo, si svoje misliš.

Tako da tudi tisto ni držalo.

Pol pa pravi foter, da mi bosta ukinila žepnino, saj si jo ne zaslužim, in bosta zato raje dajala za zamorce in mi izroči izrezek rdečega križa, na katerem piše, da sem doniral za, se ne spomnim katera kriza je bila takrat, ter doda, da bom ponosen, ker pomagam tistim, kateri so pomoči potrebni.

Zdej.

To je tko.

Že takrat sem imel izdelano žilico za pomoč in načelno no problem, razen da sem potem sam brez đeparca, kar se pa sploh ni poklapalo z mojimi pričakovanji.

Priznam, zaslužim si tudi ne, a sem vse eno bogi.

Bogi, bogi, sem se smilil samemu sebi, ko sem počasi korakal čez morost, včasih je takoj za naseljem bil poseben svet, če si hodil po njem, se je udiralo in majalo. To se mi je kot otroku še kar hecno zdelo, če si lahko poskočil na tistem travniku je prijatelj posledično tudi. Seveda smo se nekaj časa veliko zabavali na ta račun, a ima tudi svojo temnejšo plat.

V resnici je črno blato kmalu pod površjem in če si se udlr in to v belih supergah, ni bil lep konec, vesel pa tudi ne, čeprav so se vsi ostali na vse pretege režali in se valjali po travi.

Ok, nim aveze.

Šel sem do Beketa, pa se ne spomnim zakaj, a sem še preden sem prečkal omenjeni travnik, videl Andreja, tistega, ki je s poni ekspresom poletel preko ograje, na novo odprti cesti na grad in si je odprl žnablo, vse tja do brade, kar se mu pa ni več poznalo in ta je nesel, na žici obešene žabe, ene 20, mogoče 15, a 10 sigurno. Nekaj te golazni je migalo in moram reči da me je kar pretreslo.

"Ja kva pa to delaš?
Žabe prodajam Breskvarju."

Pr Breskvar je bila gostilna, ne daleč, sploh nisem vedel, da tam tudi hrano prodajajo. Sem enkrat tam kupil cigarete, pa so bili za mizami sami kroniki, tako mi je ostal prvi vtis, a izgleda da imajo zadaj še kakšne prostore in celo kuhinjo.

"Kok pa palača?"

Se ne spomnim koliko, a me je vse eno prevzelo. Ej toliko denarja za malo hoje po morostu, to je pa super fajn.

"Ni vsaka žaba za v lonec."

V resnici so bile za ponev pa še to samo kraki. Sem jih potem čez leta poizkusil, in če ne gledaš, bi lahko bil piščanec.

"A me vzameš sabo?"

Sva šla jutri precej daleč, takrat je bilo naselje še daleč od Malega grabna. Med travniki so v vrstah, v smeri sever jug rasla visoka drevesa, večinoma hrasti, a je bilo še murv in trepetlik, verjetno še katerih, pa jih nisem gledal, ker me je skorajšnje srečanje z akcijo precej obremenjevalo.

Dejansko ni bila vsaka žaba uporabna, a na srečo je bilo tistih pravih v veliki večini. Mi je prinesel iz žice narejen obroč, na katerega naj bi ulovljeno žabo, ja z roko kako pa, nataknil. Tam med nogami naj bi ji preluknjal kožo.

Ej, še geldati nisem mogel, kamoli izvesti.
Tako da sem mu potem nosil žab da jih je on na obroče natikal.

Dobro sva zaslužila, čeprav je kuhar, gostilni sva se približala med vrtovi, sploh nisem vedel da je možno, rekel, da gre sezona proti koncu in da bodo še par dni. Pojma nisem imel kaj naj bi to pomenilo.

Pri gobah je podobno, stare se sesedejo, da bi se pa kdaj kakšna žaba sesedla, pa nisem vedel. Usedla ja, u to pa znajo, kam vse ne, prav interesantno kaj so vsega zmožne.

Ok, nima veze.

Naslednji dan sem prišel z nakupovalnim cekarjem, takrat plastičnim, je pa še oponašal tradicionalno obliko, včasih pletenih cekarjev, plastika takrat še ni prevzela celotnega življenja.

Dokler je bilo žab samo po dnu, niti ne problem, tam nekje na polovici so mi pa že ven skakale.

Ne samo to.

Ko sem jih prinesel kuharju, jih skoraj ni vzel, češ kdo bo pa žabe lovil po kuhinji. Če ne bi tako milo gledal, bi me glih napodil.

Ok, nima veze.

Ima pa da sem zaslužil svoj prvi sam pridelan honorar.

Honorar se že prej zaslužil, a tisto ne štejem, če me je mama poslala, k sosedom, češ da rabijo drevo podreti, v naselju ga pa ni bilo junaka, ki bi ravno takrat imel čas, da ne omenjam, da sem bil čisto edini, ki je že kdaj prej drevesa žagal.

Zdej, to je tko.

Čisto pravo drevo, a ne vem če ga je bilo 5 metrov v višino, skratka, bolj pri tleh, a sigurno ne drevesce, katerega so si predstavljali, ko so ga posadili.

Kadar se ima drevo super fajn pogoje, se spomni svojih daljnih prednikov, ko so še sekvoje bili in ima potem idejo, da bi na gas stopil.

Ne vsako, veliko pa, na vsesplošno ogorčenje sadilcev. Ne vem, če ni celo kaj na tem, da od slabih pogojih, raje grmovje rata, ob dobrih, pa še kakšno grmovje pogleduje proti hosti.

Kapavem?

Take bojo morali kerri bolj pametni razpletati.

Tisti sosedje so me potem obdarili z žepnino, pa še malo ni bilo, a tisti honorar sem vzel iz vljudnosti, ker sem se ga precej branil, vendar postane čez čas precej mim, ko nihče ne odneha.

"Saj ni treba.

Vzemi prosim.

Pa res ni treba.

Boš ja vzel.

Ne, no."

Pol mi pa tiši tisti denar v žep.

Ok.

Vse lepo in prav, a nekako bo vse eno potrebno do denarja priti, če mi sedaj vse zamorci poberejo.

A so se morale poletne počitnice zgoditi, da sem po mesecu raznašanja časopisov, prišel do krvavo prisluženega plačila.

Seveda, to je samo literarna svoboda.
Nič ni bilo krvavega, čeprav je vsaj na začetku izgledalo vstajanje ob 4:30 krvavo nemogoče.

Vse se da, če se če.

Še nemogoče.

Vanjski neprijatelj

17. lipnja - U Zagrebu otvoren Dom sportova ekshibicijskom košarkaškom utakmicom Europe protiv SAD-a

20. lipnja - Bugojanska skupina, hrvatska gerilska skupina ušla u Hrvatsku preko Slovenije.

21. julij - krvavi petek: v Belfastu na Severnem Irskem eksplodira 22 bomb, ki so jih nastavili pripadniki Začasne Ire; umre 9 ljudi, 130 je huje ranjenih.

31. julij - britanska vojska prične z operacijo Motorman, ponovno vzpostavitvijo nadzora nad območji pod nadzorom irskih republikancev v Derryju in Newryju.

Ne, nisem registriral

"Bloody Sunday"

Sem potem čez čas not prinesel, verjetno šele ko sem videl film.

Igran, ne dokumentaren.

Me je precej prevzel.

Film sam niti ne toliko, kakor vsebina, tako da sem potem sistematično raziskoval.

Zdej, sistematično.

To se samo tako reče, a če je bilo kaj na to temo, sem zsatrigel z ušesi in počasi sestavljal, nikoli dokončan mozaik.

Pa saj ni toliko!

Kakor gledaš.

Me je precej fasciniralo, da se eni taki, kot so Angleži, sploh take grejo.

Pa saj so Irci.

Ja, a takrat je bil to zame isti šmorn.

Pod Angleže sem smatral njih, Škote in Irce. Pa je bilo bolj v smislu folklore. Pač malo bolj pomembni kakor Waližani.

Saj veš isto kot Skandinavci.

Vse isti šmorn. Seveda so razlike, a to je zato da ni dolgočasno, sicer pa vse eno.

Isto kot Balkanci.

O, to pa že ne.

Se strinjam, tako tudi Irci niso samo to, ampak so Severni in navadni. To mi je bilo takrat mal afnanja pač.

Če lokalce vprašaš, so blazne razlike, v določenih primerih, pa celo kot dan in noč in se raje stepe, kakor da bi bil isti šmorn.

Za boljšo ilustracijo.

Še danes je Alvar Aalto en ta boljših skandinavskih arhitektov!

Ne, pa ni!

Ni en od, ampak je najboljši, a to je že osebna nota. Sigurno pa nikoli ni bil skandinavski.

No, tut.

A vedno samo Finski.

A kako naj to Balkancu dopoveš?

Če je bil Plečnik balkanski pol bi celo držalo.

Pa nikoli ni bil.

Še slovenski ne vedno, a tisto je potem že politika.

Tako sem tudi leta mislil, da so une vesti, da prihajajo zunanji teroristi, zaradi zaposlovanja domače javnosti, da ne bi slučajno mislili, da država ni zares, ker se nam je vse bolj dobro godilo in bi počasi politike lahko dali na stranski tir, kdo jih pa rabi, saj samo kozle otresajo, dejmo raje še en samoprispevek in samoupravno zamenjajmo direktorja da nam novi poveča plače.

Pa sem potem čez mnoga leta videl, ne vem če ni bila serija dokumentarcev, o emigrantski dejavnosti, kar je bilo pa še bolj neverjetno.

Že tisto da so prišli in da se prebijajo iz Avstrije nekam na jug, je bilo podobno kot rubrika, saj ni res, pa je. Ti dokumentarci pa še bolj, pa magari kazali, povsem konkretne mladce, s konkretnimi akcijami.

Sploh nisem mogel verjeti, da je lahko kdo tako butast, da se take gre.

Ne, rečem Angleži, Amerikanci in Rusi, tistih se boj, tam pa eni pijani seljačine, da bi zrušili sistem.

Takrat smo gradili letovišča Sadamu, in bunkerje Moamerju, prodajali tanke, lih vsakemu, ki se je namenil se iti revolucijo, preprodajali eksotični les, saj je Idi dobil novo šolo, mu jo je Slovenijales naredil, Hajle je pa daroval baker in ostale drage kovine, vse za svetovno gibanje neuvrščenih. Skratka po celem svetu nas je bilo dosti, pol naj bi pa eni okajeni mornarji, vrgli sistem.

Tko da.

Kar biu sm.

Nč nism šteku!

Ne, nič me ni zanimalo, ne notranja, še manj pa zunanja politika. Samo in samo kje bo naslednji žur, v tistih časih, še v domeni množice in kateri komad so posneli Deep Purplni, no, pa Black Sabat, pa Hendrix in tko.

Povsem sem zavozil.

Ker sem imel popravnega iz risanja, nisem mogel na sprejemne na Oblikovno (šola za oblikovanje), kar bi vsaj prenašal, vse ostalo me pa sploh ni zanimalo. Pa še to zaradi slovesa šole, ne da bi si res želel postati oblikovalec.

Tudi raznašanje časopisa mi je bilo mrsko, še posebej uni kapslni, ki so hoteli imeti časopis ob 6h zjutraj.

Zdej.

Če je bil na začetku torbe, no problem, če pa na koncu, tam nekje ob 8h, pa klinc ga gleda.

Me je pa zato vsak dan takoj po telefonu prijavil, da zamujam. Sicer sem odnesel cel mesec, le niso imeli dovolj ljudi, a se je že prvi teden vedelo, da me ne bodo več videli, po prvem možnem datumu.

Kisle kumarce

2. - 10. avgust - eden najmočnejših zabeleženih Sončevih izbruhov v zgodovini povzroči pojav obsežnih severnih sijev in izpade telefonskih omrežij.

Evo kisle kumarce.

Še na wikipediji nimajo nič o avgustu 72.

O, to imam že dolgo na sezmanu.

To, da so informativna občila, časopisi, radio in TV, zato tam, da objavljajo dnevne novice.

Ok, lepo in prav.

Pridejo dnevi in tedni in meseci, ko se novice kar vrstijo, vaših celo časovno prekrivajo, ne nehajo in se stalno razvijajo.

Na TV dnevniku se morajo prav truditi, da izločijo manj pomembno novico, ker o vsem se pač ne da v 30 minutah poročati.

Časopisom je lažje. Ja pač debelejši izvod.

Včasih pa še posebna izdaja.

Kapa, kadar ni novic?

Vsaj na teoretični ravni bi se moralo kdaj tudi to zgoditi.

Pa ga še ne bilo Tv Dnevnika, kjer bi rekli, danes pa ni nič novic in bomo zato raje risanke vrteli.
A si predstavljaš prazen časopis, če že lih mora vsak dan biti, novic pa nič.

Viš, to sploh ne špila.

Ne, da so vedno novice tudi takrat ko jih ni.
Se jih pa zmisliš.
Tu smo pa pri srži problema.
Ker točno to je.
Problem.

Zato so različni častniki, različni kanali in televizije, da lahko iz svojega zornega kota poročajo.

Ali se pa zmišlujejo.

Men je tistega avgusta vse dol padlo.
Sem bil že odločen, da pustim šolo, to je precej drugače kot obesiti na klin. Slednje pomeni, samo da je trenutno neaktualna, a jo čez čas, ko si zrihtal, kar si imel, snameš s klina in nadaljuješ, če se le da in kjer se le da.

Je, sicer bilo povsem mimo mojega koncepta, ker v tistih časih iti delat ni kar tako. So me sicer prepričevali, da sploh ni slabo, ker greš potem v penzijo še čisto dober, ker uni doktorji znanosti, ki so študirali še 20 let, je niti ne dočakajo.
Ja, plače je verjetno boljša, a ne vedno in kot avtomehanik bistveno bolje zaslužiš.

Takrat biti v prosveti, pa nima veze z šolo, je bilo malo kot reven biti. To sicer ne, a veliko več pa tudi ne.
Ja, če si bil partic, potem je bilo mnogokaj lažje, a ni bilo nujno, dobro službo si pa itak samo zvezami dobil. Če si bil brez veze, nisi niti pomišljal.

Pa vendar.

Ne glede na mnoga namigovanja, da pustiti šolo ni tako slabo, je bilo pri meni to povsem mimo.
Šola sicer ni visoko napisana, a da bi pri teh letih na šiht hodil, ko je vendar to čas nenehnih žurov in zabav, to mi je pa kar ledeno kri v žilah, pa makar mi je pot tekla po obrazu, ko sem poganjal kolo po dolini Želimplščice.

Kadar sem imel krizo in takrat sem jo imel velikokrat, potem sem grizel kolena na kolesu in si zadajal, vse bolj nemogoče cilje, da bi vsaj pozabil, ali pa se kaznoval, ker se ne znam odločiti kaj hočem.

Takrat jih še ni bilo, ki bi na Krim kolesarili, sam sem pa par krat izvedel krog čez Rakitno, pol pa različno ali proti Turjaku, al pa dol na Podpeč.

Ne sploh ne v enen šubu. Ustavljajal sem se, posebno kakšni zabačeni konci so me privlačili. Tisto ko je tabla območje medveda, po pa

cvikaš in čakaš, kdaj te kateri snede, bi bila vsaj razburljiva smrt, če mi gre že vse drugo u maloro.

Pa mi ni uspelo srečati kosmatinca, še najbolj sem se ustrašil kmeta, ko sem šel za grm srat, pa je ravno od tam prišel z sekiro za vratom.

To je dobessedno, ker se da sekiro tako nositi, da je zahaklana za lopatico, z drugo roko jo pa držiš, če imaš domišljijo malo spominja na kauboje, a kot rečeno, samo tistim z nebrzdano imaginacijo.

Se je prav gromko režal, ker mu je bilo v trenutku jasno, da sem se v hlače, takoj ko me je zagledal, ter nadaljeval, saj je vedel, da moram rešiti tehnični problem.

Ja, večino je bilo makadama. Velika večina, nekaj tudi kolovozov. Če sem zavil proti Turjaku, se je znalo kar zakomplicirati. Ne, nisem imel zemljevida, Garmina pa takrat še Amerikanci niso poznali.

Fotr se je močno trudil, da bi ostal resen, ko me je kregal, glede popravnega, mama je pa zganjala paniko, ker je slutila, da kanim celo pustiti šolanje.

V resnici ni vedela kako in kaj.

Zato sta me pustila čez počitnice, ker če bi takrat navila, bi verjetno še od doma šel. Za take razhode pa vemo niso enostavni, velikokrat pa še katastrofalni.

Tako da, kar biu sm.

Družbi sem se izogibal. V resnici prijateljem, ker je dosti bolj osebna, kar je pa sitno razlagati, če še sam ne veš kaj hočeš, je pa povezano, tako da kar stoji družbi.

Na srečo so vsi, ali vsaj večina tistih, kateri mi kaj pomenijo, avgusta na morju, koloniji, babici ali na potovanju. Slednjega v tistih časih skoraj ni bilo, med srednjim razredom.

Na, nesrečo, so ta veliki lumpje iz nižjega razreda, tam je bilo pa takrat tudi redko, da bi na morje šli. K sorodnikom na kmete že še, a kaj ko je to una populacija, katero težko prepričaš da je fajn na kmetih.

Tako da sem se tem celo skrival.

Mimo garaž sem delal velik ovinek, na Partizana sploh nisem šel, kakor tudi ne na Kolezijo.

Doma mi tudi ni zneslo.

Če so bili starši v bližini je bila pa itak takoj katastrofa.

Tako da.

Ja, veliko sem kolesaril.

Pa ne toliko v smislu kilometrov.

Ker sem znal tam na sedlu proti Toškemu čelu, stati dolgo časa, koliko je sicer od trenutka in konteksta odvisno, a ni bilo nenavadno, da sem v prazno gledal.

V resnici sem nekaj gledal in zaradi tistega tudi ustavil in sestopil, a se potem kmalu ne zavedal kaj je pred mano, ker je bila glava povsem drugje.

A kje?

U, tega pa tudi ogromno.

Od, do.

Vse možno ali nemožno.

Za to stanje sem sicer ekspert.

A večinoma so ta sanjarjenja spodbujena z kakšnimi občutki in me je včasih celo veselilo da sem odtaval.

Takrat pa tudi v mislih nisem imel obstanka in so mi stalno begale v vse možne in nemožne konce in kraje, tako da potem, sploh nisem vedel, kaj sem gledal, kaj sem videl, kaj sem premišljeval, še pomisliti sem moral, kje sploh sem. Samo kdo sem, mi je bilo pa večinoma jasno.

Kaj hočem, pa sploh ne.

Sprejemci

1. september - Bobby Fischer premaga Borisa Spaskega v »dvoboju stoletja« v Reykjaviku in postane svetovni šahovski prvak.

6. september - na olimpijskih igrah v Münchnu skupina arabskih teroristov Črni september ugrabi in umori 11 izraelskih športnikov.

10. september - brazilski dirkač Emerson Fittipaldi zmagaja na dirki za VN Italije in postane najmlajši svetovni prvak v Formuli 1.

15. rujna - Skupina hrvatskih emigrantskih domoljuba otela švedski zrakoplov radi puštanja zatočenih hrvatskih emigranata kojima je prijetilo izručenje u Jugoslaviju i smrtna kazna.

Izgledal sem kot povožen burek okol obrnjen.

Čist, čist sem bil na tleh.

Zakaj sploh kar koli, če gre pa vse u maloro.

Nič me ni veselilo, nič me ni privlačilo.

Pinkponk, katerega smo menda še lansko poletje, al pa enga prej, špilali, lih celo poletje, je čist mim.

Zsms kolezija, kjer smo se še kar uspešno udeleževali, ne nič na liniji, zato pa vse ostalo ob odraščanju.

Čist mim.

Srčna revma mi je dala misliti, tako da sem že takrat precej stvari relativiziral, a še daleč od podna.

Čist mim.

Hribi so fajn, a so predaleč, da bi za dopoldne tja skočil, da ne rečem, da mi je sicer draga družba, vse bolj najedala. No, prilagajanje, predno se zmeniš in uskladiš, traja mesece (skor), pol pa še tam moraš kar ene vzorce, katere s sabo prinesejo. Pa kva če ti je mama vsako jutro kakav naredila. Lej, zdej smo brez denarja in bomo jedli, šele ko v dolino pridemo. Sicer pa kar tam ostani, kdo te bo pa prenašal.

Čist mim.

Trojke so še vedno fajn, al kaj ko ne morem gledati tako zadovoljnih ksichtov. Kakor da niso nikoli imeli nobenega problema, pol se pa tam stalno sam zezajo in režijo.
Čist mim.

Košarka TVD Partizan, je bila čist preveč zares, kermu se pa da kt odpilen letal od koša do koša. Pa še uvrstili se nismo na prvenstvo.
Čist mim.

Pivo v garaži je bilo super, a se je kar samo nehalo. Ne verjemem da nas še kdaj zanese na ta pota.
Čist mim.

Poni expresi so za otroke, čeprav je bilo nekaj časa super fino fajn, a se ponavlja in ni perspektive. A dej, dej, da se bom o šraufanju motorjev menil, zraven sanjal sanjski motor, katerega nikoli ne dobim.
Čist mim.

Vando sem še dolgo sanjal, a več od tega pa tudi ne.
Čist mim.

Visenje na garažah sem odpisal. Potem ko sem sosedu prodal motorček, pa še funkcionalno nisem več pasal. Že res da se je iz tistega razvilo kaj vse ne, a ni moja špura.
Čist mim.

Disko Ogenj je bil čisto predaleč in izven mojega dosega. Tja sem hodil, no smo hodili, da bi videli, pa je bila prevelika gužva, kako je ko odrasteš, čeprav nismo vedeli, kaj sploh iščemo, a je vsaj dišalo po.
Čist mim.

Disko Voda je bila velika izkušnja, čeprav v resnici povsem brez učinka, na preteklost, sedanost in prihodnost. No, prihodnost, v smislu, to ni zame.
Čist mim.

Trnovska banda, kolikor jo je sploh bilo in kolikor sem sploh bil zraven, ni ostalim segla niti do gležnja, da ne rečem da me je bilo čisto preveč strah, pa sem bil samo obstranski opazovalec.
Čist mim.

Valeta pri Sokliču je bila fajn, pa spet, kaj pa to? Zate nič, sam sem pa prvič plesal tako da sem čutil celo, no, skoraj, celo telo ob svojem in je bilo že samo to super fino fajn. Al kaj ko so to omejeni trenutki. Ja ne moreš reč, pejmo še enkrat na valetu.
Čist mim.

Tatjana me je čist sfuzlala. Že tam na valetu me je pustila, pa me še mela ni. Ampak, je bla fajna. U sem sanjal, še velikokrat, kaj bi lahko bilo, če bi bilo, pa ni bilo, zdej pa je kakor je.
Čist mim.

Popravni iz risanja me je pa povsem spodnesel. Sem bil prepričan da bo fizika ali kemija, če ne raje oba, po pa kola. Mi je kao šenkal pozitivno, a po moje se je ustrašil, da se bo moral z mano ukvarjati še celo leto.
Čist mim.

Časopise raznašati ni ne vem kakšen napor. No, vstati ob nekrščanski uri, ni lahko, a se da, predvsem prve dni, ko še ne poznaš rutine, je vse eno kar razburljivo, pol pa postaja vse bolj odveč. Ne raznašanje samo. To je celo ene vrste romantike.

Prosm?

Ma ja, takrat, ko se dani in se poletne meglice vlečejo po barju, tiste metrske, sploh ne goste, a če proti svetlobi pogledaš so zelo prisotne in tisto je fajn.

Prizor seveda.

Škoda da smo takrat tečni kot drek in eni vidimo lepote, večina pa ne. Tudi prazne ulice so prav očarljive, samo kakšen muc se leno spravlja spat, pospeši ko zasliši motorček na ovinku, a se mu že od tam vidi da je na koncu šihta.

Tist je tut fajn.

Pol so fajni kakšni upokojeenci, ki čakajo časopis. Nekateri bi celo klepetali. Saj bi tudi sam, a se mi mudi spat.

Pol pa na drugi strani, uni z dragimi avti, tisti, pa menda zadaj za zaveso čakajo, a bo cela minuta ali ne zamude, da lahko pokliče na Delo in me zatoži.

Do takih ki te pričaka tam ob 7h in te nadere, da zamujam in da bom že še videl in kaj se to pravi, zakaj smo se pa boril.

Čist mim.

Tako da je samo še kakšna nepredvidena katastrofa lahko bila in bi v Ljubljano skočil.

To se samo tako reče.

V resnici me samodestruktivne misli niso nikoli obletavale.

Nikoli v življenju.

Tisto ko bi konc naredu, pa potem samo še o tem razmišljaš kako.

U, tisto znajo celo drame biti.

Pa ne pri meni.

Če sem še tako povežen, če je še tako neperspektivno, tako daleč ne.

Vse ostalo pa.

Od škrtanja z zobmi, do pošiljanja, vsega in vsakogar, kamor koli že, ne bi sedaj o detajlih, takrat ko se tako počutiš ni da bi arhiviral.

Se potem samemu sebi zdiš še bolj butast.

Sem pa že parkrat sedel ob bregovih Ljubljane, na Prulah ali Trnovem, nad mostom in pod, a vedno že kar dolgo v prazno gledal in se potem samemu sebi čudil, kaj se dogaja, tega pa ja sam ne počnem. Celu čudni so se mi zdeli kdaj kateri, če je sam v daljavo gledal.

Ta je čist prtegnjen, sem si misli, a tudi takoj pozabil, kdo bi se pa s takimi bavil. Ni jih bilo veliko, še več sem jih pa spregledal, a sem jih videl, že to je dosežek zame.

In tako sedim na prulski strani, kolo sem pustil, gor ob drevesu, nezaklenjenega, čeprav sem ga vedno zaklepal, 7 so mi jih ukradli in sam že vem da ni puščati kolesa brez nadzora, takrat mi je pa še to dol padlo.

Sedim in razmišljam gornji rezime, ne najdem več ničesar, kar bi me privlačilo in ...

Se sploh ne spomnim pasusov, verjetno sem sanjal al kaj, a naslednji stavek je vrezal kot strela z jasnega.

Ne vem kako, a bil sem doma, brenkal sem tiste tri akorde, brez vsakega žara, sploh ne eno konkretno, kr nekakšno mehansko igranje, z glavo povsem drugje, ko pravi mama, "let na oblikovno na sprejemce!"

Moja mama je veliko govorila. Iz ničesar dela slona, u to je znala, še muhe ni bilo treba, pa je že katastrofa ratala, tako da je že leta nisem poslušal, pač spet neki melje, kerga pa briga.

Čez par minut prileti nazaj v sobo, s kričečim glasom "takoj let na oblikovno na sprejemce sm rekla! Kako, sprejemci so bili v juniju, sedaj je že pouk naslednjega leta.

Sem ti zrihtala jesenske sprejemce.

A dej ne seri.

Mulc, kako pa govoriš, takoj na kolo, pa zobe prej umi in šibaj na oblikovno.

A zdele?

Seveda, takoj sedajle."

Zakaj si moram pa zobe umiti, sem premišljeval, ko sem že poganjal kolo čez Mirje proti Križankam.

Sicer sem se preoblekel, a sem zaradi brzine, že povsem prešvican in je čist brez veze se rihtat, če tako furjaš nekam.

Sem sicer zamudil.

Sprejeci so bili za ene 5 zamudnikov, se pravi 4, ker peti sem bil sam. So ravno prišli iz razreda, samo trije učitelji so staknili glave, menda da se zmenijo zakaj bodo še pet njih vpisali, če so bili sprejemni na začetku poletja.

Tako da me je Butina, kar tam v stoječki spraševal, po komplementarnih barvah. Ne vem kako, a menda sem edino to vedel. Potem je vprašal še ostala dva, ali imata kakšno vprašanje. Pustili so me da narišem tihožitje, katero je bilo pripravljeno na mizi, lončnica, škatla Domačice in šestilo za risanje po tabli. Kar sem precej uspešno namalal, dodal še ozadje, imel sem dovolj časa, ker so me pustili in se zatopili v svoja šepetanja in pisanja zapisnika, ali kar je že bilo, tako da je bil potem Butina, še kar navdušen, po moje zaradi ozadja, ker je v tistem razredu bilo panoramsko okno, skozi katerega se je videl avditorij križank.

So mi kar takoj povedali da sem naredil in ena, katera me je potem učila matematiko, me je odpeljala v razred, med ostale že preznojene, bil je namreč en tistih lepih jesenskih vročih dni, ko so okna na stežaj odprta in se vidijo listi kostanjevih krošenj.

Tako da so potem ostale novice o katerih smo debatirali med odmori zbledele. Ma, ne zbledele, seveda zanimivo, a bistveno manj, kot dejstvo, da se mi življenje ni za mišiga podrlo in perspektiva sploh ne izgleda tako črno, kot pred malo prej.

Sicer je bila kriza, ipak se je v razredu zbrala pisana množica mladostnikov iz vseh koncev naše domovine. V našem primeru samo iz naše doline, se pravi Slovenije, nobenega južnjaka, ali celo tujca, a kaj ko so bili nekateri zares iz drugih krajev, občasno glede na tok klepeta pa tudi običajev in celo časov. Ne, nobenega ni bilo pred časom, zato pa večina iz težke vukojebine.

To je stališče takratnega rokerja, ki bi to sicer rad bil, a mu ne uspeva, a je vsaj v tisti konec obrnjen, dočim nekateri so bili pa res iz druge galaksije.

Prvotni šok nad stanjem v razredu, je sicer zbledel, glede na novi status, ko bom velik bom velik oblikovalec, pa tudi s časom so se pokazale nepredstavljljive razlike, za predstavljljive, ne samo to, nekatere še razlike niso bile, samo drugo stališče.

Tista vukojebina, ni bila samo vaška scena pa še to ne iz centra, ampak se je pokazalo, da so celo meščanske miselnosti, sicer iz Murske, ali Ptuja, Postojne ali Gorice, samo v rock usmerjenega, ga pa ni bilo, tako da sem se kaj hitro priključil par njih iz grafičnega oddelka, a tisto je potem že čisto eno druga štorija.

Ne vem

Ne vem če sem sploh kaj mislil.

Ja, seveda, razmišljal stalno 100 stvari, pa še ene 3 vmes, a da bi imel pa pod nadzorom, pa tudi pod slučajno ne.

Kakor se je kazalo, mi je vse več stvari hodilo na jetra. No, ne direktno, če bi, bi tudi prej popustil, tako pa vse večkrat, brez vsebine.

Tako da sem se čez čas že spraševal, ali je od začetka tako brez veze, ali se pa meni spreminjajo perspektive in zatorej postaja vse več stvari, vse bolj brez veze.

Seveda, veliko težo je imelo spoznanje, da se bliža velika odločitev, a to podzavestno, zavestno sem bil anti na protivan, mene pa že ne bo noben zezu in je v šolo hoditi čist mim, saj sam težijo.

V resnici precej blizu resnice in če ne bi bilo zunanjih uplivov, bi se precej kmalu odločil, da grem v Indijo.

To sicer ne, to je samo prispodoba, Indija sama mi je bile precej mimo, če jih zares toliko od lakote umre, sam naj bi pa potem tam okoli flankedral, to pač ne gre skupaj.

A kot prispodoba, sicer ne Indija koromandaija, ker tam se menda cedita med in mleko, temveč una ta prava Indija, a kor ilustracija na drug svet, na drug pogled, na drug sistem, na vse drgač.

Tisto pa precej.

Zdej.

Seveda če bi imel izdelano predstavo o tam, pa je nisem imel. Še o tu ne, mi je šlo pa precej stvari na jetra in so bile bolj reakcije na to.

Če ne bi bilo vmes nekaj takih, kateri so se mi zdeli fajni, in zraven še tako resno jemljejo ta mejnik v življenju, bi gotovo uno prej, tako sem pa le premišljeval, kaj jih tako veseli in usmerja v tisto smer.

Ma, tisto pričakovano.

Seveda mama, pa šola, pa družba, skratka vse govori v to smer, samo da meni to ni bil pravi povod. Mama sam teži, u šoli so sami bedaki, sistem je pa itak čist mim.

Seveda bi navijal za Amerikance, a so tudi tam precej fiu-fiu, lej sam kako z domorodci delajo, da zamorcev ne omenjam, že res da imajo Nike copate, a tudi Startas od Jugoplastike niso slabe. Nekaj časa so bile še moderne, čeprav na to nisem nikoli veliko dal. Samo pravim, da ni vse zlato, kar je iz Amerike.

Seveda tudi ni vse sam en drek kar je domačega, a to itak vsak sam postavi.

Daleč najhuje je biti sam s sabo zadovoljen.

Seveda, včasih in predvsem od konteksta odvisno. U, že če te kera pogleda, je fajni, a nisem hotel o takih.

Tako na splošno pa zelo.

Sicer ne vem kaj, a sigurno nekaj ne špila.

Sicer ne vem kaj, a gotovo kaj.

Tako da sem v resnici vse globlje tonil v svojih nezainteresiranostih. Posledično tudi vse bolj paniciral, ker zares postaja strašljivo, ko te lih nobeden ne razume. Še par tistih, ki podobno čutijo ne, ker imajo povsem drug koncept zaznave in interpretacije, tako da sem tudi glede tega ausglaizov (iztiril).

Čist nobenga ni s katerim bi se štekal ali celo pogovorjal, kaj na to temo.

Kero?

Ne tež!
Uno gor.

Občasno me je še vedno prijelo, da sem se vse eno malo samemu sebi zdel fajni. Vse manjkrat, vse manj izdelano in definirano.

Pa kva to?

Naprimer (na primer).

V vsej tisti agoniji, ko nisem vedel več kako in kaj, s kom ali zakaj, me je potem pičilo, da sem se z vesli okoli vozil.

Ja, na kolesu sem jih prevažal.

Iz čiste zaverovanosti samega vase.

Ja, kva pa trobezlaš butl?

Oh, enkrat, se v resnici ne spomnim, kakšne vrste vreme je bilo, tako da ne morem reči, nekega lepega dne, sigurno pa ni deževalo, ker sem imel specialko (dirkalno kolo), specialke so pa brez blatnikov in zatorej neuporabne ob dežju.

Ne, da se ne da, a je rezultat zares klavrn, tako da sem se tega ogibal, kolikor se je le dalo.

Včasih pač ni šlo in sem bil blaten celo po ksihtu, ne samo spred in zad.

Ok, nima veze.

Ima pa, da sem se z vesli enkrat nekam peljal, pa se ne spomnim kakšnim potom. Mogoče sem jih ravno kupil, kapavem, pri veslih ni tako enostavno.

Ga imaš ali ga pa nimaš.

To je sicer hudimano pravilna trditev, a tu se šele začne, tako da se o tem sploh ne debatira.

O nadaljevanju pa ogromno.

Skratka.

Ko sem kupil kanu, je bil brez vesel. Pa zicov tudi.

No jih je imel, a povsem narobe.

V tistem kanuju se je sedelo na tleh. Zic je bil povsem na tleh.

Kar je sicer normalen položaj za kajak.

Pri kanuju se pa kleči in je zatorej sedež vzdignjen.

Koliko, u to je pa tudi cela znanost in je menda pravil podobno veliko kot pri Taroku.

Skratka neskončno.

Tako, da sem prvo prave zice naredil. Takrat je bil moj prvi stik s poliestrom.

To je tudi zgodba zase, a sem na koncu precej obvladal, tako da so me potem celo iskali, češ ta pa zna, a do tja je bilo še par let, takrat pa sem po izdelavi sedežev, prišel do faze, da rabim dobra vesla.

Kr ene deske, kot do sedaj, pač niso ponos novopečenemu kanuistu.

V resnici so imele deske obliko vesla, a ko se spoznaš na vesla, vidiš da so blazne razlike, tudi do tja je bilo še par let.

Sem pa zato dobil, čez cesto, se pravi vodo, ker Kajak, kanu klub Ljubljana je bil na drugi strani od našega trnovskega kluba, menda se je takrat že imenoval Rekreativski center Ljubljana, ali je pa bilo ravno malo prej, tega se ne spomnim.

Ker moj začetek tam, sploh ni bil od zdaj naprej je pa vse drugače, ampak se je najin odnos s temno zeleno lepotico razvijal z leti, lahko rečem meseci, to pa sigurno.

V začetku sva se samo opazovala.

Tako na daljavo.

Sedel sem na bregu in si svoje mislil, jo opazoval, ona pa mene, samo da pod bregom.

Ta odnos sva gojila kar nekaj časa.

Šele s časom sem se pojavil na klubu in tudi tam je kar nekaj vode preteklo, da sem vzpostavil prvi stik z ostalimi, redkimi, takrat zares ni bilo veliko ljudi tam.

Mogoče sem pa prihajal, ob takih časih.

Ja, dopoldne so v šoli ali službi, a tudi popolne ni bila nikoli gužva.

Tistih ozkih tekmovalnih čolnov že nekaj časa ni nihče veslal. Samo nekaj ribičev in občasen rekreativec s kanujem.

Šele po mnogih mesecih, so potem tam eni nekaj šraufali, pa sem tudi tisto samo od daleč opazoval.

Po precej mesecih, se je izkazalo, da imam sošolca, ki se je selil v Velike Lašče in me je videl na klubu, ter povprašal ali ga kupim.

Totalno presenečen, nad vsemi dejstvi.

Ja, to da je sploh prišel istočasno na klub kor sam, se je izkazalo, super, fino, fajn.

To da je nekoč tu treniral, a to je bilo pred leti.

To da ima kanu in da ga prodaja.

In to meni.

Tako da sem samo jecljal in se seveda strinjal.

Seveda sem že prej videl koga v kanuju, tudi koga ki je kero peljal, tako da je bil kar skomin, a nisem nikoli povezal sebe s tistim.

To so uni ki veslajo, sam sem pa promašeni slučaj, ki ne ve kaj hoče in pač v prazno gleda. No, v zamolklo zeleno lepotico, ki je počasi tekla mimo.

Popakola!

Od samega šoka, sem bil takoj za.

Tisti, del, kako sva zrihtala plačilo mi je ušel iz spomina, pa tudi sam nisem od takrat naprej samo še na veslanje mislil.

Ne, to je prišlo postopoma.

Prvo zici, potem vesla, potem pa počasi v raziskovanje čolna in reke.

Začetek ni bil uspešen in posledično ne evforičen, a tudi totaln butl nisem izpadel, kar sem potem z leti opazil, u, to smo radi opazovali, se je znalo zgoditi, sicer precej redko, kakšen, za katerega ti ni bilo jasno, kako je sploh lahko tako dolgo na svetu, če je pa tako neroden.

Sem že pravil, tehnika veslanja turističnega kanuja, takega sem namreč imel, tekmovalen je precej drugačen, pa magari imela osnove iste, ali vsej podobne.

Tehnika ni ne vem kakšna znanost.

Večina zna iz ta prve. Potem nas je nekaj, ki smo rabili ta drugo, pa ta tretjo tudi.

A so tudi taki, sicer redki, ki celo dopoldne poizkušajo pa jim ne rata.

Ok, nima veze.

Čez vodo mi je uspelo dobiti prav fajna vesla. Sicer doma narejena, a je izdelovalec vedel kaj dela in predvsem kaj hoče in oboje je bilo zelo dobro izpeljano.

So bila sicer malček večje lopate, lopata je spodnji razširjeni del, tisto je bilo malček višje kot pri profesionalnih veslih, a ravno to je bilo fajno, ker če kaj, pa nisem tekmovalec.

Ročaj tudi tak kot mora biti. U, tisto zna biti katastrofa. Še pri kupiunih (kupljenih (dolenski dialekt (vsaj tam od Ponikev mal gor))), se lahko nasmoliš.

Tako da sem bil pripravljen, na izpopolnjevanje.

In ravno takrat, sem menda se še bal pustiti vesla na klubu, sicer v najetem hangarju, drugi so jih, a kaj pa veš kakšni norci so, takrat še nisem nikogar poznal in sem jih s sabo vozil.

Tam pri banki je Merkator v Trnovem in tam sem šel kupit cigarete, seveda z vesli v roki na blagajno.

Preko vrste, saj samo cigarete vzamem.

Večinoma se je dalo z nekaj veselimi pripombami umiriti, če je že ker tečen v vrsti stal, včasih sicer katastrofa, a je bilo redko, tako da se stegnem tam čez eno in tišim tisti denar blagajničarki, da bi med kupci še moje pritisnila.

Tista ena me je pa prav začudeno gledala.

Ena mejhna, luštna, cel cukur.

Take črne duge lase in črne oči, tudi vse ostalo je bilo na prijetni, kaj prijetni, super fino fajno strani.

Gotovo Primorka, sem premišljeval, med tem ko sem odklepal prislono kolo, prižigal cigaret in montiral vesla, med tem ko je pasirala mimo, me prav hudomušno gledala, sam pa njo.

Ob banki je trafika, v resnici ne vem, zakaj nisem cigaret tam kupil, za trafiko pa mali blok, tja je zavila, sam pa tudi, saj je bila moja smer.

Me je še vedno odkrito gledala, sam pa njo, med tem ko sem peljal mimo.

Tam pri bloku, ene 10 m naprej sem nazaj pogledal in videl, da še vedno za mano gleda.

Kaj sem mogel, poizkušal sem obrniti kolo, pa z vesli ni tako enostavno. No, vse eno ni trajalo več kot pol minute, pa verjetno manj, a ko sem nazaj pogledal je ni bilo več.

Sem šel okoli bloka, če ni za blokom kam drugam zavila in videl, da je iz tega, kar je potem, samo še vprašanje časa kdaj jo zopet srečam.

U, pa je trajalo.

Kakšen teden, sem se večkrat tam vozil, velikokrat z vesli, da bi me videla.

Ni je ni bilo več ne spregled.

Pač še ena zamujena priložnost, če to je sploh bila, a to ne morem vedeti, ker se pač ni nič iz tistega razvilo, kakor nekaj sanjarjenj o tistih črnih očeh.

Ne vem, a včasih se mi zdi, da jih je dol iz obale, več črnih. Verjetno italjanski geni, kapaveš, lahko pa da gusarji. V resnici se nisem nikoli temu posvetil, verjetno je podobno blondink in velika večina rjavih kot v naših krajih.

Tako da sem potem ta šport opusti, tako in tako me je zvijalo zaradi vseh drugih neumnosti in na lepotico večinoma pozabil. Samo kadar sem tam mimo peljal, peljal sem pa večkrat, ker sem zaradi nje opustil meni ljubšo smer po Koleziski, sem vedno pogledal, če ni na blagajni, globlje v trgovino se ni videlo, ali pa med kioskom in blokom, a tudi kmalu pozabil saj sem imel 100 in en drug problem.

Po pa enkrat slonim na mostu čez Gradaščico, tam pri izlivu, tam se race vozijo, malček je višinske razlike in če si potrpežljiv dobiš občutek, da se vozijo zaradi vožnje po toboganu in ni samo pejmo punce, v resnici so racmani, a se tako reče, ja race sem gledal, ne racmane, in ni samo zaradi zamenjanja pozicije.

Naroda ni bilo veliko, ja na mostu, kje pa, a miš da dol v vodi, na ovinku je bil sicer ribič a ni vedel zame, prazno pa tudi ni bilo, itak, pa koga pa briga, če en butl v vodo gleda, samo da ne skoči, bi lahko kdo pomislil, čeprav ni dovolj globoka voda, pa nisem ziher, verjetno je vsak imel polno glavo svojih problemov, tako da ni da bi kaj križali poglede.

Je, nazaj prišla.

Je šla mimo, pa je nisem opazil, zato se je vrnila.

Samo trenutek sva potrebovala, menda sva se oba nasmehnila, a nisem obvladal trenutka, tako da sva takoj začela pogovor, kakor da sva stara znanca.

O vsem in ničemer.

Do daljših pogovorov sva prišla s časom. Takrat sva malo paberkovala in se poslovila. Samo živjo, brez se vidiva ali celo predstavljanje.

Kot bi srečal neznanega znanca.

Kva pa je že spet to?

To so uni, ki jih leta srečuješ, sčasoma pokomentiraš, kakšno vreme. Naslednjič pozdraviš, danes bo vroče in s časom izgradiš tisti topli občutek okoli srca, ko korakaš po znani ulici in si zadovoljen, da si se v pravem času in prostoru rodil.

Je iz Izole.

Študira na srednji ekonomski, v bloku v Trnovem imata s cimro enosobno najeto.

Nono je iz notranjosti Istre, sicer pa italjanska manjšina. Vesla v Argo in me je bila prav vesela, da je med žabarji tudi kakšen veslač, zato je takrat tako butasto gledala.

Škoda da se v Ljubljani več ne tekmuje.

Da prihaja fant včasih na obisk.

In da je do mene imela o Ljubljčanih sila veliko rezerve, menda da ni bolj hladnih ljudi in da jo čudi da sem Ljubljčan, a je razumljivo, če sem priseljen.

Verjetno je poten dobila kje drugje sobo, ker najina naključna srečanja, so se nehala brez slovesa. Mene je pa itak vse bolj razjedalo, kako in kaj, tako da sem jo pozabil. V resnici nikoli, pa čeprav ničesar ni bilo.

Vukojebina

13. oktober - potniško letalo na poti iz Montevidea strmoglati v Andih na višini več kot 3.600 m; preživele, ki so se morali zateči h kanibalizmu, najdejo šele konec decembra.

*14. okt film Last Tango in Paris
album Gato Barbieri*

Škoda da se ne spomnim kakšne vrste vreme je bilo tistega oktobra. Namreč, k dramatičnosti dogodkov super prispeva tudi vremensko dogajanje. Oktober je, mesec, ko se pobira še zadnje plodove pred zmrzaljo. Iz tega stališča srečen in vesel čas, razen če nisi ti tisti ki pobira, pa bi raje počel kaj drugega. Na primer špilal košarko, pa moraš grozdje obirati. Slednje mi ni nikoli uspelo zares prisostvovati.

Vsi možni in nemožni vzroki.

Prvo sem bil premajhen, da bi bilo kaj učinka, razen skrbi babice, kam je že spet odtaval, pa sem mu rekla lepo tuki čiči pa čak. Ja, pa ja. A tisto je tudi že ena druga zgodba.

Kot pionir, bi lahko še kar pomagal, pa ravno takrat ni bilo nobenega sorodnika, ali prijatelja s takim aranžmajem.

Kot mladinec mi je bilo totalno brez veze, pa ja ne boš na kmete hodil, če je samo rock pomemben.

Kot študent, sem poslušal kar nekaj zgodb o obiranju grozdja v Provansi, a mi razen sanjarjenj na temo, u tam so se že filmi delali, pa ne bi takle zelenec sanjal o ... Pol si pa itak prezaposlen, da več kot piknik pod vinogradom se ni godil.

Če je pa en tistih deževnih, mrzlih in sluzastih oktobrov je pa ravno pravšnje ozadje za eno cmeravo limonado.

Pa se tudi tega ne spomnim.

Se pa spomnim, da sem bil precej navit, ker sem iz gotovega konca, tragedije, trilerja, preskočil v čas ko je vse mogoče, ko je še boljše, kakor izgleda, ko so pričakovanja glih povsod. Na žalost imam pomešano, ali sem se že priključil Urbanu v njegovih muziciranjih, ali je bil pa še vmesni čas, ko me je zopet 100 stari zanimalo.

Na zrenja v prazno na bregovih Ljubljani sem se celo malo nasmihal, češ kaj sem pa mislil?

Šolo sem takrat še resno jemal, vsaj na način, da sem vestno nosil vse zvezke in pripomočke, katere so od nas zahtevali. Nekaj predmetov je bilo oblikovalskih, pa ne veliko, večinoma, pa normalna srednja šola z fiziko, kemijo, matematiko in slovenščino. Ni mi bilo na kožo pisano.

Še pri opisni, prostoročnem risanju in pisavi mi ni šlo, kakor sem si predstavljal da bo, ker so veliko bolj zahtevali teorijo kot prakso.

Ej ker se bo pa fakte učil?

Tako da, kar biu sm.

Obšolske dejavnosti naj bi se začele šele v drugem letniku. So pa zato pošolske dejavnosti vse bolj hodile do izraza. Iz Plečnika smo bili že takoj na začetku kruto pregnani, ker to je bilo rezervirano za učitelje. Zares ni bilo nikoli brez. So raje tam sedeli kot v zbornici, če so imeli luknjo. Luknja je v tem primeru, pavza, zaradi butasto narejenega urnika, ko nimaš pouka in ne veš kaj bi počel. Premalo časa za resno delo, preveč za kavico.

Tako da smo med poukom zavili Pod Skalco, takoj čez cesto od glavnega vhoda, ali do Mraka čez Vegovo, ali dol do Viteza, a tam je bilo drago, zato smo pa toliko več časa preživeli na leseni ograji pod kostanji na obali Ljubljani. Na drugi strani Viteza je bil en mali Mercator in tam se je med glavnim odmorom trlo mladeži. Veliko se je kupovalo, četrt beuga in 10 dek posebne. Ob dodatnem denarju še jogurt, ob praznikih pa še čokoladno rum ploščico, a to je bilo redko.

Glavni odmor in malica se je godila tudi v notranjem dvorišču šole. Še na pokritem delu, dvorišče je bilo tudi pod stavbo samostana, kjer je bil glavni vhod, je imela na levi strani, se pravi, tam kjer naj bi se povezovalo v samostan, tako se je govorilo, v resnici mi pa ni nikoli uspelo povezati prostorov, gospa svoj štiblc.

Takrat so bile še tovarišice in tovariši, a gospa katera je prodajala v naprej pripravljene sendviče, se je klicala gOspa. Povdarek na o. Tako mi je bila predstavljena in tako je ostalo do konca šolanja. Imela je bistaveno boljše sendviče, kot vsi naokoli, je pa posledično bila nepredstavljljiva gužva. Se mi zdi da je glavni odmor takrat imel 20 minut, 15 pa ziher, a vse eno ni bilo časa za vse zainteresirane, tako da smo ne glede na slastne okuse, vse eno hodili tudi drugam.

A kaj je bilo slastno?

Oh, v tistih časih, če bi ker mene kaj vprašal, pa me ne, po pa je, kakor je, ni imelo veze z sistemom, ali pa samo posledično. Namreč imelo je z miselnostjo. In francoska solata se je delala

samo za velike praznike. Pojma nima zakaj. A za novo leto obvezno in verjetno na porokah, včasih tudi kje drugje, a je bilo redko. GOspa je pa imela francosko vsak dan. V resnici je bila opcija. Sendvič, kruh in salamo je določila gospa, izbira je bila priloga, francoska, kumarica, zemf, kečap, v tistih časih še kar eksota, no vsaj dobil se ni v vsaki štacuni. Razen na obali, tam je bil pa povsod, a o tem kje drugje.

Ok, nima veze.

Ima pa, da so se horizonti precej razširili.

Če sem prej komuniciral večinoma z aborigini. Redko, zares redko se je pojavil kateri tujec. V tem primeru je že Bežigradjčan tujec, kakor tudi Centraš in Šiškar. Vičane smo še sprejemali za mogoče, Prule so bile pa že v drugi sferi.

Da bi pa srečal tujega tujca, se pa ne spomnim. Ja, na morju, a si šel mimo kot da ga ni. V resnici prav nasprotno, ker smo prav poželjivo gledali njihov sladoled, 3 kepice, sončna očala, [spido](#) kopalke itd, ter poslušali kaj se menijo, ter posledično ugibali ali je nemščina ali francoščina?

A s tistimi se nisem družil.

Sedaj so bili pa modeli iz cele doline.

V resnici ne bi bilo nič kaj nenavadno, pač samo geografsko poreklo, a kaj ko je večina s sabo prinesla še svoje vzorce obnašanja in z nekaterimi sem imel zares odkrivateljski odnos. Ej, pojma nisem imel, da so eni iz knjig in romanov, v resnici iz mesa in krvi in celo z živo zgodbo, ne pa strici so mi povedali.

Sam pojma nisem imel kaj hočem, kam grem, nekateri so imeli pa že v naprej izdelano usodo. Te sicer ne, ker usada ga po svoje serje, a plan pa, in je bila samo stopnja v načrtu. Naredim srednjo šolo, po pa na šiht, hišo bom postavil ob hlevu, sosedova je pa tudi že zacahnana. Imela bova 3 froce, Taunusa in prikolicco na Cresu. V penzijo grem leta

Nekaj časa sem se čudil. Potem hudoval, bil preplašen, ka pa če je z mano kaj narobe, se zezal, a ni, ja iz mano narobe, čez čas pa samo še sprejemal, drugačnosti. V smislu saj ni res pa je.

Ko sem srečal staro klapo in sem omenil, da imamo take kapslne, so se sicer strinjali a brez ogorčenja, ker so tudi njihovi sošolci kaj čudni tiči, tako da smo čez leto že jemali vozače kot tu in sedaj, samo če je imel kateri posebno zgodbo, potem pa vse eno.

En je imel fotografski studijo v Prekmurju, ga je podedoval in ima trenutno vajenca zaposlenega, ker je čez teden v Ljubljani. Bil je leto starejši in je imel tudi spačka s katerim je divjal na vzhod in nazaj. Mi je dal svojo sliko za spomin. Če ga ne bi poznal bi si svoje mislil.

Slika pa, oh, slika.

V starih časih so slikali ne vem če ne za dokumente, v maniri, da si malo nagnil glavo, obrnil pa še vedno v kamero gledal, punce so imele velikokrat kodre čez ramo, osvetlitev taka da se na ozadju vidi senca, za nameček pa še zmehčan filter in obvezno retuširana, če bi mel kero kocinio odveč.

Sila je bil ponosen na svoj izdelek.

Tako da.
Ja, kaj, hvalil sem ga, kaj pa naj?
Drug svet pač.

Tako da začetek ni bil tako slaven kot bi lahko bil.
Bil sem namreč težek roker, pa bolj prvo kot drugo, v morju ruralnosti.
Zato sem se bolj družil z kapslni iz Šubičke.
Pa ne samo njimi.
U, kaj vse ne.
Velikokrat smo se dobili v Kopru. Takrat na vogalu Gregorčičeve in Titove (danes Slovenske).
Tam se je debatiro po dolgem in počez, ko so moji vozači že sedeli v dijaških domovih, ali v domači izbi.
V resnici niti ni bil izbor znanih, čeprav je čez čas tudi tako ratalo. Se pač spoznaš, če je že nekaj večerov ker vodil debato, pol še malo poklepetaš in se razvije kar se pač razvije.

Začuda so bile še nekatera punce. Sicer se delale da so zaprta družba, a se je zaradi debatnih diskurzov, kaj kmalu pomešalo, tako da je celo meni, totalnemu zelencu na tem področju uspelo par krat sedet v družbi nežnejšega spola.

Takrat sploh nisem dela razlik, in je bila samo debata in je s časom samo ratalo, da bi lahko kaj bilo, al kaj ko ne obvladam podtonov in malega tiska, tako da sem tudi tam čisto prepozno na to temo reagiral.

Prošo voz.

Verjetno bi se drugače obračalo, če bi imel vse možnosti odprte, al kaj ko od vekomaj si eno zacahnem, potem iz tistega, pa v resnici ničesar sploh ni, naredim cele pravljice in drame in potem v situaciji kot prej opisano, sploh ne pomislim, na druge opcije.

Vosu.

Neki umes

(Nekaj vmes)

Konec septembra se že spoznamo, no večinoma, nekateri so pač počasneti in rabijo več, par njih pa taki kojni, da rabijo dodaten mesec, če ne celo dva in še potem kateri trdi, da mu nič ni jasno. Slednje v resnici nihče, ker mu je pač nerodno priznati, da ni iz te galaksije, zato tam glumi, da je na nekaj sila skoncentriran, a ker sem tudi sam občasno tak, ja kramp, ka pa družga, ja pa priznam tudi ne, točno vem kakšne vrste stanja je to.

V resnici totalno izgubljen in tam po treh mesecih zares postaja ene vrste tragedija, če smo dramo že obdelali, namreč še vedno ne vem kdo je kdo, da od kje, da zakaj sploh ne načenjам.

Ok, a tisto je potem tudi že ena druga zgodba, je o izgubljanju v danih situacijah, o tem so se že knjige in filmi delali, a pustimo to stat, vsaj za sedaj, mogoče pa kdaj dopišem, ka pa veš.

Torej po mesecu skupnega bivanja v srednji šoli, ko si si že zapomnil nekaj njih, o enih celo izgradil mišljenje, pa nima veze slabo ali dobro, a do tedaj ti je bilo malo mar za dotičnega, če si ga sploh opazil. Eni so namreč taki, da jih sploh ne zacahnaš. Pa ne da jih ni, a nekako delujejo, da so tam, ne glede na vsa dogajanja in dokler se z njimi ne zgodi kaj konkretnega, na primer se spotakne in se vsi režimo, ta je taka tipična, ko brez izraznej pride do svojih 5 minut. To se samo tako reče, nekateri samo pol minute, pač odvisno od dramatičnosti dogodka.

Druga taka tipična je, da se en tak stepe, ali vsaj skrega. Do takrat sploh nisi vedel da obstoja, potem pa tam v javnosti celo brani ali napada, ta del je pač od situacije odvisen, svoje stališče. Glede na uglajenost udeležencev, pa še povišani toni, če ne celo še kaj hujšega.

In ga učiš.

I lej tega, kakšen model.

Al pa kaj drugega odvisno od aranžmaja.

Pri bedah je tega malo. Ne, da se ne spotakne, a je zares redko. Tako redko, da je še v filmih kliše in se spotakne vedno bednik. Tudi zagovarjanje svojih pogledov je sila redko, vsaj prvi mesec. Tam po letu ali dveh, so pa tudi bede sposobne eksplodirati na dano situacijo.

A kje je še to.

Danes je o tistih parih, kateri so si simpatični, že tako daleč da gresta na kauco.

Nič več.

Tudi ni pričakovati, ker kaj pa veš kakšen model je in je v resnici samo tipanje, pa še to mentalno, za sedaj hodita še meter narazen in si pripovedujeta, verjetno kako je bilo na vasi, preden sta v mesto prišla.

To je hecno.

Lokalci imamo povsem drugo logiko.

Po svoje rabimo več časa da se odpremo, ker pridemo na srednjo šolo z izdelanim stališčem in so vozači mal mim.

Zdej mim.

V resnici sploh ne, ker se z njimi sploh ne ukvarjajo. Naprej gonimo svojo štorijo, katero smo že na koncu osnovne šole in zato potem pride, do precejšnjega mimo stanja in dogajanja.

Namreč vozači že gredo na kavo, lokalci pa sploh ne štekajo da zamujajo.

Ko se jim odpre, je pa že prepozno.

No, nikoli ni prepozno, a ko po dveh ali treh mesecih povabiš gorsko rožo, sicer mal čudno, a v resnici fajno in če dobro premisliš, sploh ni slaba, s časom se bo pa še bolj apetitlih zrihtala, tole doma štrikano smo menda še kot cicibani nosili, zdaj imam pa vsaj kavbojke iz Trsta, če ne še kaj.

Na to nisem bil sicer nikoli mahnjen, a nekaj stvari se pač tu ni dobilo in so potem še ostali kosi postali iz Gorice.

Sam sem vedno v Gorico hodil, Trst mi je bil za Busance.

In potem tam korakaš po mestu, se sicer menita kaj vse ne, a tudi razlagaš, kje je kaj, da se bogo dete ne bo počutila izgubljeno in izvali,

"ja vem, mi je že Francel povedal.

A un iz Tržiča?

Ja sva šla zadnjič v kino, pa mi je takoj zatežil.

Fantje pa res ne obvladate."

Ej sem samo kimal in se kislo nasmihal, saj me je razorožila, pa še začel nisem.

Darjo sem zacahnal že koj na začetku, a je tudi takoj dobila etiketo, koza in zato čist mim, čeprav je v rednici visoko, kotirala.

Takrat sem se družil s klapo iz Šubičke, ker sem jih nekaj poznal, a to sploh ni bil vzrok, ker sem poznal, še kje kerga, pa sem mu dal vse eno mir.

Tam pa.

Dobivali smo se po pouku v Maxitu.

Bife, pa ne vem če se lahko tako banalno označi, verjetno bistro, al pa kakšna taka afnarija, je bil in ne vem če še vedno ni, na nivoju pritličja, pri banki. Če je slaščilarna pri skupščini, pa še raje gimnaziji.

Tja sem tudi rad zahajal, a to je od obdobja odvisno. Precej je povezano z ritnim žepom.

Ma, kok je not.

Če je še kar, pol lahko še kero na tortico pelješ, pa kakav tudi, če ne soka, kar pa kar nanese, še posebej, na koncu,

"a boš še kej?"

In če reče še kauco, pol moraš imeti rezervo.

Dočim tist pir sploh ni drag in ob enem lahko preživiš celo popoldne, če pa ker časti pa še večer in to smo takrat prakticirali.

Seveda ne zaradi pivota, tisto je forme radi, ker so kelnerji bili fajn zoprni, če nisi nič naročil.

Nč, zoprni. Ven te je vrgel.

A pivo ga je pomirilo.

Mene pa tudi.

Ok, nima veze, ima pa da smo tam viseli, ker so tam postale tudi ta boljše mačke iz Šubičke.

Sem že precejkrat, pa še enkrat ponovim. Šubička je takrat veljala isto kot je danes Bežigradska.

Skratka mokre sanje vsakega malomeščana.

Če nisi na pravi šoli, te ni.

Takrat smo rekli, skupščinskih otrok šola, ker so bili tam vpisani vsi sistemski. Seveda, tudi ker čist brez veze, a ti so bili relikviji časov, ko je bila to še šola pri uršulinkah.

V resnici ne vem, ali gre za isto stavbo, ali je samo lokacija blizu. Če te take pigajo, bo potrebno kero drugo branje. Tu stoji samo tisti del, kateri ga je bil meni dojemati.

V resnici se za detajle sploh nisem zanimal, samo angro slika in tam v Maxitu, al Maximu, al kako se je tistemu reklo, so bile ene zeres superce.

Se je sicer že na daleč videlo, da ne pašem v ta miljeu, a nekako se je dalo slutiti, da ni čist mimo, če sem tam svetil. Me vsaj niso namahali mulci iz Šubičke, ker jim v zelje hodim. Pupe pa tudi niso bile apriori proti. Da je pa poza je pa kar normalno.

"Krten, pa take, lej sam kako srajco ma!"

A to je stališče.

V resnici je bila pa užaljena, če bi ji nehal težiti.

U tam je znala biti gužva. Taka gužva, sicer samo občasno, da so se te ene 4je dotikali, ker ni bilo prostora za varnostno razdaljo.

Cuzali smo tisti pir, kadili, menda večina, stegovali vratove v smeri tistih par najbolj popularnih in si mislili, kar si je vsak sam mislil. Govorili smo čisto druge stvari.

Take pomembne.

"Auš še en pir?"

Pa take.

Premišljevali pa, kako se naj namalam blizu une, ta del je še bil, vsaj teoretično obvladljiv, oni, kaj pa naj bi rekel, pa ni bilo gotovo. A itak ne pridem v bližino, pa potem niti tekst ni tako pomemben.

Seveda smo veliko komentirali, danes se reče opravljali, takrat pa verjetno isto, a o kdo drug, mi med sabo že nismo opravljali, komentirali pa stalno.

Darjo so mi opisali, ko sem na začetku druženj, ja začetku šolskega leta, vprašal, kera je pa tista, taka super mačka, da je najbolj zafnana kar si lahko mislim.

V resnici si niti ni bilo potrebno veliko misliti, ker je bila zares ene take vrste tipka.

Pa ne samo to.

Če smo mi težko prišli do kakšnega kosa opreme ali oblačila, na primer, enkrat, pa se sedaj ne spomnim kdaj, je bilo hudo imeti zvezke spete z [večbarvnim](#) elastičnim trakom. Takrat so ta trak imeli samo ta večji frajerji, pa bolj frajerke.

Darja je imela menda vse, ampak res vse, ne samo dodatke, tudi obleko, iz vsaj Trsta, če ne celo Milana, a o tem delu nisem vedel veliko, pa ne znam povedati, al je bilo celo iz Minkena (Munich).

Tudi nosila se je tako.

Kako?

Ma, enim se že na daleč vidi da so frajerji, in so celo kretnje temu primerne, grimase in način govora.

Kakor tudi dovoljenje, kdo je lahko v bližini, kdo pa na odstojanju.

Je kar znala.

Tako da je že na začetku pri meni dobila etiketo koza zafnana in se ji v resnici nisem nikoli več posvečal.

So bile ene druge dosti bolj pohlevne, da ne omenjam tut superce, če ne celo bolj.

A tisto bolj, pride šele po nekaj znanjih, da ne omenjam celo besedah.

Kar pa s Darjo sploh nikoli nisva nastavila. Sploh ne vem, če je vedela da sem tam.

Kaj pa naj bi takle seljačina, ki nima nobenega kosa, oblačila ali dodatka, kar bi nakazovalo da je frajer.

Zakaj pa potem sploh nakladam o Darji?

Oh to je bilo pa približno takole.

Vse mi ni jasno, ker tudi ni bilo $1+1=2$, vse ostalo pa precej pomešano.

Torej.

Nekega lepega jesenskega dne, kakor mi je bilo mnogo stvari všeč na novi šoli, jih je bilo pa veliko, verjetno preveč, da bi obvladal, jih je bilo pa občasno tudi nekaj, kar mi niso sedli.

Ni, na primer tastara za fisko me ima na piki. No, me je imela ampak do tja morava še priti, sedaj smo pa šele začeli in še ne vem, ona pa tudi ne, da bo kar bo, enostavno sigurno ne. Ampak, ne velikokrat, par krat pa, mi je bilo vsega preveč, ali celo vsega dosti in sem namesto v šolo, zavil kam drugam.

Tistega dne, sem celo prvo bil pri pouku, pa se mi je tako milo storilo ob pogledu dol po Križevniški, iz prvega nadstropja je bilo okno učilnice, takoj nad vhodom, ta pa je bil v vizuri Križevniške, tako da si oba, vhod in okno opazil že doli pri Vitezu, če si gor pogledal.

V kontro pa precej podobno.

Tam kjer Križevniška prebije srednjeveško Ljubljano so na bregu Ljubljaniče kostanji, takrat že povsem brez listja, pa zato prav nič manj zanimivi.

Ja, z listjem so boljši, a tudi brez niso od muh in tisto sem gledal, pa na drugi strani Ljubljaniče še ena vrsta dreves ter hiše, ki so se ravno začele kopat v soncu. Zjutraj so v senci, nekje okoli poldne, pa jih oblije svetloba in se povsem spremenijo. Vsaj za tiste ki take stvari opazujejo in vidijo in sam sem točno to.

Sploh ne vem kateri predmet je bil, ker sem bil v mislih, doli na bregu in štel golobe.

Ja, golobičke tudi, a tisto je bilo precej zmešano.

Tako da po odmoru, namesto k naslednjemu predmetu zavil dol po ulici in precej hitro stopal, da me ne bi videl kateri od tovarišic in tovarišev, to so bili takrat učitelji, v resnici pa tastara in tastar ali celo kakšen luftar, kateremu se tudi ne ljubi k pouku in bi mi potem tam težil, z vsakdanjostmi.

Za kar pa takrat sploh nisem bil dovzeten, zato pa toliko bolj za svetlobo in sence, kostanjeve, ograje zarjavete med betonskimi pilastri, in ...

Kjer se je ograja držala skupaj, tam je bila postavljena svetilka, saj menda sem o tem že pisal. Ograja, taka dolgočasna iz flahaiznov narejena.

A flahaizn?

Strokovno se tistemu reče ploščato železo, kar pa menda nikoli nihče ni uporabil, samo naš učitelj za tehnologijo materialov in tehnologijo obdelave, sicer zadnji, če ne celo v celi Sloveniji, si predstavljam, da so po jugu vse eno še bili, zadnji polit komisar. Sicer v civilu, vse ostalo pa precej, ni samo nakladanje.

Ok, nima veze.

Ima pa, da so na stikih ograje bile postavljene svetilke, torej drog za nošnjo svetilke, spoj ograje in droga pa je bil objet z stiliziranimi, kovaškega železa umetelnimi zmaji.

Tisti zmaji so bili meni, še za časa otroštva sila zanimivi. Kakor tudi betonske žabe za smeti, a tisto je že ena povsem druga zgodba.

Danes o teh stiliziranih zmajih.

Sem jih slikal iz vseh možnih kotov, kakor tudi ograjo in kostanje, sence na pločniku in sploh sem bil v elementu, tako da sem pozneje, ko sem tisto razvil bil sila zadovoljen z rezultatom, včasih mi pa res kera rata, to sicer takrat še nisem vedel, kar me pa ni odvrnilo iz zanosa pri fotkanju, tako da sem okolico povsem izključil in bi komot zraven stala razredničarka, ali celo ravnatelj, pa ju ne bi opazil, tako sem bil pri stvari.

In pravi:

"Kva pa to slikaš?

Saj ni nič zanimivega!

Pa kako se zraven zviráš, sem se ustrašila da se je enmu čist zmešal in se bo potrebno še z norci ukvarjat, tako da sem sedaj vesela, da si to ti!"

Una ta zafnana Darja, za katero sem bil prepričan da ne ve da obstojem, po pa takole direkt, kot da se od vekomaj poznavava.

Kaj sem pa hotel in izvalim, tisti moj famozni:

"@@@ @ @ slikam,

slikam tele zmaje.

To pač vidim, a zakaj, to pa ja ni nič zanimivega."

In me prav pokroviteljsko gleda, sicer za refleksnimi očali, se lih ni videlo, če ne miži, a je vsa druga govorica telesa, dala vedeti, de je točno meni namenjeno.

Tisto, ko stopiš malo v razkorak, roke nasloniš na bole, se malček naprej nagneš in imaš monolog, se pravi napotke ali celo grajo, nad nasproti stoječo osebo.

Nisem stal, dobila me je ravno v trenutku, ko se ležal na ograji, kar je sicer precej težko, a je bil gib tak, da sem imel eno nogo na tleh, drugo na ograji, kakor tudi telo in glavo in lovil ravnotežje, z 200 mm teleobjektivom, takrat sem ga še s sabo nosil, kakor cel kufer ostale opreme. Ja še dva objektiva, normal 50 in 28 širokikot, je torba bila ene 50 m nazaj, kjer sem se

posvetil ograji, pa bolj zmajem kot ostalemu, a se z 200 milimetri dobi efekt približevanja ozadja, tako da, Šuštarški most, sicer meglen, leži takoj za zmajem.

Koko?

Na vsaki stari luči je bil zmaj in je izgledalo, kot da sta si v lase skočila, če bi zmaji imeli lase, a sej veš kaj bi red povedal.

A, ne?

Pa saj sploh ni važno, sem bil pa zato povsem pri stvari, tako da je potem ostalo samo stanje, se pravi ležanje na ograji pred njo, kakor da sem česa kriv.

Tudi potem ko sem se na noge postavil, je bila podobna scena, čeprav se mi je zdelo da se reži.

Ne ni bilo vidno, je precej dobro igrala, a sem se začel nasmihati, v smislu, saj ne bom nikoli več, pa je eksplodirala, v prav glasen krohot.

Sem vedel da zna biti glasna a tako, si pa nisem predstavljal.

"Si cviknu h?"

Me še vedno gleda in pravi:

"A zdej boš pa samo tiho?"

Pa več kot @@@@ nisem skup spravil.

"Pejd greva na sprehod."

Me prime pod pazduho in zavrti, ker sam sem gledal proti mestu.

Zelo fino je hoditi s tako dišečo in dehtečo, pod kostanji ob Ljubljani proti svetlobi.

Sem tudi proti krošnjam gledal, ker je svetloba prihajala proti nama, a tudi, proti njej.

Vse tiste verižice in koravde, kakor tudi očala, so bile obsijane z soncem in so se svetili u svim bojam duge, bi rekla una zagrebška napovedovalka za umetnostno drsanje.

Ni bilo mrzlo, čeprav je bila poletna toplota samo še spomin, tako da sam nisem bil kaj ekstra oblečen, čeprav je zjutraj bilo potrebno hitreje stopiti, zaradi hladu, preden je sonce dobilo moč, menda tam nekje ob 11h.

Tako da je imela plašč, tak dolg, se mu je videlo, da je en noblih, čeprav se nisem nikoli spoznal na noblih oblačila, a ne vem če se takim ne reče kamelja dlaka, tak beš, v resnici fajn, njej je pa itak pasal in verjetno ne bi nič drugega bilo primerno, da je poudarilo kaj vse ne.

Med odpetim plaščem, se je videlo eno samo veselje, taka bluza, verjetno svila, al pa njen približek, sicer obvešena z 100 verižicami, vsaj tako se je zdelo, ampak ene 20 pa sigurno. Tudi bluza malo odpeta, v resnici precej, tako da se je videlo celo malo kože, kadar je zamenjala položal, namreč najin sprehod, sploh ni bil samo do Viteza.

Ne, na Prulsko stran vse do Špice.

Na, povratku sem ji hotel še na novo odkrit veslaški klub pokazati, takrat sem že imel kanu, da bi se pobahal da imam tudi sam kaj fajnega in bi mogoče se zmenila še za veslanje, kaj pa več kaj lahko iz tistega nastane, pa je odklonila, v resnici je na povratku, spet postajala sicer počasi, a kakor sva se približevala

Šuštarškemu, tako je postajala zopet podobna sami sebi, skratka nedosegljiva koza, katera ne ve da obstajam.

No, tega se ne bo dalo nikoli več reči, ostalo, pa komot.

A da začnem od začetka, skratka od kar me je zavrtela in sva odkorakala soncu naproti.

Da ima vsega dosti in sem ji prišel kot odrešilni obroč iz poplave zateženih trenutkov.

Sošolcev ima poln kufer, ali se slinijo okoli nje, ali jo pa sovražijo, verjetno ker ni siromak, al kaj.

Pri puncajh ni dosti bolje.

Se slinijo zaradi drugih vzrokov, sovražijo pa tudi.

Z učitelji tudi ni v dobrih odnosih, ker si ne pustim srati po glavi, tako da občasno mora nujno stran.

Ja, je fajn v razredu, posebej ko žurirajo, a je tudi sitno, nekaj je težkih grebatorjev in bi vse naredili za svojo rit, za skupnost pa nič, ali pa celo proti skupnosti in posameznikom, za svoj blagor.

Kva?

Profit.

Samo nase mislijo in druge v drek tlačijo. Ti mi grejo posebej na jetra.

Do so uskoki, fotr je iz Bele krajine, blizu Semiča, mama je Dolenjka iz Novega mesta, pa tudi ne iz centra.

Da imajo družinski grb, ja ker so bili uskoki od cesarja najemna vojska, kakor ene vrste vitezi, in so zato imeli svoje grbe med bitko, da se je vedelo, kje je ker.

O grbu, sploh ni vedela do pred kratkim, pa je nekakšen sorodnik, to prinesel, tudi za njega ni vedla in so iz tistega naredili družinsko srečanje. Pol jih ni poznala, sploh ni vedela da so žlahta.

Tam so se potem hvalili, kdo je kdo, kdo je zaslužen za kaj in take.

Na srečo ena od tet ni prenesla emblema, namreč na grbu je odsekana glava katero drži roka za lase in je izjavila, da to že ni njena žlahta, če naj bi imeli takle grb.

Tako da so se potem že tam, na prvem srečanju sorodnikov po fotrovi strani skregali in se malodane stepili.

To fotru precej zamerim. To da mi ni povedal vsega in da za pol žlahte sploh ne vem.

Fotr je priznan direktor večje firme, ne ni bil v partizanih, je bil premlad, a je potem not prinesel z lizanjem s partijo in je sedaj najbolj glasen na to temo.

Pol se naj bi pa z grbi kitil, a dej, dej, ker je še kej takega videl?

"Resnica je redko prijetna!"

Pravim.

Me, prav butasto pogleda in nadaljuje.

Redko je doma, a prinaša bogata darila iz vseh koncev sveta. Seveda z mamto to izkoriščava, če že nimam fotra, ali mama moža, naj pa plača in se preseravamo kjer se le da. Vse mi kupita, kar se zmislím, pa še kaj za zraven, a se ljubezni ne da kupiti, tako da smo v resnici ena tragična familija. Na ven vse po najvišjih standardih, na noter, pa brez vsebine, ljubezni in razumevanja pa že dolgo ni.

To pomanjkanje, verjetno zato not prinesem, s fanti in občudovalci, saj sem te videla, tudi ti si zijal za mano in jih menjam kot po tekočem traku, včasih več na enkrat. Ja, se zna zakomplicirati, a večinoma grem preko trupel, kakor se temu reče, že dolgo se me nič ne dodakne.

"Ti, zakaj pa si me pa samo od daleč opazoval, al ti nisem všeč, al si pa taka šleva?

B!"

Se je samo zasmejala, tam na potki med Ljubljano in Privozom, tam je ena fajna scena, takole na toplem jesenskem soncu zna biti čarobno.

Skor.

Kakor kdaj in predvsem kakor s kom.

Ka pa veš kam tole pele?

A sploh kam?

Ljubezen me bo ugonobila.

Pomanjkanje nje, ne ljubezen sama.

Ne verjamem, da ga bom kdaj srečala, seveda puščam odprto in si nekje globoko v dnu srca želim da je kje kateri, a to so samo še pobožne želje.

Sploh pa, kateri bi me pa hotel zaradi ljubezni, tiste okoli mene ne štejem, verjetno jim je samo do seksa in denarja, pa verjetno drugega bolj.

Čeprav.

V resnici ga nimam veliko. Tako za sproti ja, žepnina ni mala, če bi šparala, bi se verjetno kaj nabralo, a kaj bi imela od življenja.

Tako pa niti ne vem, kako je imeti denar.

Verjetno bom nekoč pojerbala, a če se kdo sili okoli mene zaradi tega, se bo prej ohladilo, preden bi dočakal, da bi kaj nanj napisali.

Tako da, je verjetno samo zaradi seksa.

Pa spet.

Kakor sem spretna v mešanju moških glav, pa redko komu pustim kaj več kot mečkanje, pa še tisto si mora zaslužiti.

Kar se mene tiče je dosti bolj pomembno koga zmešam, kakor potem akcija. Tisto je nujno zlo, ne vedno, včasih zna sila fajna biti, a je redko.

Čim bolj pomemben je v družbi, čim bolj ugledna familija, tem raje mu nasadim rogove u, to me pa precej poživi, mogoče celo ne morem brez tega.

Kapavem?

Tako da, ne jemlji osebno, a ti sploh nisi v špilu. Saj tvoj fotr ni poltik?

Glasbenik.

A ker od unih?

Ne.

Po pa uredu, sem že mislila, da česa nima pod nadzorom.

Sediva tam pod barakami na Špici.

Sama Špica je zasedena z nekakšnimi šolarji, al pa cicibani, sedijo in učiteljica jim nekaj razlaga, v resnici en super prizor, bi bilo potrebno slikati, pa ne upam potegniti ven fotoaparata, da mi ne uide.

S takimi se moraš v naprej dogovoriti, če jo prtisneš nekontrolirano, te lahko celo klofne, če te ne pozna. Poznana pa potem nikoli več ne govori s tabo.

Tko de, kr biu sm.

Sediva tako da sva s komolci naslonjena na naslednjo stopnico, noge imava prekrižane in jih oba guncava (zibljeva) sinhrono. Plašč se ji je povsem odpel, iza še kar kratke kikle gledata super seksi bedri v črnih najlonkah, enaki kolena, in nadaljevanje v visoke usnjene škornje z visokimi petami. Take široke pete ne tiste astronomsko špičaste.

Ko začne praviti o pomanjkanju ljubezni se prestavi, povsem spremeni položaj sedenja, tisto ko se nagneš naprej, glava visi skoraj do kolena, nekaj časa objema kolena, potem, glede na tok pripovedi, zarine roki med nogi in izraz na obrazu je izgubljen.

Če bi bilo po moje bi jo objel, pač na potek pripovedi, pri tistih delih, ki niso moji horizonti bi jo izpustil, kje drugje bi jo kar v naročju tolašil.

Ko zarije roke med stegna, si najbolj na svetu želim, da bi bile moje roke.

A tudi takoj zamenjam želje, za razdaljo, s takimi se pa že ne ukvarjamo, ta ti odgrizne glavo, kot bogomolka.

"Pejd, greva nazaj!"

Pravi, po precejšnjem premoru, ko oba gledava čisto male valove, če se jim sploh lahko reče valovi, na gladini temno zelene reke, ni povsem mirno, nekakšni mali tokovi se kažejo, če jih ne opazuješ jih sploh ne vidiš, a te vse eno znajo zapeljati v razmišljanja.

Kakor nama je takrat uspelo pobegniti, vsakemu posebej, vsak s svojimi mislimi.

Sam sem mislil uno prej, o rokah med stegni. Kaj pa ona, pa pojma nimam.

Nazaj grede, greva po Trnovski strani, pod vrbami je super fino fajn a malo govoriva.

No, že prej je večinoma ona, sedaj sva pa oba večinoma tiho. Po tistem ko sem jo povabil da ji pokažem čoln, se je nekaj spremenilo, kakor da je zaslutila, da bi hotel s tistim čolnom ponovnih srečanj.

Na Krakovskem nasipu, tam kjer je danes pešaški most na Prule, mi pravi:

"Ti pa ne govoriš veliko?"

Sam nimam tega občutka, to je odvisno od konteksta. Če imam kaj dodati večinoma nisem tiho, a pri tvoji zgodbi nimam, v resnici si sploh nisem predstavljal da je za tako fasado toliko gorja.

V tišini prečkava Cojzovo, približuje se Miško, pa mu je menda že na daleč jasno, da je obsedeno stanje, tako da tisti njegov veseli izraz na obrazu mine, par metrov preden bi se sicer začela že pogovarjati, mi smo se znali, z nekaterimi pogovarjati že na daleč, potem od blizu, pa še potem ko bi se že oddaljevali, lej racionalen je potrebno biti in izkoristiti vsak trenutek, takrat pa samo živjo, pa še ta en tistih neobveznih, sploh ne s klicajem. Gotovo se je režal ko sva bila že mimo.

"Kakšno fasado, kaj pa sploh misliš s tem?"

Oh, nič takega. Sam sem prav stereotipno mislil, da so lepi ljudje, enako srečni ljudje, saj večinoma sem te tako tudi poznal. Tam v Maxitu si stalno nasmejana. Nikoli nisi resna ali celo zatežena.

Ergo, fasada.

Tam pri vodnjaku na Novem trgu pravi:

"Sedaj te ima pa dosti.

Hvala za družbo.

Se vidiva."

Pa se nisva.

Ne, na ta najin zadnji način.

Na prejšnjega pa še kar. Kadar koli sem v Maxita zavil sem jo videl in par krat je tudi ona mene. Sicer samo od daleč, tako da še celo brez živjo, a se je videlo da me je uočila, a tudi videla da sem polno zaposlen iz eno superco.

Z njo se je potem kar kaj razvilo, a tisto je povsem druga zgodba.

Na svetu nismo da bi našli odgovore,
ampak da jih iščemo!

(tole sem nekje slišal, al prečital, al pa kr kej, a mi je sedlo v zavest.)

Vedno ista špura

16. november - UNESCO sprejme Konvencijo o zaščiti svetovne kulturne in naravne dediščine.

28. november - v pariškem zaporu La Santé sta izvršeni zadnji smrtni kazni v Franciji.

29. november - podjetje Atari da na trg Pong, prvo komercialno uspešno video igro.

The Mothers of Invention - The Grand Wazoo

November imamo večinoma za mrzel in sluzast čas. Da ne omenjam dan mrtih, tisto mi je bilo pa vedno povsem mimo.

No, pa ni vedno tako.

Včasih zna celo v novembru biti kakšen z soncem obdarjen optimističen čas, dan pa sigurno, tako v resnici ni ne vem kakšna kriza.

Ja, če bi se s tem ukvarjal, kakšno je vreme. To se sedaj, takrat sem pa živel tukaj in sedaj stanje in je bilo vreme samo obstranska stvar. Pa še tisto samo v smislu, matr ščije, al pa rabim nove čevlje te so že povsem premočeni. Ob sončnih dnevih, pa še to nisem vedel. Ne za čevlje, ne za vreme, ampak samo ali jo bom srečal, al pa zamudil.

Hodila je vedno po isti špuri, tako da sem lahko pričakoval, vsaj približno kdaj je možno, kdaj pa samo mogoče pa le, kar me pa tudi ni odvrnilo, da ne bi bil našpičen, na u, tisto je potem od fantazije odvisno.

Ja, sedaj smo že težki rokerji, in take sanje so zares otročje, mi je pripovedoval racionalni del, cesar koli že, ne verjamem da je vse v možgani. Po moje je še kje drugje. Zdej, kje je sila diskutabilno, če je srce samo mišica, za rit sem pa siguren da ni. Želodec ja, a ima drugo konotacijo.

A tudi tisti, ki so razglašali srčne teževe, so ga uporabljali kot prispodobo.

Kaj je bilo niti ni bilo pomembno, ali je leva ali desna stran možganov, nekaj celo razlagajo da imamo centre za različne funkcije po različnih koncih možganov.

A kdo bi se s tistim bavil.

Samo in samo z dons sm tok depra, pa je v resnici samo pomanjkanje adrenalina, glede na ljubezenske predstave.

Če bi me pogledala, potem bi po eni nogi skakal, če ne še prevale delal, pa stojo tudi, če bi jo znal, tako da potem bolj ostane kolo.

Ma, pri telovadenju narediš en tak gib, da se čez roke nazaj na noge postaviš in tistemu se reče kolo.

Seveda če me nihče ne bi videl.

Saj sem vendar resen težek roker.

Pa več kot poziranja na to temo nisem dosegel. Ne roker, ne težak, takrat sem bil še fejest šlank, ne resen. Slednje me je občasno napadlo, a nisem dolgo zdržal, ker se je toliko drugih filmov okoli mene vrtelo, da me je slej ko prej pograbilo in smo se potem iz tistega spakovali in norčevali, posledično pa tudi režali.

U, v rezredu z večino vozačev pridejo na dan razlike, v ne slutene višave, včasih pa še globave, a tisto je potem že negativna konotacija. Višave pa povečini izzovejo nebrzdano veselje okoliških udeležencev in opazovalcev, tako da so lahko celo salve smeha, med občinstvom.

Včasih se je tako namerilo.

Sedimo med glavnim odmorom, tam na zidcu na velikem dvorišču Križank. Ne glede na vreme, samo da scalo ni, sicer pa v vseh aranžmajih, če je bil sneg pa tudi. Si malo popucal zic in se naslonil.

Večinoma je bil mišljen samo cigaret, no, pa še malo klepeta, a se je velikokrat iz tistega razvila debata, občasno pa še žolčna. Če se je posebej iskrilo, pa še pripadnost in družbena angažiranost.

Ja, pa ja, lih kej ti je blo do.

Meni nič, a je Miha pravil, da je moral sneg plužiti po celi krajevni skupnosti, takrat enkrat so se jih zmislili, se mi zdi. Je sicer pravil vse ostalo, kako so ga zezali avti iz Jezerskega, se že pred 5to zjutaj dol privalijo, tako da še ni bilo vse spluženo, pol so se pa tam sredi ceste skregali in vpili, ker se bo umaknil in takrat so potem privrele na dan vse zasluge za vse ostalo. Še največ, ker se je prvi tukaj vozil, ko še Jugoslavije ni bilo.

Tam nekje na sredi doline do jezerskega je bila meja med Koroško in Kranjsko in to so si oponašali.

Veš da smo se režal.

Miha, a se ne bi raje pred Slovani kregali, ker je bil prej tu? Je bil prav hud, da ne razumem bistva.

U, smo se režal.

Zdej, to je tko.

Seveda je fajn se režat, za trenutek celo pozabiš da si depra, tako da sem precej poklapan zapustil sceno, ker se je oglasil zvonec in je bilo konec glavnega odmora, večina se je vrnila, nekaj zapozneležev, je moralo pa še dokončati začeto misel in pač ne moreš, tam sredi stavka nehati.

No, lahko bi in če bi gorela voda, sigurno bi, al pa če bi se pokazala razredničarka ali ravnatelj, a ker nič od tega ni bilo, ravnatelj je zares redko na šoli, takrat so to bili politično postavljeni in po moje je bil ravnatelj samo forme radi, v resnici so pa bili vsi posli v zvezi z šolo vodeni od namestnika ali tajnic, ali pa še celo kakšnega tretjega.

A kerga?

V resnici ne vem, a bi komot lahko bilo kaj z politično angažiranimi redkimi učitelji.

Zdej, redkimi.

Ja, to je bilo takrat precej enostavno. Seveda so bili vsi v SZDL, par pa še v partiji, a je bistvena razlika med tistimi ki so to bili, ker drugače ni bilo možno in onimi, ki so se iz petnih žil trudili da bi na ta način naredili kariero.

V resnici se jim je že na ven videlo, ker je ker. Večinoma si ga takoj prečital, ko je usta odprl. Ma, ne rignil, tisti še nikoli nobenega ni izdalo iz katere ideologije je, a če je kaj povedal, je večinoma tako zavil, da je bilo v dobrobit skupnemu ustvarjanju srečne socialistične skupnosti pod budnim očesom vodilnih sil. Vemo kerih.

Tako da, kar sedel sem.

Sem sicer do konca poslušal, kaj so imeli zapozneleti dodati, ker ni bilo samo sredi stavka, ampak tudi sredi debate in včasih je znala biti precej vroča, občasno pa še kunštna. Tiste so znale biti tudi zanimive, pa makar se je iz tistega, sicer redko, a se je dogajalo tvorilo smrtno sovraštvo.

Eni pa res ne znajo prenesti kritike, ali vsaj drugačnih mnenj. "Al se strinjaš als pa vosu."

Takrat ni bilo ne vem kako razgreto, zakomplicirano pa sploh ne, tako da se je po koncu cigarete tudi debata nehala, in so nekateri celo k pouku šli, pa magari z zamudo.

U, tisto je znala biti katastrofa, a to je bilo odvisno od učitelja.

Ene dva sta hotela imeti absolutni mir in tišino.

Enemu je celo uspevalo, ker smo se ga tako bali, da se je slišala še miška, če bi slučajno zjutraj preko razreda letela, druga je bila pa samo histerična, pa je bil rezultat večinoma prav nasproten.

Imela je, po moje 90 % sovražnikov, ker se je z vsakim sprla, večinoma samo forme radi, je pa vse eno bilo, in vedno je, in vedno bo, to veze nima s sistemom, ali vzgojo ali svetlim vizijam, 10 posto ritoliznikov in ti so ji verjetno dajali upanje, da ni sama na tem zateženem svetu.

Ok, veze nima, ker sploh nisem hotel o tem, a me zanese kot staro branjevko.

Korakam tam po Gregorčičevi, tam sem jo prvič videl, bolj na začetku, ma videl sem jo proti koncu, malo naprej od Equrne, a mi lahko uide po Vegovi, zato paradiram na začetku Grgorčičeve, čeprav kdo bi se lahko prdušal glede na termin, ma, začetek je lahko tudi na drugem koncu, a nisem hotel o tem, ker sploh ni pomembno, je pa pomembno, da opazujem, izhod srednje glasbene, tja namreč hodi. Zdej, če je srednja glasbena, ali baletna pa ni jasno.

Oboji skozi isti vhod hodijo, a po mojem bi ji pripisal da igra klavir, ali mogoče violino, take vrste tipka se mi je videla,

balerine prav čudno hodijo, še v civilu, na odru, so pa sploh fejst mim.
Ma hoja, vse ostalo je pa prav v redu, če so ti suhe gliste všeč.

Sam ima raje malček močnejše, seveda ne zavaljene, a take da je kaj občudovati, da te ne obžuli če je okostnjak, kar je pa pri balerinah hitro.

Sicer je november in se lih ne vidi ali je suha glista, al pa normalna, močna ni, ker tisto se vidi tudi po obrazu.

Takrat so se ene tako zrihtale, da so imele poudarjena ramena, po mojem je polno vate na ramenih, da izgleda širše, al kaj.
Zdej, to je tko, enim je sila pasalo, pa ne vsem, nekatere so pa tako kot vedno v vseh situacijah, bolj pasale k Feliniju, a tisto je potem tudi že druga zgodba.

Ta moja pa.

Ja, ni prvič, da me take pigajo.

To, da se zmislim nekaj, potem pa na tistem gradim gradove v oblakih.

Ako so lih gradovi, je fejst diskutabilno, verjetno vse ostalo samo gradov ne, a kot prispodoba pa lahko ostane, ker ljudje prej štekajo, kar bi rad povedal. Če začneš s svojimi razlagami tistega prej, ja gradovi in oblaki, te potem tam ko se ravno razživiš, ker začeti sploh ni enostavno, povpraša, ti kaj si že hotel povedati, mi je tam na začetku zmanjkalo štrene.

Se sploh več ne spomnim, ali me je zares pogledala in se mi je zares zdelo da se je malček nasmehnila, ko sva se prvič pogledala v oči, ali si pa tudi to že sanjarim. Kar me pa seveda sploh ne ustavi.

V resnici je mnogo lepše v sanjah kot v realnosti.

Se spomnim, mnogo let nazaj, je bila podobna situacija, sem eno tamalo na igrišču v Tivoliju zacahnal in bil potem sila vesel, kadar je zopet prišla, pa ne vem če sva se 3x srečala.

No, srečala.

Ona je bila istočasno s svojimi prijateljicami, al kaj je tisto bilo, lahko bi sicer bila tudi žlahta, ker so si bili na nek način podobni, a verjetno ne, sam sem bil pa prvič z svojimi na drugem koncu, ko sem jo zagledal, potem pa sam hodil, da bi jo še kdaj.

Seveda je trajalo menda celo poletje, ampak mesec pa sigurno, da sva opravila 3 srečanja, ja, v maniri one tam, sam pa na drugem koncu, a sem si v mislih naštrikal, v vseh tistih dneh, ko sem jo čakal in sanjaril, da je ene vrste kraljična, kraljične so pa nežne in ...

Seveda imajo plah in skoraj neslišen prvi glas.

Klasifikacija pri petju, a samo za začetnike, kakšen stručko bi imel zelo verjetno še kaj dodati.

Prvi glas daleč najvišji.

Drugi in tretji vse nižji in na koncu še bas.

Kraljične imajo večinoma prvega, pa še tisti je mal višji. Ne vem če mu stručkoti ne rečejo sopran.

Kapaveš?

Po pa tretjič, menda sem bil preblizu, al kaj, ali je pa tamala imela svoj dan in se jo je par krat posebej slišalo. Sicer ni bil bas, a sigurno ne glas kakršen pritiče kraljičnam, da ne omenjam, da je bila precej glasna. Sicer ne najbolj, a tam ena tretja pa gotovo.

Tako da sem precej skrušen končal obiske igrišča v Tivoliju zaradi tamale, no, pa so na svetu tudi druge dejavnosti in se danes samo nasmehnem ob tem spominu.

Zdej, to je tko.

Sploh ni zaradi njenega glasu, ampak zaradi moje zmešanosti. Če že sanjam, bi lahko imel vsaj širše horizonte, ne pa blokado, če kaj ni po pričakovanjih.

Pa ni tako.

Kakor v življenju, je tudi v sanjah pomembno da se stvari poklopijo.

Je, pa sigurno hecno to isto opazovati kot zunanji opazovalec, ali pa sam, a po mnogih letih.

Hecn ti povem.

A takrat sem bil še na uni razvojni fazi, ko bi se morala moja sanjarjenja poklopiti z realnostjo.

Ok, nima veze.

Ima pa, da sem uočio (zagledal) eno, za katero mi je bilo v hipu jasno, da ne sodim zraven in da zelo verjetno nimam niti malo šans, če bi se že kje katera pokazala.

Pučak, pa bomo vidl.

A kaj?

V resnici ne vem.

Ne vem niti tega ali je kaj resničnega na tem, kar napletam, niti tega kdo je.

Lahko je vse drugače, kar bi bilo sicer strašljivo, vsaj na en način, pa potem zaradi tega bolj zanimivo, al kaj ko nisem tak, da bi z veseljem grozljivke gledal.

Sem sicer jih, ker so drugi hoteli, na primer, pejmo v Komuno, je tok dobra grozljivka.

Ej, sem pol filma mižal, al pa svetilke na stropu štel, ugasnjene seveda, a tam pri unem prizoru, ko iz teme pride ..., se potem tudi precej dobro vidi, kako bi pa izgledalo, da v črni nočki ničesar ne vidiš, pol bi še ker trdil, da so se zmislili, tako so pa potem tisti prizori groze, še kar dramatično osvetljeni, kar je pa ravno dovolj, za štetje svetilk na stropu.

"A kok jih je bilo?

A svetilk?

Sm puzabu."

Se pa spomnim, da sem si obljubil, da takih filmov več ne gledam. Kar je precej definirana obljuba, ki pa ni prinesla tako definiranih akcij.

Se vse eno v življenju dogaja preveč stvari zaradi drugih, smo pač socialna bitja, pa če se še tako prepričujemo, mene pa že ne bo noben zezu, da se vse eno damo. Pač od konteksta odvisno. Ja, karakterja tudi, ni debate.

Vsakič ko sem jo videl, ene 3x, ne vem če več, je imela lase spete na vrhu glave, tako da so tudi lasje na tilniku bili v smeri vrha glave. Vprašanje je bilo samo, koliko se je s tistim ukvarjala, ali pa kaj se ji je potem s tistim dogajalo.

Če bi stoje delala, ne bi tako ostalo, ker je pa verjetno igrala klavir, pa je. Tudi pri kakšnem razkurjenem violinanju bi znala prinčeska pokazati kakšne nepravilnosti. Zdej. Al ni tako ognjevito igrala, ali pa je prinčeska vsa zalimana s Taftom.

Kapaveš?

Meni se je sila seksi zdelo, seveda tisto prej tudi, a ko je odšla mimo in sem za njo pogledal, je nekaj nagajivih las tam za ušesom posebej vihralo po zraku, u bi kar za njo šel in ji priliml tackga lubita na vrat, da bi se vse zvezde prižgale.

Pa sem samo nemo opazoval, kako je odhajala.

Plašč je imela samo en, ker je bila vedno v njem, tak kroj, balonar, se mi zdi da se reče. Vedno je bil odpet, tako da se je videla kikla čez kolena in visoki usnjeni čevlji na srednjih petah.

Bluze so se menjale, ali pa puloverji, je bilo pa vedno obvita z ruto ali šalom, tisto nisem ločil. Ene pupe imajo šele tako mehke kot rute in ne veš kako bi imenoval, je bilo pa zavezano čez plašč, tako, da se je na hrbtu videlo precejšen del tistega. Zdej prav pisano ni bilo, je bilo pa vedno usklajeno glede na notranje gvante.

Sam zijal sem.

Se ne spomnim zakaj sem nehal za njo laziti. Verjetno je bil samo lušten skomin, povsem brez perspektive, lahko je bil pa povsem drug vzgib, a sigurno ni bil povezan z njo. Na primer, bi jo videl z fantom, ali ne daj bože z učiteljem.

Tudi imena nisem vedel.

Pa ni samo to.

Ne samo to.

Čez par let sem zvedel celo kako ji je ime, a sem bil z glavo in telesom povsem drugje, tako, da nisem niti pomišljal, da bi še raziskoval.

Smo sedeli enkrat dol pri Zlati ladjici, nekaj časa je bil precej priljubljen lokal, čeprav je bilo tako zakajeno, da 10 metrov naprej nisi videl, a takrat to ni nikogar motilo, še nekadilcev ne.

Se menimo, kar smo pač imeli, pravi prijatelj, grem odtočit in potem pogovor malo zastane, ker ostaneš v družbi njegove punce. Kaj pa naj bi rekel, saj jo poznam samo pol ure. Ves čas je bila tiho, samo na začetku, se mi zdi da j rekla Barbara, ko je podalo roko, pa nisem ziher.

To so sicer trenutki, a se takoj začuti, da bi moral nekdo nekaj reči. Ker nisem z vsemi žazubami namazan, pa makar nekateri to trdili, mi še nikoli ni šlo, na suho začeti pogovor, če se ti nasmiha taka lepotica.

U, super mačka.

A sem po prostoru gledal, da ne bi mislila, da kaj hočem.

In pravi:

"Tebe pa poznam že od prej!"

Ej, sem butasto gledal.

Koko?

Sva te gledali s sošolko Tatjano, ko si jo čakal pred srednjo glasbeno.

Sem še bolj butasto gledal.

Na srečo se je vrnil prijatelj in sem mislil, da se bomo naprej o muziki menili, takrat smo imeli že bend.

Pa vse eno nadaljuje.

A se spomniš moje prijateljice Tatjane, tista ki je šla studirat kompozicijo v Gradec.

Je bila enkrat prav prestrašena, ker jo je na Gregorčičeci en gledal kot tele v nova vrata. Pa na srečo ni bil agresiven, ker je vedno samo zijal in nikoli niti namignil, ali celo izrekel.

Sva potem zanalašč hodili po Grgorčičevi, čeprav to ni bila moja smer, da te mi je pokazala. Sem videla, da me niti opazil nisi, čeprav sva se celo za roki držali, ko sva šle mimo.

Po vajinem prvem srečanju je spraševala, ali naj ukrepa, ker izgleda, je en bedak povsem pošizil? Ali naj doma pove, ali naj javi na policijo, pa sem jo mirila, da si preveč umišlja, da je sicer super mačka in ni čudo, da za njo zijajo, a da bi kdo zmrznil ob pogledu nanjo, je pa vse eno malo preveč.

Tako da sva potem šli skupaj.

Meni se nisi zdel nič kaj posebnega, čeprav sem ji malo zavidala, da ima takega odkritega občudovalca.

Ko si jo nehal zalezovati, sva bili že obe prepričani, da je prav fino imeti kje kakšnega skrivnega občudovalca in da morava še zame dobiti katerega, a kaj ko ji niti do gležnja ne sežem, tako kot ti, me ob njej sploh noben ni opazil.

Občasno te je še omenila, v smislu, ali misliš, da je še tam?

Ali čaka? Ali mu naj naklonim pogled, ker kaj več ne morem, sem preveč posvečena študiju in nimam časa za obšolske dejavnosti, se mi pa prav lepo zdi, da imam občudovalca.

Čez čas se mi je zdelo, ali ni celo malo razočarana, sicer te nisva več omenjali, a meni se je zdelo, da greva večkrat po Gregorčičevi, kot bi bilo potrebno.

In tko.

Vandram

Glede na to da nikjer nisem imel obstanka, me je posledično bilo povsod dosti.

To da sem sam okoli vandral, kar se je začelo kazati proti koncu, takrat sem pa bil še od vseh.

In nikogar.

To je itak s časom postal moj najbolj priljubljen šport.

Ja, vem, temu se konkretno reče egoizem.

Al, kaj morem.

Kakor sem se trudil navezati, čim bolj pristne stike, iz katerih, bi s časom lahko kaj več bilo, se je kot po pravilu, potem od nekje vzela nepričakovana akcija, scena, okolica, faca, me potem pozavgala in kot pri vseh začetkih, začetni navdušilitis je opravil svoje in sem na uno prej, tisto, s katero sem prej poizkušal navezati pristnejši stik, bilo pozabljeno, vsaj do trenutka, ko je tudi ta nova stvar izgubila začetni blesk, pol pa tam, u, matr, sm že spet zamoču, ka pa zdej, a v resnici sploh ni tako enostavno.

Greš nazaj, k prejšnji stvari, saj ti pomeni isto, če ne še več, namreč, začetni navdušilitis je fajn in ima težo, a je tudi fajn znano in predvidljivo, toplo in dehteče.

Mal pretiravam, a saj veš kaj bi rad povedal.

A, ne?

Ma tisto, ko sicer veš, da bi bilo najbolje podati nazaj in se potruditi, včasih celo malo na silo, pa potem povečini zbledi, poravna, pozabi in je več ali manj možnost tistega od začetka. Ja, da bi navezal globlji odnos in bi se iz tistega še kaj razvilo.

A je tudi res, da čim več časa preteče, toliko težje se je vrniti, v smislu, saj me ne bo, bodo, sprejeli, če nisem resen, zakaj bi se pa kdo s takim ukvarjal in take.

Ej, nije mi bilo lako.

A ko bi bilo samo to.

Tako načelno, se pri vsaki akciji nekaj zelo resnega nastavi in če ne slediš si ene vrste autsaider (outsider). Sicer te tolerirajo, članstvo vse eno šteje. Tisti ki zelo zares in tisti ki so zraven zaradi števila.

Pa o čem ti to?

V resnici je o vsem in na splošno, čeprav sem sedajle na organizirane športe mislil.

Na primer, smo špilali pink ponk, celo poletje, potem pa šli na Tabor pogledati kako je v klubu. Na začetku super fino fajn, potem pa pride zraven še struktura kluba, tam se pa potem zaplete. Ali se greš ali pa ne, in sam se nisem. Kermu se pa ljubi ukvarjati z nekakšnimi vodji. Že trenerju bi kdaj kaj rekel, a je vsaj na začetku, še kar kaj novega povedal. Pol ko je bila pa samo še kondicija, pa adijo.

Zdej to je tko.

Eni so ostali. Eni vedno ostanejo. Eni so zagrizeni, pa menda trmasti tudi, lahko pa da je zares končno to, s čemer so se hoteli ukvarjati celo življenje.

Ok, na začetku, nekako sprejemljivo, če že razumljivo težko požrem.

Eni si predstavljajo, da bodo svetovni prvaki, če pa to ne, pa vsaj državni, al pa vsaj trener na klubu.

Ko začneš novo aktivnost, si sigurno ne predstavljaš, da boš trener, učitelj, ampak Fitipaldi, al pa ker tak. Ja, hitro pogruntaš, da mogoče ne en tak, ampak lokalno je tudi še precej dobro.

Ko ti jasno rata da tudi to ne bo, potem pa odnehaš, sam že prej, koj po Fitipalditu.

Ja, za hec, še veliko in velikokrat, da bi se pa gnal in prijazne ljudi odganjal, s svojim stremuštvom, pa ne in zato me precej čudi.

Čudi me tudi, da tega sploh ni malo. Tisto kar se ti zgodi v mladosti, tisto potem naprej goniš do onemoglosti, pol pa ga srečaš, celga zgubanega v istem bifeju, v katerega si zavil zgolj iz firbca, ker večina tistih prostorov se z leti povsem spremeni, nekateri pa celo izginejo, zato pa toliko bolj iz radovednosti not zaviješ.

Tudi pod slučajno si ne predstavljaš, da bi koga znanega srečal, če je sploh še živ, pride čas ko se celo take sprašuješ in eto ga. Bolj zguban, bol puklast, enako, ali zelo podobno oblečen, kot takrat, ne samo to, ni sam, so še eni, katerih se sicer ne spomniš, a se ti nekako zdijo znano, in pol tam,

"Ja, živjo,

kva pa ti tuki,

viš zdej je pa vse u malori.

Pa kaj bi ti pravil, saj menda poznaš?

A ne koko je bilo včasih fajn?"

Pol pa še ene tri štoše, samo da so iz unih cajtov, za katere si mislil, da so za vekomaj minili in si sedaj sam s svojimi spomini, katere drugi niti ne razumejo, o čem govoriš, če že ravno nanese prilika da.

Pa v resnici nima veze s kontekstom.

Eni pridejo do neke točke, potem pa tisto gonijo do konca.

Glede na to da so del tvojih spominov, fajn, sicer pa precej mimo.

Sam mislim, nič mislim, vem, da se je potrebno do zadnjega razvijati, učiti prilagajati novim situacijam in zgodbam.

Ja, za une ki so ostali s svojimi zgodbami v analih zgodovine in te potem sreča po 40 letih, je fejest egoistično.

Lej me zanese in klepetam, kot stara branjevka.

V resnici sem hotel, da me je bilo povsod dosti. Takrat še vedno prisotno, čeprav že brez vsake vsebine, druženje v ZSMS Kolezija. Ko sem se mimo pripeljal, sem se včasih ustavil, da smo lahko poklepetali. So pokazali kaj delajo, kaj želijo, pol sem pa že imel nekaj nujnega.

V hribe takrat še nisem načrtno hodil. Tisto, jutri grem na Kočno. Takrat jih je bilo malo, vsaj med krogi kjer sem se gibal, hribolazcev.

Ja, je imel enkrat Šrauf predavanje s diapozitivi in smo vsi zijali, a je bilo na način Indije Koromandije. Skratka, zanimivo a ne resnično.

Kar pa sploh ni izključevalo, da nisem šel na Grmado, ko so se odpravili pri planinskem krožku, a je bilo zaradi Maje, ka pa drugca.

Kar bi rad povedal, je, da sem celo v hribe hodil, a daleč od tistega, kar me je potem čez čas zgrabilo.

Trojke so špilali stalno. Večinoma sem se jim pridružil na igrišču pri šoli. A je tudi tu bilo, kakšno popoldne, več pa ne, pol ko so šli pa na pir, kar je v resnici del trojk, ne vem če nekateri ne igrajo, da gredo potem lahko na pivo. Iz tistega pira se potem kaj vse ne razvije, a je tudi povsem druga zgodba, pri kateri pa tudi nisem hotel sodelovati.

Sem imel takoj kaj nujnega.

Poni ekspresi so bili mimo.

V resnici ne, ker so se nekateri še vedno s tistim vozili, a v smislu premagovanja razdalj, sploh ne zaradi kakršne koli pripadnosti klapi.

Tisto je minilo, pa tudi bilo ni ne vem kaj.

Na garažah se je še vedno veliko o motorčkih nakladalo, a sem sem se tam oglasil na kolesu, toliko da poklepetamo, sicer mi je bilo pa precej mimo.

Pol pa diskoti.

Pa tudi tja nisem hodil, ker bi se počutil del družčine iz diskota.

Sem pa se tam zadrževal, da bi kakšno fajno gledal. Da bi bilo kaj več, ni bilo pričakovati.

Disko friki so poseben razred, katerega sploh nisem razumel. V resnici so se mi zdeli mal fiu-fiu, a to ne v smislu zanimivosti, ampak točno nasprotje, kar pa nikoli ni bil razlog da ne bi opazoval.

U, kakšna se je znala zrihtat. Tisto je bilo za nas Trnovčane drug svet, pa magari je doma zelje tlačila, da je potem v Trst letela in se zrihtala.

Nima veze.

A ene so znale in tiste sem gledal.

Ja, včaih sem koga poznal in potem se je bilo treba meniti vse ostalo, a tako in tako nisem imel niti najmanjših šans, tako da ..

Ok, nima veze.

Ima pa.

Vanda.

O Vandii sem že nakladal.

V 7dmem sva imela oba popravnega iz angleščine in se zatorej nekajkrat skupaj učila.

Nepravilni glagoli so naju družili.

Pa iz tistega ni bilo prav veliko, čeprav tudi malo ne.

Zdej, to je tko.

Kakor za koga.

Zame je bilo veliko.

V resnici še nisem nikoli prej pošlatal modrca. Tam jih je bil pa poln predal.

A kot rečeno, več pa ne.

Sva pa zato ostala v stikih.

In ravno o tem sem hotel.

Namreč.

Skoraj povsod, ampak res, tako ali drugače je bila tudi Vanda tam. Včasih samo mimogrede, včasih pa še klepetava.

Tako da sva v resnici veliko klepetala.

Ker ko nekam prideš, je bistveno boljše da takoj z nekom začneš klepet, kakor da čakaš kdaj bo prilika in boš lahko tudi sam kaj dodal.

Tisto se itak redko izide, pa še to je od karakterja odvisno.

Eni na prvo žogo, drugi pa še dolgo po tem nič. Je pa res, da

tisti na prvo žogo, včasih, sicer redko, potem slabše skozi pridejo, a tudi to je odvisno retoričnih možnosti prisotnih, za kar pa nikoli nisem bil usposobljen.

Meni se je bolj nasmihala sreča, kakor da bi načrtno ali z glavo gradil dialoge in posledično odnose.

Glede na to da so se dogajale stvari nekaj časa, 2 leti sigurno, mogoče pa še dlje, a na take nikoli nisem bil pozoren. Tisto se lahko potem za nazaj pove, če si zapomniš.

"Ti kdaj smo šli s kolesi v Iškega?"

Ej, pojma nimam. A ni blo junija?"

Ja, pa maja tudi.

Tisto je bilo lani.

A res?"

Sva precej dolgo klepetala.

Ne nisva bila eni tistih, ko se nekje dobijo, začnejo pogovor, zato ker se že od prej poznaš, potem pa cel večer z nikomer drugim ne govorijo.

Taga ni malo.

Se mi je pa vedno butasto zdelo.

Kakor da se nismo že prejšnjič vse zmenili.

Ne, tisto je samo za to, da se led prebije, potem pa še z drugimi.

Glede tega sva si bila podobna.

Ja, začneš pogovor, na hitro kar je pomembnega, a veš da ima Marjeta nouga, pa še prejšnjega ni na čevelj dala, pol greš pa po pijačko,

"a še tep kej prnesem?

Ne grem pozdravit une iz Šube."

Pol je pa povečini nisem več videl cel večer, al kar koli je že bilo.

Na primer piknik v Iškem.

Zdej, to je tko.

Glede na to, da sva se še kar pogovarjala, če sešteješ vsa čvekanja, bi rekel, da kaj bo.

Ne, nič.

Veliko večino pogovorov je bilo sila površinskih. Ja, včasih, a zares zelo redko, še kaj resnega, kaj daljšega pa po pravilu ne.

Pol pa.

Lih razmišljam, pa kaj sploh tu delam, lej sam kok je naroda, ne da se ne da plesat, še premakniti ne, saj je isto kot ob 2h na 9tki, grem jest raj dam, al pa vsaj kam, kjer je po človeško sprejemljivo, tukaj bi se še sardine pritoževale, če bi znale govort.

A veš zakaj ribe ne pojejo?

H?

Ker bi se jim note zmočile!

In se prebijam od zvočnika, kjer smo ponavadi sloneli, in tist pir cuzali, proti izhodu, tam je bilo še bolj natlačeno, ker so vse eno večinoma še not hoteli, saj je narod čist popenu, ko jo zagledam, v tisti množici vso objokano, vsi tisti litri, al v čem se že meri mejkap (makeup), mogoče kile, ker m2 sigurno ni, se ji je razlival po licih, občasno si je obrisala smrkelj, ki ji je lezel mimo debelo našminkanih ustnic, ter vse skupaj razmazala v grotesko, tako da je bila zares obupno videti.

Sploh se ni prebijala, na primer proti izhodu, al pa not, ampak se je odbijala, od prerivajoče množice v vse smeri, kot travna bilka v deroči vodi.

Tisto ko ne veš, kaj jo sploh še drži na mestu, če jo pa stalno iz vseh strani odrivajo.

Sem sicer začel z živjo, a se ni slišalo, tako da sem za trenutek, ajd dva, če ne celo tri, razmišljal, ka pa zdej, pa jo primem pod pazduho, sploh nisem razmišljal, menda je bilo čisto nagonsko, al kako se temo reče, ko potem niti ne veš zakaj si to naredil, kako si to naredil in take.

Je kar trajalo.

Če si sam se je še dalo ovinkariti, v paru se je pa takoj ker vmes prerinil, tako da sem jo moral celo malo loviti in ponovno usmeriti proti izhodu.

Ne vem če se je zavedala, dogajanja.

Se je kar pustila, kot da ne bi bila prisotna, samo pogled je bil usmerjen nekam v dalj in krokodilje solze so si delale poti mimo vsega tistega nanosa pudra, ličil in šminke.

Vando sem sicer že videl zrihtano, a tam na tistih piknikih, ali pri pink ponku nikoli, tako da sem moral par krat celo pogledati ali pravo ven vlečem, če nisem zamenjal, ka pa veš, ko se strezni, kakšen kraval bi nastal. Da ne omenjam, če bi bila tuja in bi imela tacga velicga frajerja, ko bi se zavedel in videl da mu je nekdo odpeljal njegovo.

U, matr, sem se kar oddahnil, pri vhodu je več luči in je bila prava.

No, prava, ka pa veš, mogoče ima enga tacga velicga frajerja, za katerega pa ne vem in že rine kot razjarjen buldožer skozi množico, da me dohiti in me na gopc.

Tudi potem, ko sva se oddaljevala od hale Tivoli, ko sva korakala mimo tenis placov proti jugu, takrat še ni bilo bazena, sem tam med lučmi, pri luči nič ne vidiš ali te ker zalezuje, med se da pa še kar kaj videti, pomno prečesaval situacijo, a več kot nekaj parčkov, na sprehodu in par njih po klopcah, ni bilo videti, da bi kakšen razjarjen bik divjal, tisto bi se verjetno videlo, samo če je treniran specialec, ali tajni agent, no, vsaj malo na Janeza Blonda mora biti, potem se ne bi videlo, da je ves penast, ampak bi z brezizraznim obrazom, opazoval okolico, u, tistega se je treba bati, ka pa veš, kakšni norci danes po svetu hodijo.

Sem videl zadnjič v kunu

Me je prekinila z objemom in precej glasnim ihtenjem, telo ob telesu, so stresali krči.

V keru drugi situaciji, vsaj tako sem sanjal, bi se vse kaj drugega dogajalo s telesi, tako sem pa tudi sam poklapan, držal njo objeto okoli pasu in malo pomislil, ali je trenutek da spustim roke nižje, pa se nisem upal.

Kapaveškajjije?

Take ne poznam.

Meni se je vedno dozdevala zdravo dekle, ki točno, ve kaj hoče, al pa vsaj glumi kaj hoče, da bi pa pokazala, da nima vseh bark v pristanišču, si pa tudi pod slučajno nisem predstavljal.

Ja, da je kdaj kera jeba, ker jih pa nima, gre bolj za koliko in kako obvladaš, da bi se pa kazalo da ne obvladaš, bi pa še sam težko priznal, pa magari me občasno tudi to črvičilo.

Samo priznati ne!

Za Vando sem vedel da je bolj napredna, kot sem sam.

Veliko bolj.

Saj veš, tisto okoli nasprotnega spola, pa spet, tako kot večina punc, več se pa nisem niti ženiral okoli tega, že zdavnaj sem sprejel, da je med nami nepremostljiv prepad in na drugo stran sigurno ne pridem.

Če sem se tam nekje v 5tem razredu, zaradi teka še sekiral, "kva no, kva boste babe,"

sem nekje takrat tudi zaključil, da to sploh ni moja zgodba in že mora biti nekaj na tem, da je običaj, da je bednik 2 do 4 leta starejši, da ga bede sploh prenašajo.

Za naše punce smo bili veliko preetročji, pa ni bila samo poza. Tisto, lej kakšen krten, v resnici pa upa da ne bom odšel, kakor potem v kar nekaj primerih, a tisto je potem prihodnost, sedaj me pa bega precej bolj napredna in razvita sošolka.

Sošolka ki se ni vicem smejala.

Ja, so bile vmes kake kože zatežene. Tudi nekaj je na tem, da imajo punce nek čas v mesecu, ko je bolje da se niti ne prikažeš, ne da bi celo vice pokal.

Zdej to je tko.

Če vse tisto odštejem, pa so vse eno časi, ker trenutki bi bili čisto preveč, sicer redki, ko se pa le zvezde tako naštimajo, da je družba in to mešana, se pravi na enem koncu bede, na drugem pa bedniki in vice pokamo.

Eni se kar po tleh valjamo, tako je veselo in hecno, še celo nekatere bede se režijo, skratka žur biu je živ, Vanda pa pri najbolj smešnem delu, se nasmehne.

Ko se vsi smejiyo, sicer nihče ne krohota, pa še to ne.

Bi se komot dalo zaključiti da ni za štose.

Kar je precej res, pa vendar, zakaj pa vse eno sedi z nami in se ob največjih salvah smeha, celo nasmehne?

Ne, Vanda je bila vedno resna, pa ni imelo veze z vsebino. To je bil njen način.

Na primer, pri tistem stavku od prej,

"a veš da ma Marjeta drucga,"

če bi ga sam povedal, bi glede na miljeau (milieu) se celo režal, sigurno pa ne nastavil kot resno, ampak samo čvekamo in je vse eno kaj.

Nasprotje Vandino, ona to isto pove tako resno, kot da je konec sveta.

In to vse po spisku.

Pa spet nima veze z vsebino, samo način podajanja je bil sila resen.

Topolgedno je imela pri meni precej rezerve. V resnici so mi bistveno bližje veseli karakterji kot resni. Zateženi pa sploh ne. Vanda ni bila zatežena, ali je pa nisem dovolj spremljal, je pa vsaj poza bila vedno:

"samo ozbilno, nema zajebancije."

Ker sem jo srečeval samo obstransko, niti ne nevem kakšen problem, sva si pač karakterno različna in ni da bi kaj veliko skupaj, da ne počī.

Ni, nikoli.

Še kero o izgledu.

Vanda ni bila ena tistih ki ti sedejo v oko v prvem trenutku, ko jo zagledaš.

Slaba pa tudi ne. U, vse tako kot mora biti, v tistih letih, ko so itak, vsi luštni.

Zdej, če je kdaj bila luštna, mogoče kot ciciban, sedaj je bila super zrihtana bejba, kar pa pri meni ni nikoli bilo v prvi vrsti.

Ne, nič nimam proti, ene znajo, a so redke. Večinoma se pa rihtajo, pa rihtajo, pa ne zaleže veliko.

Vanda je bila nekje vmes, če bi jo kdaj študiozno nastavil, pa je nisem, mi je bila že takoj na začetku drug svet. Sicer zanimivo, a pejmo raje s kolesi na Turjak in smo šli.

Še komentirali je nismo, kakor mnogo katero.

Zdej se mi pa obeša okoli vratu in to v vsej teatraličnosti, zares ni apetitlih izgledalo, glede na solze na mejkapu in brisanje smrklja po razmazani šminki.

Sigurni se ni zavedala, če bi se, kakor se meni vidi, bi se hotela prvo zrihtati, pol pa vse ostalo, če sploh kaj, saj vendar ni tipka, ki bi pravila o težavah.

Ko se prečna pot, od hale, mimo igrišč pripoji cesti proti Cekinovemu gradu, sem jo na luč naslonil in se posvetil čiščenju njenega obraza. Moj robec, katerega je uporabljala namesto roke, je že sama povsem umazala, tako da sva porabila vse njene osvežilne robčke, pa še ni bila tipi top, sigurno pa dosti bolje kot tam med igrišči tam je bilo najhuje. Če je v disku samo srkelj brisala, je potem tam med igrišči tudi solze in to zelo intenzivno, ker privrela so ji na dan vsa čustva, menda vseh let, ker do tedaj jih sploh ni kazala, ali pa vsaj mene ni bilo zraven.

Tam pri cesti, je samo še malo jokala in me prav proseče gledala. Kaj pa naj bi, sem se spraševal, zares mi ni bilo jasno kako in kaj, še nikoli nobena ni jokala na mojem ramenu, Karmen ne štejem, ona je jokala a sama, šele po joku, ko se je že umirila, se je včasih naslonila name, če me ni prej poslala u maloro in odfurjala.

Kar tiho sva bila in hodila počasi preko Tivolija povprek v smeri igrišča. Sem že omenil, če je Tivoli orientiran vzhod, zahod, sva jo midva mahala od severa proti jugu, nekako logično, če sva se odmikala od kraja nesreče, proti domačim logom, se pravi Trnovemu.

Še vedno sva bila objeta, čeprav se mi je dozdevalo, da se je vrnila in ve kaj se dogaja.

Lej tih sem biu.

Če bi kaj rekel, bi prekinil neskončno srečo.

To se samo tako reče.

Ja, verjetno je fajn imeti punco. Tako, da gresta skozi Tivoli objeta. Sem si sicer predstavljal eno drugo, v resnici, celo več njih, a nobena ni bila Vanda, sedaj pa tole.

Vsaj to je resnično od sanj se ne da živeti, vsaj ne vedno in sedaj grem s punco objet skozi Tivoli, sicer ni moja, vse ostalo pa še kar špila.

Pa je spregovorila ona.

Ne, ni se ustavila, me spustila ali odstopila.

Ne, lepo objeta sva nadaljevala ko je začela:

"Hudič me goni.

Kva?

Kar samo me odnese, sploh ne načrtujem, a se slej ko prej znajdem na mestih, kjer je on."

Ej, sem cviknu, sem takoj spet okoli pogledal, če naju kdo ne zalezuje.

"A v resnici sploh ni eden. Več jih je, katerim se ne morem upreti. Kar mehke noge dobim, ko zagledam katerega od njih.

Karkoli lahko počnejo z mano, vse jim pustim.

In tu je zajeb.

Vem da me izkoriščajo, se me podajajo, in sploh z mano delajo kot z cunjo za tla brisat, a si ne znam pomagat.

Že velikokrat sem si sveto obljubila, da se tega več ne grem, da ne grem več z vsakim, da sploh več ne grem v disko, ali pa sploh ne ven.

Pa mi po parih dneh, zmanjka volje, in kar odtavam, kakor bi lebdela, kakor da nisem jaz, a točno vem kje hodim, točno vem ko ga srečam, točno vem ko me prime in stisne v kot. Takrat me preplavi neskončna slast. A tudi nesreča, ker se zavedam, da me bo takoj zavrgel, ali celo posodil naslednjemu, če bo v bližini. Jokam, veliko jokam, ko se mi to godi, pa spet ne toliko kot danes.

Danes je bil poseben dan.

Ponavadi zadržujem in je jok več ali manj prikrit, ali pa se sploh ne opazi, danes je pa kar vrelo iz mene.

Vsi mogoči občutki.

Sploh ni bilo kot ponavadi, da bi se zavedala in zopet, kot že tolikokrat do sedaj sveto obljubila, če tole preživim, se poboljšam in nikoli več ne storim.

Danes pa.

Sploh me ni bilo. Ni bilo one druge, zunanje opazovalke.

Sploh ne vem kdo je bil.

Nič ne vem.

Šele malo prej, ko si mi brisal obraz sem se zavedla.

A sem kar pustila, to se mi je zdelo tako lepo, da me ne

izkoristiš in mi pomagaš v trenutkih totalne nesreče.

V resnici sem bila začudena in vesela, da je na svetu nekdo, ki ne misli samo nase.

"

Nič nisem rekel, ko sva korakala po Riharjevi od kina Vič proti Trnovemu.

Stanovala je na tej ulici, točno na drugem koncu, dol skoraj pri šoli.

Sem sicer razmišljal, kaj je ravnokar povedala, pa mi ni šlo v lajšto.

Tako sem bil zbežan, da se nisem niti upal vprašati, kaj se ji dogaja.

Na mostu čez Gradaščico sva slonela, ne zaradi pogleda, tam ni bilo nikoli nič zanimivega, Gradaščica je kanal, si sploh ne predstavljam zakaj so ga skopali, a ni nikoli dajal vtisa potoka, grmovje, grmovje in še grmovje.

Sva se pa zavedala, da kmalu prideva do njenega doma in posledično prekineva druženje.

Ni bilo vse povedano, tudi pričakovano ni bilo, a se je le postavljalo vprašanje, kako in kaj.

"Zakaj nič ne rečeš?

Zato ker ne razumem. To kar si povedala je zame znanstvena fantastika, če bi bilo kaj znanstvenega, a saj veš kaj bi rad povedal, pojma nimam kako in kaj, še predstavljam si ne, saj meda veš, da nimam punce. Še nikoli je nisem imel, tako da mi takole govorenje pride zares iz drugega sveta. Sploh si ne predstavljam, da bi lahko počel kaj na to temo.

Sicer se me ne tiče, to so osebne odločitve, a ne moje, sam verjetno ne bom nikoli tako daleč.

Sam sem tradicionalist.

Lepo po vrsti, z andohtjo, nikoli preHITEVAT in vse pod kontrolo. No, večino, ves se ne da."

"Torej me ne obsojaš?

Te nima za kaj. Če to čutiš kot problem, boš morala sama poštirati, tudi če bi hotel, ti ne znam pomagati. Če vidiš v tem problem, bo verjetno treba k strokovnjaku po pomoč, pa tudi tu ne vem, kateremu."

Od mostu naprej nisva hodila objeta. Verjetno da je domači ne vidi, če bi slučajno še kdo bedel. Tudi lupček za slovo, je bil brzinski, verjetno je prej pogledala na vse strani, če kdo ne gleda. Odslovila me je na križišču s Kolezisko, kar je itak bila moja smer, veliko raje sem tu hodil, kakor mimo bolnice.

Miklauž

7. december - proti Luni je izstreljena odprava Apollo 17 z astronauti Geneom Cernanom, Ronaldom Evansom in Harrisonom Schmittom na krovu, do danes zadnja odprava s človeško posadko, ki je pristala na Luni.

21. december - Vzhodna in Zahodna Nemčija se medsebojno priznata.

23. december - v hudem potresu z epicentrom blizu nikaragovske prestolnice Manague umre po ocenah med 5.000 in 12.000 ljudi.

29. december - za promet je odprt prvi odsek slovenske štiripasovne avtoceste, od Vrhniko do Postojne.

31. december - v ZDA stopi v veljavo prepoved pesticida DDT.

Menda sem samo Miklavža spustil, pa še za to nisem siguren. Kole ko greš novim doživljam naproti, nimaš vsega pod kontrolo. Načelno sem globoko proti, ma ne lih proti, a načelno mi je malo mar, za vse te domačinske praznike.

Seveda se spomnim.

Nekoč mi je to, poleg rojstnega dneva največ pomenilo. No, pa še morje in smučanje in kornet od Ledota, čeprav je bila tudi lučka prav v redu, a če se že menimo, kaj mi je bilo včasih največ, pol je pač od Ledota.

Sedaj pa, razen Ledota, vse po spisku, brez veze.

Se pa čuti, to pa ni debate.

Narod postane drugačen.

Če jih je bilo še v novembru tri četrt, kaj 3/4 90% tečnih k drek, se potem to obrne in jih je samo še četrt tečnih, večinoma, pa nekaj pričakujejo. V tistih časih še ne prav na glas, čeprav ni bilo treba več na goli otok, zaradi žegnane potice.

Še to ne vem če je kaj na tem, a se je podobno podajalo.

Ko smo bili pa mi mladi, je bilo pa vse drgač.

Takrat so na žegen nosili v težki konspiraciji.

Še partijci.

Verjetno uni pri vrhu udbe ne, ostali pa glih.

Tradicije je tradicija, da ne omenjam, da so imeli ta bolj zagrizeni udbovci vsaj koga pri krščanarjih, če ne celo starše.

Pa ja ne moreš mami prepovedati, da bi žegnat nosila, saj te za ušesa, pa magari si politkomisar.

Verjetno je bil že mimo vic:

So odstavili direktorja uspešne firme, ker je imel brata domobranca.

Bivši domobranec je pa napredoval, saj je imel brat partizana.

Seveda smo se sprdavali na to temo, a je vse eno ostal grenak priokus.

Češ, kjer je dim je tudi ogenj.

Kapaveš?

No, vsaj ta mladim je bilo vse to klobasanje čist mim, pa ne samo to, tudi tisto okoli decembrskih dobrih mož.

Vse v redu in prav, al kaj ko je una moja k polnočki šla. Kje sem bil pa sam. Ja u stolnici, kje pa. Ne preblizu, da ne bi okoli spoznavanja kraval nastal, če pa česa nisem maral, je bilo pa predstavljanje na suho.

Kvapaježespetto?

Oh, to je pa tko.

Če je v kontekstu, ko se zgodba ali dogajanje že vrtilo in smo se itak že bežno videli, potem no problem, včasih celo logična posledica in kot taka mogoče celo srečen konec.

Po drugi strani, pa, kakor opisano.

Sploh ni vedela da jo zalezujem, vsaj tako sem si predstavljal, a to nikoli ne veš, kako imajo bede izdelan pogled na situacijo.

Se mi je že dogajalo, da sem se na zobe metal in me ni niti pogledala, kaj da bi kakšen stik ali namig pokazala.

Seveda čez čas odnehaš, kar je preveč je pa preveč.

Pol me pa čez leta napade, zakaj sem odnehal, da si je tako že lela.

Ej, bi jo okol ušeš, a takrat je že povsem ohlajeno in je potem tam samo en kisel nasmeh.

Lahko pa celo skrivna misel.

Koza.

Tako tudi v stolnici.

Sploh ne ve, da jo imam zacahnano, potem, bi pa preblizu stal in naj bi se na koncu obrnila, ter nadaljevala, u kok je pa to fajn, očka, mami to je Andrej, sošolec iz osnovne. Pol pa celo roko in pokramljat. Kaj pa naj bi takrat povedal, da je lepo vreme, al kaj. Skratka, mene ni zraven.

Da ne rečem, da me je kar krat v življenju, ko sem mamu zagledal, nekam pritisnilo.

Zakva?

Ker je bila postarana moja bodoča, tako da je boljše ta del, ko si že tako daleč, da mame sploh ne vidiš, tudi ko jo gledaš.

Ok, nima veze.

Ima pa, da sem za silvestra zaradi tega bil precej na trnih. V srečnih filmih, bi morala preživeti najbolj sanjsko novo leto. Na frišno zaljubljena, bi mi slonela v naročju, ko bi imela napolnjena kozarca in bi gledala ognjemet na ljubljanskem gradu. Prej preden bi to izvedla, bi se poljubila po odštevanju Trčka za polnoč in Arsen bi pel, kero, ka pa vem kero, al pa Kičo, al pa kr ker, sploh ni važno, ker je važno vse prej.

Al kaj ko nisem zbral poguma, da bi ji konkretno nakazal in sedaj ne vem na katerem žuru je, če sploh na katerem, mogoče je pa s starši v Unionu, ali celo dnevni sobi pri stari mami.

Tako da sem šprudlal od žura do žura, na silvestra skozi megleno, menda celo Ljubljano. No to se samo tako reče, ker je bil samo Murglje, Trnovo, Vič, Center in Šiška.

A zakaj samo toliko.

Ker sem povsod ostal, kakšno uro, se potem na ulici tudi mudil nekaj časa, tako da mi je žur v Šiški, v resnici, koj pri hali, v unih starih blokih, bil že ob 3h zjutraj, takrat pa potem, dajo ta dobre filme na tv in sem gledal eno kriminalko, zraven celo pozabil, da sem povsem v temo brnil, ker je bilo še kar napeto, se potem proti koncu filma spomnil, da sem v resnici zelo nesrečen, a vse eno pogledal konec.

Okoli mene so ležali ostanki novoletne zabave, se ni prav videlo kdo je kdo, je bilo še kar prepleteno, čeprav se je tudi videlo, da so poparčkani, preverjal pa tudi nisem, če ima pravega objetega.

Samo enega sem poznal, pa še tisti je potem trdil, da ne ve na katerem žuru je bil.

Nč.

Prav počasi sem korakal proti domu.

Kole ob 5h zjutraj večinoma ni več problemov s preveč veselimi, tako da je bil ene vrste tak topel občutek okoli srca.

Čeprav je dišalo po snegu.

Dodatek

Muzika 1972

- 1 Superstition Stevie Wonder
- 2 Papa Was A Rollin' Stone Temptations
- 3 Smoke On The Water Deep Purple
- 4 Lean On Me Bill Withers
- 5 Heart Of Gold Neil Young
- 6 Walk On The Wild Side Lou Reed
- 7 You Are The Sunshine Of My Life Stevie Wonder
- 8 If You Don't Know Me By Now Harold Melvin & the Blue Notes
- 9 I'll Take You There Staple Singers
- 10 Tumbling Dice Rolling Stones
- 11 Love Train O'Jays
- 12 You're So Vain Carly Simon
- 13 Oh Girl Chi-Lites
- 14 Take It Easy Eagles
- 15 I'll Be Around Spinners
- 16 Reeling In The Years Steely Dan
- 17 Rocket Man Elton John
- 18 School's Out Alice Cooper
- 19 All The Young Dudes Mott the Hoople
- 20 The Harder They Come Jimmy Cliff
- 21 Back Stabbers O'Jays
- 22 I Can See Clearly Now Johnny Nash
- 23 Burning Love Elvis Presley
- 24 I'm Still In Love With You Al Green
- 25 Listen to the Music Doobie Brothers
- 26 Alone Again (Naturally) Gilbert O'Sullivan
- 27 Crocodile Rock Elton John
- 28 Stuck In The Middle With You Stealers Wheel
- 29 I Saw The Light Todd Rundgren
- 30 Rock And Roll, Part 2 Gary Glitter
- 31 Me and Mrs. Jones Billy Paul
- 32 Go All The Way Raspberries
- 33 Do It Again Steely Dan
- 34 Could It Be I'm Falling In Love Spinners
- 35 Garden Party Rick Nelson
- 36 Freddie's Dead Curtis Mayfield
- 37 You Wear It Well Rod Stewart
- 38 Ziggy Stardust David Bowie
- 39 Saturday In The Park Chicago
- 40 Superfly Curtis Mayfield
- 41 Brandy Looking Glass
- 42 Time In A Bottle Jim Croce
- 43 Starman David Bowie
- 44 Suavecito Malo
- 45 Doctor My Eyes Jackson Browne
- 46 Love And Happiness Al Green

47 Summer Breeze Seals and Crofts
48 The Cisco Kid War
49 I'm Stone In Love With You Stylistics
50 I Am Woman Helen Reddy
51 Suffragette City David Bowie
52 Virginia Plain Roxy Music
53 Everybody Plays The Fool Main Ingredient
54 Frankenstein Edgar Winter Group
55 Neither One of Us Gladys Knight and the Pips
56 Hello It's Me Todd Rundgren
57 Look What You Done For Me Al Green
58 Why Can't We Live Together Timmy Thomas
59 Sail Away Randy Newman
60 Ain't No Woman Four Tops
61 Too Late To Turn Back Now Cornelius Brothers & Sister Rose
62 Break Up To Make Up Stylistics
63 Your Mama Don't Dance Kenny Loggins and Jim Messina
64 Free Ride Edgar Winter Group
65 Day Dreaming Aretha Franklin
66 The Jean Genie David Bowie
67 Get On The Good Foot James Brown
68 Dancing In The Moonlight King Harvest
69 The Guitar Man Bread
70 Peaceful Easy Feeling Eagles
71 You Don't Mess Around With Jim Jim Croce
72 Easy Livin' Uriah Heep
73 You're Still A Young Man Tower of Power
74 Mother and Child Reunion Paul Simon
75 Rockin' Pneumonia And The Boogie Woogie Flu Johnny Rivers
76 In the Rain Dramatics
77 Ventura Highway America
78 Me And Julio Down By The Schoolyard Paul Simon
79 Witchy Woman Eagles
80 (If Loving You Is Wrong) I Don't Wanna Be Right Luther
Ingram
81 I'm Just A Singer (In A Rock & Roll Band) Moody Blues
82 Everything I Own Bread
83 Honky Cat Elton John
84 Top Of The World Carpenters
85 I'd Love You To Want Me Lobo
86 You Ought To Be With Me Al Green
87 Amie Pure Prairie League
88 Taxi Harry Chapin
89 Rocky Mountain High John Denver
90 Telegram Sam T. Rex
91 Happy Rolling Stones
92 Operator Jim Croce
93 Hold Your Head Up Argent
94 Black And White Three Dog Night
95 Walking In The Rain With The One I Love Love Unlimited
96 Soul Makossa Manu Dibango
97 Use Me Bill Withers
98 Conquistador (live) Procol Harum
99 The World Is A Ghetto War
100 Rock And Roll Lullaby B.J. Thomas

20 more worth mentioning.
101 Starting All Over Again Mel and Tim
102 Last Song Edward Bear
103 Talking Loud And Saying Nothing James Brown

104 One Way Out Allman Brothers
105 It Never Rains in Southern California Albert Hammond
106 Will It Go Round In Circles Billy Preston
107 Little Willy The Sweet
108 Hi, Hi, Hi Wings
109 Nice To Be With You Gallery
110 Jesus Is Just Alright Doobie Brothers
111 Troglodyte Jimmy Castor Bunch
112 Old Man Neil Young
113 Ben Michael Jackson
114 America The Beautiful Ray Charles
115 Song Sung Blue Neil Diamond
116 Children Of the Revolution T. Rex
117 Wildflower Skylark
118 Whiskey In the Jar Thin Lizzy
119 Thick As A Brick Jethro Tull
120 Dixie Chicken Little Feat

Design:

sl.wikipedia.org/wiki/1972

[singles of 1972](#)

[The Rock of 1972](#)

[eurovision](#)

[Graphic design trends ideas](#)

www.kamra.si

[Študentsko gibanje 1968-1972](#)

[RIZ](#)

vintag.es

Tale modra pisanja so bila že kje objavljena, ker pa so zelo ilustrativna za opisano obdobje, jih limam še tu.

PARECKEJ

A maš kej drobiža?

Od ta divje plati je bil še Crle. Potem se je pa že umirilo. Zase menim, da nisem imel izrazito razburljivega odraščanja.

Ja, v smislu, ko se je šla moja žena igrat v peskovnik, je iz peskovnika prišla v belih štamplah. Pri nas rečemo v žabah. Nekateri jih imenujejo tudi pajkice. Čeprav pajkice naj bi bile modernejši izum. Včasih smo otroci nosili pod kratkimi hlačami še žabe, štrample, pajkice.

No, če sem šel v tistih letih samo mimo, mimo peskovnika, ne da sem bil takoj umazan, temveč bil sem umazan vrh glave, iz čevljev se je usul ajmar peska. Pesek in blato sta bila tudi pod majico in hlačami. Pa ne vem kako to. Samo mimo sem šel.

V takem smislu, seveda sem imel sila razgibano mladost. Se me je čisto vsaka neumnost prijela. Pa zopet, v primerjavi z pravimi džeki, sem bil nula. Še, ko je bil pretep sem ob strani stal in za naše navijal. Enaga začetnih sem itak že opisal, ko sem jokal, da bom mami povedal, ker me je oponent po prstih užgal.

V tem smislu je bil Crle ta pravi. En sila prijazen pob. Stalno se je režal. Šale uganjal, zraven vedno dobre volje bil. Tudi, ko so mu zobe polomili.

»U matr je blo dobr. Sm ga tok p...

Ja, a ni on tebe, se tako vidi.

Ah kaj bi to, jest sm ga, ko je ...«

Crle je bil približno tako velik kot Stane. Torej dolg kot ponedeljek, s to bistveno razliko, da se je kar skozi videlo. Tako je bil suh. Dvakrat zapečen, tako kot mama in ata. Verjetno so bili Romi iz Tetova. Rodom. Takrat za take vzgibe nismo bili navdihnjeni. Od kje je kdo. Brez veze. Uradno smo itak bili vsi brača i sestre jugoslovanskih naroda.

Crle je govoril brez naglasa, tekoče, trnowščino. Tako kot mi vsi. Sam se dokaj hitro asimiliriral. Uradno mi je bil sošolec, čeprav ga tule omenjam v drugem kontekstu. Tudi v šoli je bil celi mili. Najbolj ga je veselil solfegio. Do, Re, Mi, Fa, So, La Si, Do. Sicer sploh ni znal peti. Ko pa smo z rokami trikotnike po zraku delali, in ponavljali za tršico, ga je silno radostilo. Najraje je imel tisto. Fa, Fa, La, Si, Mi, Ga, je dodal.

Torej Crle se je rad tepel. Za vsako figo. Včasih pa kar tako. Vendar to niso bili tisti, zaripli boji, ko se dva petelinčka naskočita, nekaj boksarskih po zraku, zadane itak noben nič, potem se objameta in prevrneta, nakar en enega za vrat drži, dokler drugi ne začne jokati, da bo tršici povedal. Prvi ga spusti izgovori nekaj mastnih na temo šleva in gre z svojo podporno grupo na en konec, jokajoči z svojo s stisnjenimi zobmi se bomo že še videli, v drugo smer.

Ne Crle:

»A ti si, moja sestro gledal?«

Pa sploh ni mel sestre.

»Veš, da jo nebi.

Kva a misliš de je tko grda, da je tut pugledu nebi.

A čš eno na gobc?«

Pa je že priletelo, če se je dotični upiral. Crle odskoči kot mačka. Se prestavi levo, desno, gor dol, puf, v trebuh, če se še upira, levo, desno dol gor puf na nos. Nikoli valjanja po tleh. Nikoli praznih obljub, ko se je dotični s pogledom v tla uprl. Je crle pokazal vseh svojih 64 zob in zaklical.

»A ste vidl.

Ta je frejer, k sm se mogu mal pomujat.

Pejmo na pir. Jest častim.

Al pa.

Pejmo na pir. A maš kej drobiža?«

Pol smo še celo popoldne o pretepih nakladali. Vse dokler ni bilo treba domov, na večerjo in naredit domačo nalogo.

Doma je bil Crle zelo pohleven fantek. Kaj ne bi. Pri takem atu. Polkovnik al nekaj na to temo.

Takrat se ni dalo v kino Šiška priti, da te niso v šiški obstopili in si jih 90% po nosu dobil. Zelo redko se je dalo cel mimo priti, če si lahko plačal. Pa še to ni bila pojanta. Takrat smo bili vsi brez denarja. Pa tudi finta s sestro ni bila izvirna. Eni so še cegu prodajli.

To je bilo tako. Grejo trije mulci, prvič sem to videl pod železniškim prehodom v Bežigrad. En mulc hoče enmu večjemu cegu prodat.

»Kup cegu.«

Sledi obvezna klofuta.

»Kva me zajebavaš mulc.«

Iza vogla stopi ene 5 do 10 mladcev.

»Si mojga brata tepel.«

Puf, puf puf. Včasih pa še kaj hujšega. Vendar ne zelo pogosto. Ene vrste športni renome je bil vzdrževan.

Zaradi savske bande se nismo upali sami v Savlje. Zaradi bežigradske za Bežigrad. In zaradi šišenske ne v Šiško. Rešitev. Mamo Viško bando. Ma ni bila ravno banda. A kadar se nas je dovolj zbralo, smo šli v kino v Šiško, in vmes iz druge strani ceste gledali šišensko bando v akaciji. Naša banda sploh ni imela vodje. Ni imela pravil, meja, ideologije. Samo v disko smo šli ne, da bi bili tepeni.

Skupna točka banditov je bila na Ferentovem vrtu. Tam so se srečevali, več ali manj v miru. No ja. Miru sigurno ni bilo. Pivo se je točilo v supercah. Tudi do občasnega ravsa je prihajalo. A to so bile male praske. Veliki pretepi so se dogajali, ko so eni šli družno na teritorij drugih, z enim namenom. Raus in kaus. Tega nikoli nisem doživel. Veliko se je o tem govorilo.

Razen enkrat. So ravno odprli nov disko. To je v tistih socialističnih časih bilo sila enostavno. Ko smo mi, Trnovčani odprli disko, v kleti TVD Partizan. Je Lujze (Lojze), ki je bil črko slikar narisal na lesene panoje gasilce v teku, ker ime diska smo dali Voda. Za odgovor, takrat naj popularnejšem Ogenj, v kleti dvorane za hokej v Tivoliju. Naš disko so menda po mesecu dni že zaprli. Punc je bilo vse manj, pa vse več pijančkov iz Solatndorfa.

No, nov disko na Vegovi. Srednja elektro šola. Tam so bili sami vozači. Ne vem, če je bila kdaj kakšna punca. Menda snažilka je bila. V tistih časih, so se ravno nehali nositi plašči z imenom Avganistanci. Nekaj časa so jih imeli redki hipiji, ki so iz Indije prišli. Potem so postali popularni, so jih menda bolj

množično nosili tudi samo navidezni hipiji. No, ti plašči so bili znotraj iz ponavadi bele dolge ovčje dlake, zunaj povečini izvezeni po verjetno lokalnih vzorcih iz Avganistana. Ko so odprli nov disko na Vegovi so jih nosili samo še redki posebneži. Mal u breg obrnjeni, smo takrat rekli.

Pridemo na Vegovo v disko, naša banda namreč, Crle, pa Zvone, pa ..., bili so vsi, ki so kaj pomenili takrat. Prostor dokaj osvetljen, kar v tistih časih ni pomenilo disko ampak proslava ob dnevu mladosti. Na par reflektorjih usmerjenih na sicer prazen oder, nekaj rdečega celofana. Muzika je hreščala, verjetno Let Zepelin, a se ni dalo razbrati. Ob vseh stenah pa mladina. Nihče ne pleše. Tist pir cuzajo in se režijo. Skratka, normalna vaška scena. Edina razlika, da je bilo v centru prestolnice.

No, ja. Še mi vsak svoj pir in ob en steber neumnosti kvasit. Verjetno bi še malo postali, potem šli na pir k Sokliču na domač teren.

Pa pride savska banda. Ti so bili najhujši. Vsi smo zastrigli z ušesi in obrvmi. Savčani so imeli vodjo. En mali, tečni. Ta me je imel še posebej na piki. Pa sem vsakič, ko se je hotel name spraviti uporabil svoj čut za umik. Še preden se je sploh kaj izcimilo. Sem par let moral, še potem, ko se je epoha z bandami nehala, po dalšnicah hodili, če sem ga zagledal, da se približuje. Še danes ne vem, mogoče bi ga namahal, če bi do tega prišlo. A ta je imel vedno gručo sabo. Zato je bil močan.

Torej, pridejo, gredo prav počasi preko dvorane, gledajo levo, desno, in nadaljujejo do odra. Tam so sloneli mladci zatopljeni v svoj svet, v svoje šale in običaje. En malo večji od ostalih je imel oblečenega avganistanca. Bil je obrnjen z hrbtom proti prihajajočim, in prav veselo krilil ob razlagi svoji fint.

So šli do njega, ga je vodja obrnil, in začel prav potihem nekaj govoriti. Avganistanec je odstopil, ga čudno pogledal in nadaljeval svoj govor. Vodja pa med njega in prijatelje. Ter mu začel puliti dlake iz plašča, ter nekaj prigovarjati. Je bilo predaleč, da bi slišal. A verjetno je bilo nekaj z sestro ali s ceglom.

Pa ga avganistanec prestavi in nadaljuje. Vodji se je čisto strgalo. Začne porivat avganistanca, ostali prijatelji vstanejo z odrprtimi usti. Čisto nič niso štekali. Izraz na avganistancu se je spremenil. Po mojem je skužil, kam pes taco moli in vodji primazal s pestjo zaušnico. Na kar je ta padel in tam obležal do konca dogodka.

Vnel se je pretep. Prvo bežigrajčani z grupo ob odru. Potem so kar tekli z vseh koncev in topli bežigrajčane. Pol so še nas. Crle je tekal gor in dol in delil levo in desno, kjer je pač padlo. Stal sem ob istem stebru in bodril naše, pa prileti, puf, sem še v steber z glavo udaril, tako, da je bilo stereo. In to od Crleta.

»Crle pa jes sm, nš.«

Se je ustavil, me pogledal rekel uprost, me prijel za ramena, »a uproštiš?

Vežde.

Po, pa uredi.«

Se obrne na peti in vihti pest v vse smeri in odvihra skozi množico prerivajočih.

Ko smo si borili prostor proti izhodu sem videl, da so nekateri domači, že z stoli ciljali reflektorje pod stropom. Menda so disko že pri otvoritvi razbili. Tako, da tja nismo več zahajali. Se je še leta govorilo v Trnovem kakšen dober žur je bil.

Če se kdo spomni naj me kontaktira, bova šla na pir in spomine obujala, če ne sme alkohola bova pa čajčka pupala, če ga žena ne pusti ...

VRATA

***** rajanja 74**

Disko Poljane, Disko Vegova

O kobajagi disku na Vegovi sem že napisal. Je bil enkrat. So ga že na otvoritvi razbili. Če ne veš, to je bil tudi čas tako imenovanih band in je neslavna usoda kaj normalno izgledala.

"No, ja.

Ne rečem.

Butast.

A tako to je.

A če se srtinjam?"

Lej, takrat niti ni bilo to vprašanje. Tko je to bilo. Če si hotel kam v mestu, ni da bi sam šel. Ja, po pol noči. Čez dan se je dalo, čeprav če si pa lih nabasal na kakšen konec ti pa tudi ni bilo spasa, tako da smo se kar podrejali, kdaj kam in predvsem s kom.

Kot že za Vegove povedano, mi nismo imeli bande. Bila je samo nuja in smo v gruči hodili. Ni bilo ne vodje ne teritorija, kamoli ideologije.

"A dej dej."

Če nas je bilo 10 so nas Šišenčani in Bežigradjčani pač mimo spustili. Če nismo težili, sicer pa tudi to ni bila ovira.

U smo tekli. Ne moreš verjet, kakšni šprinterji, pa magari ga ni bilo, ki bi takrat tekal. Razen Romana, a ta tudi z nami ni hodil po kolovratenjih.

Dobivali smo se na ograji novo zgrajenih garaž, v nadstropju, da je bil boljši pregled. Tam so bili parkirani poni ekspresi. Tam se je tudi kar precej šraufalo. Debatiralo o inovacijah, vseh mogočih, tudi povsem vesoljskih, to pa stalno. U idej na ostajanje. Itak jih je 90% ostalo tam v nadstropju.

Ko si se odpeljal po rampi v pritličje, je prdulca celo pridobila na brzini in se ti je do prvega ovinka celo zdelo če nisi mal na dirkalca, da bi pa pomislil, na ravno izrečeno idejo o ... , ni vse za povedat, a je bilo mrtvo resno, si povsem pozabil. Pa ne da je bilo samo o motorčkih. Ja, veliko, a je bilo veliko tudi vseh ostalih tako značilnih za tisti čas. Čas odraščanja, ko še ne veš, a bi. A kaj? Pojma nimam, a se čuti kot nujno.

In smo iskali. Od pripadnosti grupi, sekti (ene vrste), sigurno predmestni mladeži, se je kar kazala razlika. U pa punce. Tega je bilo ogromno, a je bilo še v domeni črede in je nekako kar samo od sebe ratalo, da so nekateri pač alfe, mi bi pa čisto drugače, če bi se le kateri opogumil.

So bile celo zgodbe a tretjih oseb. Sem slišal. Ali moj stric enga pozna. Al pa je pravil en kako.

Seveda je večina zgodb in dogodkov dobila svoj konec. Če že konca ne, pa sigurno intermeco precej zabeljen. Pa so bile le

"iiiiIIIIIIiiiiiiiIIIIii"

Nima veze.

Gremo dalje iz garaž.

Tudi redčilo se je kar drastično. Dva sta se do smrti zaletela, tako da ni bilo niti več luštno poslušati nakladanj, so dobivala povsem življenjske dimenzije in je neslutena imaginacija postajala zelo redka.

Tako da.

"A greš z nami jutri na Poljane?"

Je vprašala. To je pomenilo disko Poljane.

Živa je hodila sicer na Šubo, a jo je bilo povsod dosti, tako tudi na takrat zelo popularni gimnaziji Poljane ter posledično še disko v bližini.

"Saj nobenega ne poznam."

"To pa je problem. Mene se drži pa ti bo vse jasno!"

"OK no!"

i.t.d.

Nadaljevanje v VRATA.